

ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วม
โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

โดย
นายปวิพล ชินวงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วม
โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

IMPACTS ON THAI MINING OPERATORS JOINED AN INTERNATIONAL CORPORATE
SOCIAL RESPONSIBILITY STANDARD PROMOTION PROGRAM, (CSR-DPIM)

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

Master of Business Administration

Master of Business Administration Program

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2015

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)” เสนอโดย นายปวีพล ชินวงศ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่..... เดือน พ.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. สันติธร ภูริภักดี

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร้อยโทหญิง ดร.เกศศิริ เจริญวิศาล)

..... /..... /.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ณัฐพล ประดิษฐ์ผลเลิศ)

..... /..... /.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. สันติธร ภูริภักดี)

..... /..... /.....

57602759: หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

คำสำคัญ: มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม / อุตสาหกรรมเมืองแร่ / กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่

ปวีพล ชินวงศ์: ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM). อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ดร. สันติธร ภูริภักดี. 137 หน้า

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม 2) การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม 3) ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) เป็นการวิจัยเชิงปริมาณร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ.2558 จำนวน 70 ราย ในส่วนของเชิงคุณภาพได้สัมภาษณ์เชิงลึกเจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่รับผิดชอบต่อโครงการ จำนวน 2 ราย และ 5 ราย ตามลำดับ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วย สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุ ในการหาความสัมพันธ์

ผลการวิจัย พบว่า 1) ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและนโยบายรัฐบาล เศรษฐกิจ และเทคโนโลยี ตามลำดับ 2) การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ได้แก่ การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม สิ่งแวดล้อม ประเด็นผู้บริโภค การปฏิบัติด้านแรงงาน และการกำกับดูแลองค์กรอยู่ในระดับมากที่สุด การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน และสิทธิมนุษยชน อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ 3) ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความมั่นคงของกิจการและการยอมรับนับถืออยู่ในระดับมากตามลำดับ จะเห็นได้ว่าการเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (CSR-DPIM) ทำให้สถานประกอบการมีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับ และมีมาตรฐานในการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคม และสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างยั่งยืน

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์.....

57602759: MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION PROGRAM

KEYWORDS: INTERNATIONAL CORPORATE SOCIAL RESPONSIBILITY STANDARD /

DEPARTMENT OF PRIMARY INDUSTRIES AND MINES (DPIM) / MINING INDUSTRY

PAWEEPON CHINNAWONG: IMPACT ON THAI MINING OPERATORS JOINED AN INTERNATIONAL CORPORATE SOCIAL RESPONSIBILITY STANDARD PROMOTION PROGRAM, (CSR-DPIM). THESIS ADVISORS: SANTIDHORN POORIPAKDEE, Ph.D. 137 pp.

The purposes of this research were to 1) investigate external factors affecting operations under international Corporate Social Responsibility standard, 2) assess the operations under the international Corporate Social Responsibility standard and 3) study the impacts on Thai mining operators who joined an international Corporate Social Responsibility standard promotion program of the Department of Primary Industries and Mines (DPIM), called CSR-DPIM. This research used both qualitative and quantitative methods. Questionnaires were distributed to 70 mining operators who joined the CSR-DPIM form 2009 to 2015 to collect quantitative data. In-depth interviews were conducted with 7 respondents, 2 from the Department of Primary Industries and Mines and 5 from the Thai mining operators. The quantitative data were analyzed using descriptive statistics techniques such as frequency, percentile, mean, standard deviation, multiple regression analysis to determine the correlation between variables.

This research found that 1) the external factors affecting the operation were sorted in descending order as followed: society and culture, politics and governmental policies, economy and technology, 2) the operations under the program for fair operating practices, environment, consumer issues, labor issues and good governance were in greatest level while community involvement and development and human rights were in great level, and 3) reputation had the highest impact for companies joined the CSR-DPIM program, followed by operation stability and recognition. It can be seen that Thai mining operators who joined the CSR-DPIM program improved their CSR performance and gained reputation and acceptance. As a result, they can coexist with social sustainability.

Master of Business Administration Program

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature.....

Academic Year 2015

Independent Study Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก ดร. สันติธร ภูริภักดี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำแนะนำ ความช่วยเหลือ ตลอดจนการแก้ไขปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ซึ่งมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย รวมทั้งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร้อยตำรวจโทหญิง ดร. เกิดศิริ เจริญวิศาล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ดร. ณัฐพล ประดิษฐ์ผลเลิศ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่กรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษา และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์ รองศาสตราจารย์ ดร. ประสพชัย พสุนนท์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่ให้ประสาทวิชาความรู้ ให้คำแนะนำและถ่ายทอดประสบการณ์อันมีค่าให้แก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณเจ้าของหนังสือ วารสาร เอกสาร และวิทยานิพนธ์ทุกเล่มที่ช่วยให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ และขอขอบคุณกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่สนับสนุนทุนการศึกษาและเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่อนุเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย และผู้ตอบแบบสอบถามและผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามและให้การสัมภาษณ์

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา และครอบครัว ที่ให้ความรัก ความห่วงใย เป็นกำลังใจและสนับสนุน ส่งเสริมในทุกๆด้านมาโดยตลอด จนทำให้ผู้วิจัยสามารถจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี คุณประโยชน์ที่ได้รับจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา และครูอาจารย์ ที่ได้อบรมสั่งสอนชี้แนะแนวทางที่ดีและมีคุณค่าตลอดมาจนสำเร็จการศึกษา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฌ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
ประโยชน์ที่ได้รับ	7
นิยามศัพท์	8
2 ทบทวนวรรณกรรม	9
ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร	9
ความเป็นมาของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร	10
กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร	12
ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม	13
การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อองค์กร	16
โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	54
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	57
ระเบียบวิธีวิจัย	57
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57
การสร้างเครื่องมือวิจัย	60

	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	62
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	65
ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการ	68
ส่วนที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม	71
ส่วนที่ 4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่	76
ส่วนที่ 5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม	84
ส่วนที่ 6 การทดสอบสมมติฐาน	88
ส่วนที่ 7 ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก	90
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	94
สรุปผลการวิจัย	94
อภิปรายผล	100
ข้อเสนอแนะ	103
รายการอ้างอิง	106
ภาคผนวก	109
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	110
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์เชิงลึก	119
ภาคผนวก ค รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม	124
ภาคผนวก ง หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย	126
ภาคผนวก จ แบบตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อความ (IOC)	130
ประวัติผู้วิจัย	137

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	65
2	จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตาม ขนาดสถานประกอบการ	68
3	จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตาม รูปแบบธุรกิจ	68
4	จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตาม ประเภทกิจการ	69
5	จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตาม ระยะเวลาการดำเนินงานกิจการของธุรกิจ (ปี)	69
6	จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตาม ลักษณะของการลงทุนลักษณะของการลงทุน	70
7	จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตาม การส่งออกไปยังต่างประเทศ	70
8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวมและรายด้าน	71
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการเมืองและ นโยบายรัฐบาล	72
10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านเศรษฐกิจ	73
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านสังคมและ วัฒนธรรม	74
12	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านเทคโนโลยี	75
13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวมและรายด้าน	76

ตารางที่	หน้า
14	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความ รับผิดชอบต่อสังคม ด้านการกำกับดูแลองค์กร 77
15	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านสิทธิมนุษยชน 78
16	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการปฏิบัติด้านแรงงาน 79
17	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม 80
18	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการดำเนินงานอย่างเป็นธรรม 81
19	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านประเด็นผู้บริโภคร 82
20	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน 83
21	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวมและรายด้าน 84
22	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการยอมรับนับถือ 85
23	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านความมั่นคงของกิจการ 86
24	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการมีชื่อเสียง 87
25	การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y) 88
26	การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณของการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อ สังคมที่ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มี มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) โดยรวม (Z) 89

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมเหมืองแร่เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ และยังเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำที่สำคัญของประเทศไทย การนำทรัพยากรแร่ในประเทศไทยมาใช้ประโยชน์ทำให้ประเทศไทยไม่ต้องมีการนำเข้าแร่จากต่างประเทศที่จะทำให้เกิดการเสียดุลด้านการค้า และการนำเข้าแร่จะมีราคาที่สูงกว่าแร่ที่ผลิตได้ในประเทศไทย ทำให้ส่งผลกระทบต่อต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องสูงขึ้น และจะกระทบเป็นลูกโซ่ต่อราคาสินค้าที่ย่อมสูงขึ้นตามไปด้วย การทำเหมืองแร่เพื่อผลิตแร่ที่สำคัญมาใช้ประโยชน์เป็นการทำให้ประเทศไทยมีความมั่นคงด้านวัตถุดิบสำหรับภาคอุตสาหกรรม และหากมีการส่งเสริมอุตสาหกรรมต่อเนื่องในการนำทรัพยากรแร่มาใช้ในการผลิตอย่างครบวงจร ก็จะเป็นการสร้างงาน และสร้างมูลค่าเพิ่มมหาศาลกว่าการนำแร่ดิบขายเป็นสินค้าส่งออก ซึ่งเป็นสิ่งที่ภาครัฐควรให้การสนับสนุนให้เกิดขึ้น

ประชาชนโดยทั่วไปมักเข้าใจว่าการทำเหมืองแร่เป็นการทำลายธรรมชาติที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและสุนทรียภาพ แต่ในความเป็นจริงแล้วการทำเหมืองที่มีการปฏิบัติตามหลักวิชาการด้านวิศวกรรม มีการป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากการทำเหมือง พื้นฟูสภาพพื้นที่ภายหลังการทำเหมือง รวมทั้งคำนึงถึงความคุ้มค่าในการใช้ประโยชน์แร่ทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาดังกล่าวก็จะไม่เกิดขึ้นเลย นอกจากนี้ การทำเหมืองแร่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลยหากไม่ได้รับการยอมรับจากชุมชนที่อยู่บริเวณใกล้เคียง ผู้ประกอบการเหมืองแร่จึงต้องทำความเข้าใจและดูแลชุมชนที่อยู่โดยรอบพื้นที่ทำเหมือง ทั้งก่อนการทำเหมืองและระหว่างการทำเหมือง ซึ่งถือเป็นความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการ

แนวความคิดเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร เริ่มเป็นรูปธรรมครั้งแรกจากผลการประชุมระดับโลก (Earth Summit) ที่กรุงริโอเดอจาเนโร ในปี ค.ศ.1992 ซึ่งทำให้ประเทศทั่วโลกต่างเริ่มตระหนักถึงการพัฒนาที่มุ่งเน้นแต่เพียงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแต่เพียงอย่างเดียว การประชุมครั้งนั้นทำให้เกิดการตื่นตัวในเรื่องของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) โดยมีการเสนอให้ประเทศต่างๆ โดยเฉพาะองค์กรภาคธุรกิจอุตสาหกรรมที่เป็นแรงขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจมีการพัฒนาที่ใส่ใจในเรื่องของสิ่งแวดล้อมและให้ความสำคัญกับภาคสังคมควบคู่กันด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืนมีความชัดเจนมากขึ้นในปี ค.ศ.2000 เมื่อกลุ่มประเทศ OECD ได้ออกประกาศเรื่องแนวปฏิบัติสำหรับองค์กรข้ามชาติ (Guidelines for MNE's Revision 2000) โดยนำแนวความคิด

เรื่อง CSR ไปเป็นแนวปฏิบัติ พร้อมทั้งเสนอแนะให้องค์กรข้ามชาติและบริษัทักษ์ใหญ่ต้องมี CSR และติดต่อกับลูกค้าต่างๆ ทั่วโลกเฉพาะรายที่มี CSR ด้วยเท่านั้น (วิฑูรย์ สิมะโชคดี, 2552)

ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรได้รับความสนใจจากองค์กรในประเทศไทยอย่างแพร่หลาย ผนวกกับมาตรฐาน ISO 26000 ว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมที่ประกาศใช้อย่างเป็นทางการในปี 2553 เป็นปัจจัยที่ทำให้องค์กรต้องปรับตัวและปรับทิศทางการดำเนินธุรกิจที่มีความสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม แต่ปัญหาสำคัญคือองค์กรบางแห่งไม่เข้าใจในบริบทของคำว่า CSR อย่างแท้จริง ดังนั้น เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะรองรับมาตรฐาน ISO 26000 ผู้นำองค์กรจึงต้องสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง โดยปรับเปลี่ยนแนวคิดจากการให้เพื่อสร้างภาพลักษณ์ มาสู่การสร้างคุณค่าให้แก่สังคมและองค์กร พร้อมทั้งขับเคลื่อน CSR อย่างมีกลยุทธ์ และกระตุ้นพนักงานทุกระดับเข้ามามีส่วนร่วมให้เกิดผลการปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่องจนท้ายที่สุดนำไปสู่การปลูกฝังจิตอาสาที่จะสร้างคุณค่าให้แก่สังคมและองค์กรอย่างยั่งยืน (นิภา วิริยะพิพัฒน์, 2552)

ปัจจุบันมีการนำมาตรฐาน ISO26000 ไปใช้อย่างมากในวงการอุตสาหกรรม และเปลี่ยนจากการตรวจรับรองมาตรฐานสากล มาเป็นแนวทางปฏิบัติที่ไม่ได้มีการบังคับใช้ สามารถนำไปใช้ได้กับทุกองค์กร เพื่อป้องกันการนำไปเป็นเครื่องมือทางการค้าระหว่างประเทศ ปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีในโลกอุตสาหกรรมว่า ISO26000 เป็นแนวทางปฏิบัติ (CSR-Guidance) ที่เหมาะสมกับทุกองค์กร ซึ่งจะเป็นเครื่องมือที่ทำให้องค์กรมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีการตระหนักและปฏิบัติในการดำเนินการด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวมถึงเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย (บุญจง ขาวสิทธิวิงษ์, 2552)

บทบาทสำคัญของภาครัฐต่อภาคธุรกิจประการแรก คือ ส่งเสริมให้ภาคธุรกิจมีบทบาทในการร่วมรับผิดชอบต่อสังคมได้อย่างเต็มที่ สามารถที่จะพัฒนาให้กลายเป็นหุ้นส่วนร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public-Private Partnerships) ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาสังคมให้มีคุณภาพ ประการที่สอง สนับสนุนการดำเนินงานทั้งในเชิงป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจ ทำหน้าที่สร้างการรับรู้และมาตรการจูงใจให้ภาคธุรกิจที่มีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมได้พัฒนากิจกรรม CSR ที่อำนวยความสะดวกต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และประการที่สาม สอดส่องการดำเนินงานของธุรกิจให้เป็นไปตามกฎหมายหรือระเบียบกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด เพื่อมิให้กิจกรรมของภาคธุรกิจไปก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (พิพัฒน์ ยอดพฤติการ, 2555)

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในฐานะหน่วยงานกำกับดูแลกลุ่มอุตสาหกรรมแร่ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของ CSR จึงจัดทำโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ขึ้นมา เมื่อปี พ.ศ.2553 โดยใช้กรอบของมาตรฐาน ISO 26000 Guidance on Social Responsibility และนำไปส่งเสริมผู้ประกอบการ

อุตสาหกรรมเหมืองแร่ในการประยุกต์ใช้เพื่อเตรียมความพร้อมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ให้มีการดำเนินการความรับผิดชอบต่อสังคมตามแนวทางมาตรฐานสากล ซึ่งมาตรฐาน ISO 26000 ได้ผ่านกระบวนการพัฒนาจนประกาศใช้อย่างเป็นทางการเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2553 ผู้ประกอบอุตสาหกรรมแร่จึงจำเป็นต้องรับทราบเพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน สร้างความเชื่อมั่นและเป็นที่ยอมรับ โดยมีการอบรมให้ความรู้ความเข้าใจเกณฑ์มาตรฐานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ให้แก่สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการและมอบประกาศนียบัตรให้แก่คณะทำงานของสถานประกอบการรวมทั้งมอบโล่ให้แก่สถานประกอบการที่มีผลการทวนสอบผ่านเกณฑ์ที่กำหนด (กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่, 2554)

ผู้วิจัยในฐานะข้าราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เห็นว่า หากสถานประกอบการอุตสาหกรรมแร่มีการดำเนินการงานด้าน CSR ก็จะเป็นประโยชน์ต่อสถานประกอบการ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงผลกระทบจากการดำเนินงานของสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ที่ทางกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จัดขึ้น เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปเป็นแนวทางส่งเสริมให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่รายอื่นได้ทราบถึงประโยชน์จากการดำเนินงานด้าน CSR และเข้าร่วมโครงการ ซึ่งจะทำให้สถานประกอบการอุตสาหกรรมแร่ของประเทศไทยมีการพัฒนาและอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างยั่งยืน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

2.2 เพื่อศึกษาการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

2.3 เพื่อศึกษาผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 ปัจจัยภายนอกส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

3.2 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมส่งผลกระทบต่อผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

4. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)” มีขอบเขตในการศึกษาดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

4.1.1 ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ. 2558

4.1.2 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ. 2558

4.1.3 ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ.2558

4.2 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ.2558 จำนวน 70 ราย

4.3 ขอบเขตด้านตัวแปร

4.3.1 ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยภายนอก

4.3.1.1 การเมืองและนโยบายรัฐบาล

4.3.1.1.1 นโยบายรัฐบาล

4.3.1.1.2 สถานะความมั่นคงและรูปแบบของทางรัฐบาล

4.3.1.1.3 กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนดของภาครัฐ

4.3.1.1.4 ผู้นำชุมชน / ผู้นำท้องถิ่นและการเมืองท้องถิ่น

4.3.1.1.5 องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs)

4.3.1.1.6 การควบคุมการนำเข้าและการส่งออก

4.3.1.1.7 การเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียม

4.3.1.2 เศรษฐกิจ

4.3.1.2.1 สภาวะเศรษฐกิจ

4.3.1.2.2 ลูกค้ายุทธศาสตร์และสภาวะการแข่งขันทางธุรกิจ

4.3.1.2.3 กำลังซื้อของผู้คนในประเทศ

4.3.1.2.4 อัตราการว่างงานของคนในประเทศ

4.3.1.2.5 อัตราแลกเปลี่ยนในประเทศ

4.3.1.2.6 เพดานราคาของสินค้าและบริการ

4.3.1.2.7 วงจรของธุรกิจ

4.3.1.2.8 ตลาดหุ้นของประเทศ

4.3.1.3 สังคมและวัฒนธรรม

4.3.1.3.1 ทศนคติค่านิยม

4.3.1.3.2 วัฒนธรรมประเพณี

4.3.1.3.3 การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน

4.3.1.3.4 กระแสการเรียกร้องจากชุมชน ประชาชนและสังคมโดยรวม

4.3.1.3.5 ทศนคติต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมของคนในชุมชน

4.3.1.3.6 คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่

4.3.1.3.7 สิทธิเสรีภาพของผู้คน

4.3.1.4 เทคโนโลยี

4.3.1.4.1 เทคโนโลยีของชุมชนและสังคม

4.3.1.4.2 เทคโนโลยีขั้นพื้นฐานของพื้นที่นั้น

4.3.1.4.3 อัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

4.3.1.4.4 ระดับของเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมในชุมชน

4.3.1.4.5 เทคโนโลยีการสื่อสาร

4.3.2 ตัวแปรส่งผ่าน คือ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

4.3.2.1 การกำกับดูแลองค์กร

4.3.2.2 สิทธิมนุษยชน

4.3.2.3 การปฏิบัติด้านแรงงาน

4.3.2.4 สิ่งแวดล้อม

4.3.2.5 การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม

4.3.2.6 ประเด็นผู้บริโภคร

4.3.2.7 การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน

4.3.3 ตัวแปรตาม คือ ผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM

4.3.3.1 ด้านการยอมรับนับถือ

4.3.3.1.1 การยอมรับจากลูกค้า

4.3.3.1.2 การยอมรับจากเพื่อนร่วมธุรกิจ

4.3.3.1.3 การยอมรับจากสังคม

4.3.3.2 ด้านความมั่นคงของกิจการ

4.3.3.2.1 มีความมั่นคงด้านกำไร

4.3.3.2.2 มีความมั่นคงด้านบุคลากร

4.3.3.2.3 มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี

4.3.3.3 ด้านการมีชื่อเสียง

4.3.3.3.1 ชื่อเสียงของกิจการ

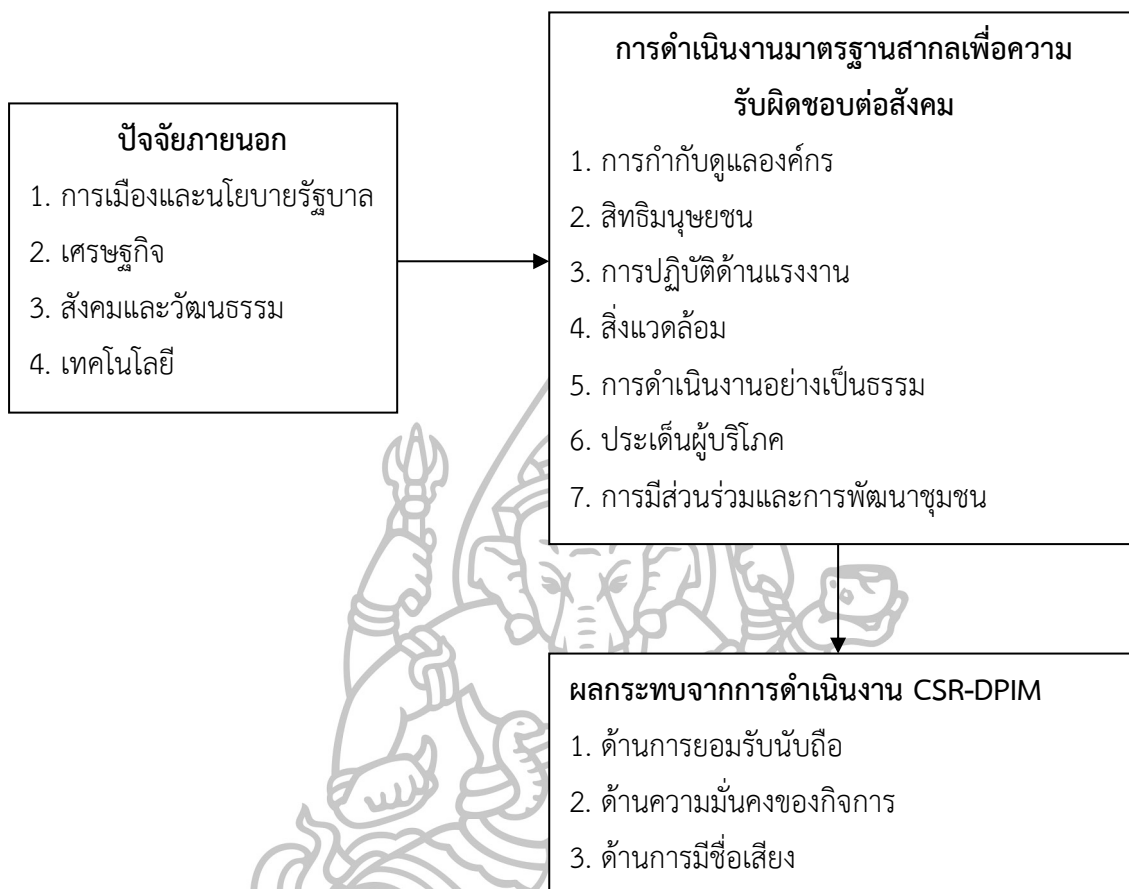
4.3.3.3.2 ชื่อเสียงของทีมงานบริหาร

4.3.3.3.3 มีภาพลักษณ์องค์กรที่ดี

4.3.3.3.4 ชื่อเสียงของคุณภาพสินค้า

5. กรอบแนวคิดการวิจัย

6. ประโยชน์ที่ได้รับ

นำผลที่ได้จากการวิจัยไปเป็นแนวทางการกำหนดนโยบายของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่รายอื่นเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ซึ่งจะทำให้ได้ประโยชน์ ดังนี้

1. ชุมชน จะได้รับประโยชน์จากการที่ผู้ประกอบการดำเนินกิจกรรม CSR ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน ซึ่งจะทำให้ชุมชนอยู่ร่วมกับสถานประกอบการได้อย่างยั่งยืน
2. สถานประกอบการ จะได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำกิจกรรม CSR ที่ถูกต้องจากที่ปรึกษาโครงการ ซึ่งสามารถนำไปใช้แล้วทำให้องค์กรอยู่ร่วมกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนได้อย่างยั่งยืน สร้างชื่อเสียง การเป็นที่ยอมรับ ตลอดจนการยอมรับนับถือจากลูกค้าและชุมชน
3. กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จะทำให้การกำกับดูแลการประกอบการง่ายขึ้น ลดปัญหาข้อร้องเรียนจากการประกอบการ และยกระดับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้แข่งขันได้

7. นิยามศัพท์

7.1 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ หมายถึง ผู้ประกอบกิจการเหมืองแร่ โรงแต่งแร่ โรงประกอบโลหกรรม และโรงงานโม่ บด หรือย่อยหิน

7.2 ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง ความรับผิดชอบต่อของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ต่อผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากการตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมขององค์กร ด้วยความโปร่งใสและมีจริยธรรม โดย

7.2.1 สอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งรวมถึงสุขภาพและสวัสดิการของสังคม

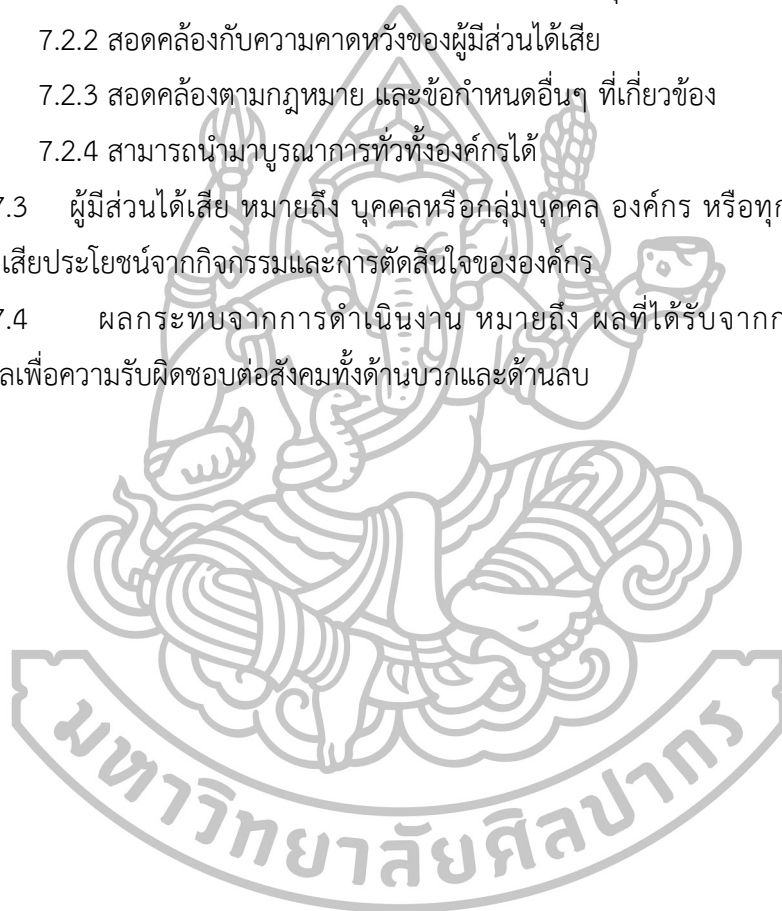
7.2.2 สอดคล้องกับความคาดหวังของผู้มีส่วนได้เสีย

7.2.3 สอดคล้องตามกฎหมาย และข้อกำหนดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

7.2.4 สามารถนำมาบูรณาการทั่วทั้งองค์กรได้

7.3 ผู้มีส่วนได้เสีย หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคล องค์กร หรือทุกภาคส่วน ที่ได้ประโยชน์หรือเสียประโยชน์จากกิจกรรมและการตัดสินใจขององค์กร

7.4 ผลกระทบจากการดำเนินงาน หมายถึง ผลที่ได้รับจากการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งด้านบวกและด้านลบ

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาเรื่อง ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยต่างๆ โดยนำเสนอตามลำดับต่อไปนี้

1. ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร
2. ความเป็นมาของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร
3. กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร
4. ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม
5. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อองค์กร
6. โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร

ความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility) คือ การดำเนินกิจกรรมภายในและภายนอกองค์กรที่คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมทั้งในระดับใกล้และไกล ด้วยการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์กรหรือทรัพยากรจากภายนอกองค์กรในอันที่จะทำให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข (สถาบันไทยพัฒนา, 2555) ในขณะที่สภาธุรกิจโลกเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรไว้ว่า เป็นความมุ่งมั่นหรือพันธะสัญญาที่ธุรกิจมีอยู่อย่างต่อเนื่องในการที่จะประพฤติปฏิบัติอย่างมีจริยธรรมและมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจด้วยการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานตลอดจนครอบครัว ตลอดจนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจในการพัฒนาชุมชนท้องถิ่นและสังคมในวงกว้าง (สุทธิศักดิ์ ไกรสรสุธาสิณี, 2550) ซึ่งสอดคล้องกับที่คณะทำงานส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมของบริษัทจดทะเบียนได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมว่า การดำเนินธุรกิจควบคู่ไปกับการใส่ใจและดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อมภายในหลักจริยธรรม การกำกับกิจกรรมที่ดี และการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาบูรณาการ เพื่อนำไปสู่การดำเนินธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน โดยไม่ผิดศีลธรรมจรรยา

ไม่เบียดเบียนทุกฝ่าย สร้างสรรค์ความสุขที่แท้จริงให้กับตนเอง ธุรกิจ รวมทั้งสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม (สถาบันธุรกิจเพื่อสังคม, 2551) ส่วนความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ หมายถึง หน้าที่ที่องค์กรธุรกิจต้องมีต่อสังคมในฐานะหน่วยงานหนึ่งของสังคมที่ต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด รวมถึงมีจรรยาบรรณทางธุรกิจ และมาตรฐานวิชาชีพที่แน่นอน ส่วนการบำเพ็ญประโยชน์แม้เป็นสำนึกที่สำคัญของธุรกิจ แต่ไม่ใช่ความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งหมด (โสภณ พรโชคชัย, 2555)

ในส่วนของยูนิ เฮียววัน ได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ หรือ CSR มิได้หมายความว่าความถึงการทำกิจกรรมให้สังคมได้เป็นครั้งเป็นคราวเพียงอย่างเดียว แต่ต้องมองลึกลงไปถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนแล้วนำมาตราฐานแรงงานเข้ามาชี้วัด (ยูนิ เฮียววัน, 2552) ในขณะที่ เซอโต้ ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจเอกชน หมายถึง การบริหารจัดการที่เป็นการปกป้องและปรับปรุงสวัสดิการของสังคมโดยรวมและผลประโยชน์ขององค์กร (Certo, 2003)

กล่าวโดยสรุป ความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นบทบาทหน้าที่ที่องค์กรธุรกิจต้องตระหนักและให้ความสำคัญนอกจากการดำเนินการทางธุรกิจเพื่อเป้าหมายสูงสุดขององค์กร คือ ผลกำไร ไม่สร้างความเดือดร้อนเสียหายแก่สังคม และสิ่งแวดล้อม ต้องไม่ประกอบกิจการใด ๆ ใ้บุคคลอื่น และสังคมต้องเสียหายไปด้วย รวมทั้งต้องเอื้อประโยชน์ให้แก่สังคมโดยรวม เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การแสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อสังคมยังเป็นการแสดงออกถึงพฤติกรรมองค์กรต่อสังคมภายนอก อันเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อองค์กรธุรกิจเอง จึงทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อองค์กรจนเป็นผลทำให้เกิดการยอมรับจากสังคมเอง อันจะส่งผลถึงการดำเนินการที่ยั่งยืน และอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างปกติสุข

2. ความเป็นมาของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร

การสร้างการรับรู้ต่อสาธารณชนในเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมที่เน้นไปที่ภาคธุรกิจ (Corporate Social Responsibility : CSR) ในประชาสังคมโลกนั้น ได้รับอิทธิพลมาจากการผลักดันในซีกโลกตะวันตก เริ่มจากการประชุมระดับโลก (Earth Summit) ครั้งแรกที่กรุงริโอ เดอ จาเนโรในปี ค.ศ. 1992 (พ.ศ. 2535) ประเทศต่างๆ ทั่วโลกต่างก็เริ่มต้นตัวกับทิศทางใหม่ของการพัฒนา นั่นคือ “การพัฒนาที่ยั่งยืน” (Sustainable Development) ซึ่งหมายความว่า การพัฒนาเศรษฐกิจที่ต้องคำนึงถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมและสังคมด้วย ไม่ใช่มุ่งเน้นแต่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว ขณะเดียวกันในภาคธุรกิจ ก็เริ่มมีข้อเรียกร้องมากต่อน้ององค์กรธุรกิจให้คำนึงถึงปัญหาสังคมและปัญหาสิ่งแวดล้อมด้วยเช่นกัน ไม่ใช่มุ่งแสวงหากำไรโดยไม่ใส่ใจต่อปัญหาดังกล่าว ปัจจุบันเราได้ยินการกล่าวถึงคำว่า “Corporate Citizenship” หรือ “Responsible Corporate Citizenship” หรือ

“ Corporate Social Responsibility” แปลเป็นไทยได้ว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจหรือเรียกกันย่อ ๆ ว่า “CSR” บ่อยขึ้น ต่อมาในปี ค.ศ. 1997 ได้มีการยกประเด็นนี้ขึ้นมาในการประชุมสุดยอดผู้นำเกี่ยวกับสถานะในชั้นบรรยากาศของโลก ณ กรุงเกียวโต ในปี ค.ศ. 1999 นายโคฟี อันนัน เลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ เรียกร้องให้องค์กรธุรกิจทั่วประเทศแสดงความเป็นพลเมืองที่ดีของโลก (Good Global Citizenship) โดยเสนอบัญญัติ ที่ชื่อ The UN Global Compact และเมืองธุรกิจเป็นสมาชิกในปัจจุบัน 1,861 องค์กร เป็นองค์กรในไทย 13 บริษัท จากธุรกิจในประเทศกว่า 1,600,000 ราย

กระแสของโลกในเรื่อง CSR นี้เริ่มเข้มข้นจริงจังและรุนแรงขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 มีการประชุมในหัวข้อ การพัฒนาแห่งสหัสวรรษ Millennium Development Goals (MDGs) แรงแข็งขันขึ้นนั้นเกิดจาก บริษัทข้ามชาติ และกลุ่มธุรกิจที่เป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ซึ่งมีการดำเนินงานที่เป็นปัจจัยสำหรับสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน และช่วยในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศ ในขณะที่เดียวกัน การดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมทั้งในด้านการพัฒนา และการสูญเสียทรัพยากรที่ไม่อาจนำกลับมาใช้ได้ เช่น อุตสาหกรรมด้านการผลิตพลังงานที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากร ธรรมชาติ กลุ่มอุตสาหกรรมเหล่านี้ถูกจับตามองเนื่องจากกิจกรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดผลกระทบต่อกลุ่มสังคมและชุมชนที่อยู่ล้อมรอบเป็นวงกว้าง ในอุตสาหกรรมเหล่านี้ได้ตระหนักถึงสถานการณ์ที่เผชิญอยู่และเริ่มมีการตอบสนองปัจจัยที่อาจสร้างผลกระทบในเชิงลบในระยะยาว กลุ่มประเทศในภาคพื้นยุโรป เป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญ โดยองค์กรความร่วมมือเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organization for Economic Co-operation and Development หรือ OECD) ได้ออกแนวปฏิบัติสำหรับบริษัทข้ามชาติ ซึ่งเสนอให้บริษัทข้ามชาติมี CSR มากกว่านั้นยังเสนอให้บริษัทข้ามชาติติดต่อกับบริษัทที่มี CSR เท่านั้น ตั้งแต่ปี 2005 เป็นต้นมา องค์กรระหว่างประเทศ ธนาคารโลก และกลุ่มกรรมาธิการคณะทำงานที่เป็นภาคี ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในภูมิภาคยุโรปและเอเชีย ได้ร่วมกันกำหนดแนวทางและมาตรการต่างๆที่จะอนุรักษ์ ปกป้อง กำกับดูแล วางแนวทางการปฏิบัติ ตลอดจนการตรวจสอบการดำเนินกิจกรรมที่จะส่งผลกระทบต่อประเด็นปัญหาในระดับโลก เช่น ด้านสังคม มีประเด็นเรื่องการขจัดความยากจนและปัญหาด้านสุขภาวะอนามัยของประชากรโลก เป็นต้น ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม มีประเด็นเรื่องภาวะโลกร้อน การอนุรักษ์พลังงาน เป็นต้น สำหรับทิศทางการพัฒนา จะเห็นได้ว่าเป้าหมายหลักที่องค์กรในระดับสากลยังคงให้ความสำคัญมากที่สุดคือ การพัฒนาเพื่อนำไปสู่ความยั่งยืน โดยสาระสำคัญคือการพัฒนาจะต้องให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคมไปพร้อมๆกัน (ศิริชัย สาครรัตนกุล, 2548)

3. กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร

Kotler (2005 อ้างถึงในพิพัตน์ ยอดพฤติกการ, 2550) ได้จำแนกกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรเป็น 6 ชนิดกิจกรรม ได้แก่

1. การส่งเสริมการรับรู้ประเด็นปัญหาทางสังคม (Cause Promotion) เป็นการจัดหาเงินทุน วัสดุ สิ่งของ หรือทรัพยากรอื่นขององค์กร เพื่อขยายการรับรู้และความห่วงใยต่อประเด็นปัญหาทาง สังคมนั้น ตลอดจนสนับสนุนการระดมทุน การมีส่วนร่วม หรือการเพิ่มอาสาสมัครเพื่อ การ ดังกล่าวองค์กรธุรกิจอาจริเริ่มและบริหารงานส่งเสริมนั้นด้วยตนเอง หรือร่วมมือกับองค์กรหนึ่ง องค์กรใดหรือกับหลายๆ องค์กรก็ได้

2. การตลาดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางสังคม (Cause-Related Marketing) เป็นการ อุดหนุน หรือการบริจาครายได้ส่วนหนึ่งจากการขายผลิตภัณฑ์เพื่อช่วยเหลือหรือร่วมแก้ไขประเด็น ปัญหา ทางสังคมจำเพาะหนึ่งๆ ซึ่งมักมีช่วงเวลาที่จำกัดแน่นอน หรือดำเนินการแบบจำเพาะ ผลิตภัณฑ์ หรือให้แก่การกุศลที่ระบุไว้เท่านั้น กิจกรรมซีเอสอาร์ชนิดนี้องค์กรธุรกิจมักร่วมมือกับ องค์กรที่ไม่ มีวัตถุประสงค์หากำไรเพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพในประโยชน์ร่วมกัน ด้วยวิธีการเพิ่มยอดขาย ผลิตภัณฑ์เพื่อนำเงินรายได้ไปสนับสนุนกิจกรรมการกุศลนั้นๆ ในขณะเดียวกันก็เป็นการเปิด โอกาส ให้แก่ผู้บริโภคได้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือการกุศลผ่านทาง การซื้อผลิตภัณฑ์โดยไม่ต้อง เสีย ค่าใช้จ่ายอื่นใดเพิ่มเติม

3. การตลาดเพื่อมุ่งแก้ไขปัญหาสังคม (Corporate Social Marketing) เป็นการ สนับสนุนการ พัฒนาหรือการทำให้เกิดผลจากการรณรงค์เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้าน สาธารณสุข ด้านความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อม หรือด้านสุขภาวะความแตกต่างสำคัญระหว่าง การตลาดเพื่อมุ่ง แก้ไขปัญหาสังคมกับการส่งเสริมการรับรู้ประเด็นปัญหาทางสังคม คือการตลาดเพื่อ มุ่งแก้ไขปัญหา สังคมจะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Behavior Change) เป็นหลักในขณะที่ การส่งเสริมการ รับรู้ประเด็นปัญหาทางสังคมจะเน้นที่การสร้างตระหนักรู้ (Awareness) ตลอดจนการ สนับสนุนทรัพยากรด้านทุนและอาสาสมัครเพื่อให้รับรู้ถึงประเด็นปัญหาดังกล่าว

4. การบริจาคเพื่อการกุศล (Corporate Philanthropy) เป็นการช่วยเหลือไปที่ประเด็น ปัญหา ทางสังคมโดยตรง ในรูปของการบริจาคเงินหรือวัสดุสิ่งของ เป็นกิจกรรมซีเอสอาร์ที่พบเห็นใน แทบทุกองค์กรธุรกิจและโดยมากมักจะ เป็นไปตามกระแสความต้องการจากภายนอกหรือมีผู้เสนอ ให้ ทำมากกว่าจะเกิดจากการวางแผนหรือออกแบบกิจกรรมจากภายในองค์กรเอง ทำให้ไม่เกิดการ เชื่อมโยงเข้ากับเป้าหมายหรือพันธกิจขององค์กรเท่าใดนัก

5. การอาสาช่วยเหลือชุมชน (Community Volunteering) เป็นการสนับสนุนหรือจูงใจ ให้ พนักงาน คู่ค้าร่วมสละเวลาและแรงงานในการทำงานให้แก่ชุมชนที่องค์กรตั้งอยู่และเพื่อ ตอบสนอง ต่อประเด็นปัญหาทางสังคมที่องค์กรให้ความสนใจหรือห่วงใยขององค์กรธุรกิจอาจเป็น

ผู้ดำเนินการ เองโดยลำพัง หรือร่วมมือกับองค์กรหนึ่งองค์กรใดและอาจเป็นผู้กำหนดกิจกรรมอาสาสมัครดังกล่าว นั่นเอง หรือให้พนักงานเป็นผู้คัดเลือกกิจกรรมแล้วนำเสนอต่อองค์กรเพื่อพิจารณาให้การสนับสนุน โดยที่พนักงานสามารถได้รับการชดเชยในรูปของวันหยุดหรือวันลาเพิ่มเติม

6. การประกอบธุรกิจอย่างรับผิดชอบต่อสังคม (Socially Responsible Business Practices) เป็นการดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจอย่างพินิจพิเคราะห์ทั้งในเชิงป้องกันด้วยการหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม หรือในเชิงร่วมกันแก้ไขด้วยการช่วยเหลือเยียวยาปัญหาทางสังคมนั้นๆ ด้วยกระบวนการทางธุรกิจ เพื่อการยกระดับสุขภาวะของชุมชนและการพิทักษ์สิ่งแวดล้อม โดยที่องค์กรธุรกิจสามารถที่จะดำเนินการเองหรือเลือกที่จะร่วมมือกับพันธมิตรภายนอกก็ได้

การจำแนกกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมข้างต้น หากพิจารณาตามความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมจะพบว่า กิจกรรมที่ 1-3 คือ การส่งเสริมการรับรู้ประเด็นทางสังคม การตลาดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางสังคม และการตลาดเพื่อมุ่งแก้ไขปัญหาสังคมเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางการพูด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นการสื่อสารการตลาดที่เข้าข่ายการดำเนินกิจกรรมโดยใช้ทรัพยากรนอกองค์กรเป็นหลัก (Social-Driven CSR) ส่วนกิจกรรมที่ 4-6 คือ การบริจาคเพื่อการกุศล การอาสาช่วยเหลือชุมชน และการประกอบธุรกิจอย่างรับผิดชอบต่อสังคม เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางการกระทำหรือเป็นการดำเนินกิจกรรมขององค์กรโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ภายในองค์กรเป็นหลัก (Corporate-Driven CSR) และหากพิจารณาโดยยึดที่ตัวกระบวนการทางธุรกิจ (Business Process) ความรับผิดชอบต่อสังคมในตระกูล Corporate-Driven CSR ยังสามารถจำแนกออกเป็นความรับผิดชอบต่อสังคมจำพวก (Division) ที่อยู่ในกระบวนการทางธุรกิจ (CSR In Process) กับความรับผิดชอบต่อสังคมจำพวกที่อยู่นอกกระบวนการทางธุรกิจ หรือเกิดขึ้นภายหลังโดยแยกต่างหาก จากกระบวนการทางธุรกิจ (CSR After Process) กระบวนการทำ CSR สามารถเริ่มจากวัตถุดิบ การผลิต ไปถึงการใช้ของผู้บริโภคแล้วก็ทิ้งสินค้า CSR ทำได้ในทุกๆ ขั้นตอนของห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) และจะกระทบได้ในทุกๆ มิติของการทำธุรกิจ

4. ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม

การดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรธุรกิจที่คำนึงถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภายในและภายนอกองค์กร คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมทั้งในระดับใกล้และระดับไกล ดังนั้นการดำเนินงาน CSR จึงส่งผลต่อผู้ที่เกี่ยวข้องในด้านต่างๆ ขององค์กร ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความใกล้ชิดและได้รับผลกระทบโดยตรงจากการดำเนินงาน CSR ได้แก่ ผู้ถือหุ้นและพนักงานซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายในองค์กร จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การดำเนินงาน CSR ขององค์กรธุรกิจได้ส่งผลต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายในองค์กรดังนี้

พิพัฒน์ ยอดพฤติการ ผู้อำนวยการสถาบันไทยพัฒนาในฐานะหัวหน้าโครงการศึกษาวิจัย เพื่อออกแบบและพัฒนากิจกรรม CSR ในกระบวนการบริหารจัดการองค์กรธุรกิจที่สอดคล้องกับ บริบทของสังคมไทย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ได้กล่าวว่าประโยชน์ของ CSR ที่มีต่อองค์กร ธุรกิจนั้นมีหลายอย่างทั้งการสร้างรายได้และทำให้ส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้น อันเนื่องมาจากการที่ลูกค้า พิจารณาเลือกซื้อสินค้าและบริการจากองค์กรที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม หรือการได้รับประโยชน์จากการวางตำแหน่งตราผลิตภัณฑ์ (Brand Positioning) ให้อยู่ในใจของ ลูกค้าเป็นอันดับต้นๆ ในประเภทสินค้าหรือบริการนั้นๆ โดยการดำเนินกิจกรรม CSR ร่วมกับการทำ ตลาดผลิตภัณฑ์ นอกจากนี้องค์กรยังสามารถที่จะลดรายจ่ายของกิจการจากการดำเนินกิจกรรม CSR หรือการลดงบประมาณใช้จ่ายด้านโฆษณาอีกด้วย สำหรับประโยชน์ของ CSR ในแง่พนักงานองค์กร คือพนักงานเกิดความภาคภูมิใจในการทำงานทำให้องค์กรสามารถที่จะรักษาพนักงานที่มี ความสามารถไว้ได้และสามารถชักชวนบุคลากรที่มีคุณภาพและเป็นที่ต้องการให้เข้ามาทำงานกับ องค์กร (สถาบันไทยพัฒนา, 2553)

สถาบันธุรกิจเพื่อสังคม ได้กล่าวไว้ว่า ถึงแม้ว่าองค์กรจะต้องใช้งบประมาณจำนวนไม่ น้อยในการทำ CSR แต่อาจกล่าวได้ว่า CSR นั้นเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ทำให้ลูกค้าเกิดความจงรักภักดีใน ตราสินค้า (Brand Royalty) ซึ่งทำให้รายได้ขององค์กรเพิ่มขึ้นอย่างยั่งยืน อาจเรียกได้ว่าธุรกิจนั้น ๆ ได้รับอนุญาตจากสังคมเพื่อดำเนินกิจการ (License to Operate) ซึ่งองค์กรธุรกิจที่ไร้จรรยาบรรณ ธุรกิจจะไม่สามารถดำเนินกิจการได้อย่างราบรื่นนัก (สถาบันธุรกิจเพื่อสังคม, 2553)

โอเคเนชั่น ได้กล่าวไว้ว่า CSR สามารถสร้างคุณประโยชน์ในหลายด้านให้เกิดแก่ธุรกิจ ได้แก่ หนึ่งการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับธุรกิจ โดยจากงานวิจัยของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดพบว่า ความน่าเชื่อถือและความสามารถในการประกอบการของบริษัทนั้นมีความเชื่อมโยงกันส่งผลต่อ ยอดขายและการเจริญเติบโตของการจ้างงานให้มากขึ้นเนื่องจากการทำ CSR ช่วยสร้างภาพลักษณ์ใน ด้านที่ดีต่อสังคมจึงเป็นภูมิคุ้มกันที่ดีของบริษัทเมื่อถึงคราววิกฤตเกิดกับบริษัท บริษัทที่มีบทบาทแสดง ความรับผิดชอบต่ออย่างต่อเนื่อง มีโอกาสจะได้รับการสนับสนุนจากลูกค้ามากกว่าบริษัทที่ไม่ทำอะไร เพื่อสังคมเลยนอกจากนี้แล้ว CSR ยังช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนักลงทุนและช่วยบริษัทในการ เข้าถึงแหล่งทุนอีกด้วย สอง CSR ช่วยสร้างการเรียนรู้และสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ เช่น การคิดค้น สิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ เพื่อช่วยเหลือสังคมและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและได้กลายมาเป็นสินค้าตัวใหม่ ของบริษัท เป็นต้น และสาม CSR ช่วยสร้างประสิทธิภาพการดำเนินงานเนื่องจากการจัดกระบวนการ ผลิตที่สอดคล้องกับแนวคิด CSR จะส่งผลช่วยในการลดต้นทุน ลดของเสียในกระบวนการผลิตและ เพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (โอเคเนชั่น, 2551)

Thai CSR Network ได้รวบรวมประโยชน์ของ CSR ต่อองค์กรไว้ว่า CSR ช่วยเพิ่ม รายได้และส่วนแบ่งตลาด สร้างการเรียนรู้และนวัตกรรมใหม่ ๆ สร้างประสิทธิภาพการดำเนินงาน

เสริมภาพลักษณ์องค์กรและความเป็นผู้นำดึงดูดบุคลากรที่มีความสามารถและรักษาพนักงานให้คงอยู่กับองค์กร ช่วยลดต้นทุนและเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระยะยาวสร้างความสัมพันธ์ที่ดีและยกระดับความน่าสนใจในสายตาของนักลงทุน สร้างรางวัลอันทรงเกียรติในด้านพันธกิจของสังคม สร้างความแข็งแกร่งในตำแหน่งของแบรนด์และทำให้แบรนด์เป็นที่รู้จักมากขึ้น (Thai CSR Network, 2556)

CSR Moving and Social Movement ได้กล่าวว่าบริษัทที่ปรึกษาชั้นนำของโลก Arther D Little ได้ทำการศึกษาพบว่า การทำ CSR มีผลดีต่อธุรกิจถึง 8 ประการ ประการที่หนึ่งคือการบริหารความน่าเชื่อถือ ซึ่งการศึกษาในกลุ่มบริษัทที่ปรึกษาและมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดค้นพบว่ามีความเชื่อมโยงที่แข็งแกร่งระหว่างความน่าเชื่อถือและความสามารถในการประกอบการของบริษัท (Financial Performance) โดยบริษัทที่สามารถจัดการความสัมพันธ์และความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างเป็นองค์รวมได้นั้นจะมียอดขายและการเจริญเติบโตของการจ้างงานมากขึ้นและพบว่าความน่าเชื่อถือของบริษัทช่วยเพิ่มระยะเวลาที่บริษัทจะสามารถสร้างผลตอบแทนทางการเงินที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยในอุตสาหกรรมนั้น ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ประการที่สองคือประโยชน์ในด้านการจัดการความเสี่ยง เนื่องจากการจัดการด้านสังคม สิ่งแวดล้อมและธรรมาภิบาลมีความสำคัญในการป้องกันปัญหาอันอาจเกิดจากความเสียหายที่ควบคุมได้ยาก ซึ่งมีการสำรวจวิจัยพบว่าบริษัทที่ลงทุนด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมสามารถลดความเสี่ยงลงได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเสี่ยงที่เกิดจากการคาดการณ์ของนักลงทุนมีผลให้มูลค่าในตลาดหุ้นของบริษัทนั้น ๆ เพิ่มขึ้นและพบว่าบริษัทที่ทำ CSR มักได้กำไรสูงกว่าบริษัทที่ไม่ได้ทำอีกด้วย ประการที่สามประโยชน์ด้านการคัดเลือก สร้างแรงจูงใจในการทำงานและการรักษาพนักงานดี ๆ ให้อยู่กับบริษัท โดยจากการวิจัยในปี ค.ศ. 1997 ในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่าร้อยละ 42 ของผู้ตอบแบบสอบถามจะพิจารณาประเด็นด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัทในการเลือกสมัครเข้าทำงานและพนักงานในบริษัทก็ให้ความสนใจด้านการรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัทและใช้เป็นตัวตัดสินใจในการเลือกที่จะทำหรือเปลี่ยนไปทำกับบริษัทอื่นที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมมากกว่า ประการที่สี่คือประโยชน์ด้านความสัมพันธ์ของนักลงทุนและการเข้าถึงเงินทุน ซึ่ง CSR Moving and Social Movement ได้อ้างถึงงานเขียน“Built to Last” ของ Collins และ Porras ที่พบว่าสิ่งที่เป็นปัจจัยหลักในการแยกความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่ประสบความสำเร็จสูงและต่อเนื่องยาวนานกับบริษัทที่ประสบความสำเร็จบ้างเป็นบางครั้งบางคราคือการที่บริษัทเหล่านี้มีเป้าหมายที่ไกลกว่าการมุ่งแสวงหากำไรอย่างไร้เป็นรูปธรรมหรือมีนโยบายที่ชัดเจนด้านการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม ประการที่ห้าคือการเรียนรู้และนวัตกรรม โดยบริษัทที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมสามารถใช้เป้าหมายดังกล่าวส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมไปในแนวที่ยั่งยืนได้ คือช่วยให้เกิดการคิดค้นและพัฒนาให้เกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่ช่วยลดต้นทุนการผลิตในขณะที่คุณภาพสินค้าเพิ่มขึ้นจึงนำไปสู่ความสามารถในการแข่งขันและผลกำไรที่เพิ่มขึ้น ประการที่หกคือความสามารถ

ทางการแข่งขันและจุดยืนในตลาด (Market Positioning) ซึ่งจากการวิจัยด้านทัศนคติของผู้บริโภคต่อการรับผิดชอบต่อสังคมพบว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่พัฒนาความคาดหวังและความประทับใจต่อบริษัทต่างๆ โดยมาจากปัจจัยด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัทมากกว่าการสร้างตราสินค้าหรือความสำเร็จทางการเงินของบริษัทนั้นๆ ประการที่เจ็ด คือประสิทธิภาพของการดำเนินงาน (Operational Efficiency) ซึ่งการมุ่งเน้นด้านความรับผิดชอบต่อสังคมจะนำไปสู่ความสำเร็จด้านการเงินเนื่องจากการลดการใช้วัตถุดิบ ลดการเกิดของเสียในกระบวนการผลิตซึ่งจะนำไปสู่การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ประการสุดท้ายคือการยอมรับของสังคมต่อการดำเนินงานของบริษัท (License to Operate) เนื่องจากการที่บริษัทยอมรับฟังเสียงจากประชาชนนั้นจะนำไปสู่การเจรจาและปรับปรุงนโยบายของบริษัท ทำให้ได้รับโอกาสจากประชาชนเสมอแม้ต้องประสบภาวะวิกฤตร้ายแรงบริษัทที่ดำเนินกิจการโดยใส่ใจสังคมและสิ่งแวดล้อมจะยังคงได้รับโอกาสแก่ตัวจากประชาชน ตรงข้ามกับบริษัทที่ดำเนินกิจการโดยไม่ใส่ใจสังคมและสิ่งแวดล้อมซึ่งมักจะมีปัญหาความขัดแย้งการต่อต้านอยู่เสมอ (CSR Moving and Social Movement, 2552)

สรุปได้ว่าการดำเนินงาน CSR ขององค์กรธุรกิจได้ส่งผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายในองค์กร อันได้แก่ ผู้ถือหุ้น ผู้บริหารและพนักงาน โดยพนักงานจะได้รับประโยชน์จากการดำเนินงาน CSR โดยการมีความสุขและความภาคภูมิใจในการทำงานร่วมกับองค์กรซึ่งเป็นผลดีกับองค์กรเองด้วยเนื่องจากทำให้สามารถรักษาพนักงานที่มีความสามารถไว้ได้และสร้างแรงจูงใจบุคลากรที่มีคุณภาพให้เข้ามาทำงานกับองค์กรอีกด้วย สำหรับผู้ถือหุ้นจะได้รับประโยชน์จากการที่ราคาหุ้นขององค์กรมีเสถียรภาพและเป็นที่ต้องการของนักลงทุนทำให้หุ้นมีมูลค่าสูงขึ้นเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักลงทุนและเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงแหล่งทุนของบริษัท นอกจากนี้ยังมีผลประโยชน์อื่นๆ ที่องค์กรจะได้รับจากการดำเนินงาน CSR เช่น ช่วยลดต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายและเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน สร้างการเรียนรู้และนวัตกรรมใหม่ ๆ ช่วยในการจัดการความเสี่ยง สร้างภาพลักษณ์ที่ดีและความน่าเชื่อถือซึ่งนำไปสู่ความจงรักภักดีในตราสินค้าของลูกค้าและเป็นที่ยอมรับในสังคมส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้นจึงเป็นการสร้างรายได้และส่วนแบ่งตลาด เป็นต้น

5. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อองค์กร

ผู้ประกอบการรายใหม่ส่วนมากมักพยายามวิเคราะห์ธุรกิจของตัวเองรอบด้าน ทั้งเรื่องของกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย ทำเลในการค้าขาย รวมไปถึงวิธีการทำการตลาดในแบบต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมจนลืมนึกถึงปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการทำธุรกิจ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วปัจจัยภายนอกต่างๆ นั้น เป็นสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่มีผลต่อธุรกิจมากกว่าที่คิด ซึ่งในการ

วิเคราะห์และวางแผนกลยุทธ์ การทำการตลาดสามารถใช้เครื่องมือสำคัญอย่าง PEST Analysis ที่จะช่วยเพิ่มความแม่นยำมากยิ่งขึ้น

PEST Analysis เป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์แนวโน้มของตลาด และวิเคราะห์ภาพรวมของธุรกิจในอนาคต โดยอาศัยการข้อมูลของการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยภายนอกต่างๆ ที่ไม่สามารถควบคุมได้ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ปัจจัยทางนโยบายและการเมือง (Politic)

ปัจจัยทางนโยบายและการเมืองคือปัจจัยที่มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพของรัฐบาลและนโยบายของรัฐในช่วงเวลานั้นๆ ในบางช่วงเวลารัฐอาจมีการส่งเสริมการส่งออก ก็จะส่งผลให้ธุรกิจที่มีการส่งสินค้าไปขายต่างประเทศได้เปรียบกว่าธุรกิจอื่น รวมไปถึงข้อตกลงและข้อกำหนดทางการค้าที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาโดยขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐ ที่ทำให้ผู้ประกอบการต้องคอยปรับตัวหรือตัดสินใจว่าพร้อมที่จะลงทุนในประเทศที่มีนโยบายแบบนี้หรือไม่ โดยปัจจัยทางการเมืองที่ควรนำมาวิเคราะห์โดยใช้ ได้แก่

1. สถานะความมั่นคงและรูปแบบของทางรัฐบาลว่ามีการเปลี่ยนแปลงมากน้อยเพียงใด
2. ปัญหาคอร์รัปชันในประเทศที่มีมากจนภาษีของประชาชนไม่ได้ถูกนำไปส่งเสริมในด้านสาธารณูปโภคอื่นๆ หรือไม่
3. อิสรภาพและเสรีภาพในการทำธุรกิจหลากหลายรูปแบบของแต่ละท้องถิ่น
4. กฎระเบียบปฏิบัติและข้อห้ามในการทำธุรกิจ
5. การควบคุมการนำเข้าและการส่งออก
6. การเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียมและการจัดเก็บภาษี
7. กฎหมายในด้านต่างๆ เช่น ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการละเมิดลิขสิทธิ์ การขโมยข้อมูล สวัสดิการพนักงาน เป็นต้น
8. การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาที่มีการให้ความคุ้มครองอย่างไร และครอบคลุมแค่ไหน

ปัจจัยทางเศรษฐกิจ (Economic)

ปัจจัยทางเศรษฐกิจของประเทศมีผลกับทุกๆ ธุรกิจโดยตรงเป็นอย่างมาก เพราะเศรษฐกิจของประเทศเป็นตัวกำหนดกำลังซื้อของคนในประเทศ และเป็นตัวกำหนดตลาดขนาดใหญ่ในประเทศอีกด้วย ซึ่งปัจจัยในหัวข้อนี้ก็สามารถช่วยวางแผนธุรกิจว่าจะเลือกดำเนินการเป็นระยะสั้นหรือระยะยาวจากสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันและแนวโน้มของเศรษฐกิจในอนาคตได้อีกด้วย โดยปัจจัยทางเศรษฐกิจที่นำมาวิเคราะห์ ได้แก่

1. ภาวะเงินฝืด ภาวะเงินเฟ้อ และอัตราดอกเบี้ย
2. อัตราแลกเปลี่ยนในประเทศ

3. อัตราการว่างงานของคนในประเทศ
4. อัตราค่าแรงขั้นต่ำและค่าแรงของพนักงานโดยเฉลี่ย
5. ระดับชนชั้น และกำลังซื้อของผู้คนในประเทศ
6. เพดานราคาของสินค้าและบริการที่เราสนใจ
7. ตลาดหุ้นของประเทศ
8. วงจรของธุรกิจที่เราสนใจ

ปัจจัยทางสังคม (Social)

ปัจจัยทางสังคมหมายถึงปัจจัยทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อม สภาพสังคม วัฒนธรรม และชีวิตการเป็นอยู่ของคนพื้นที่ว่าเป็นอย่างไร เพื่อนำไปวิเคราะห์การทำการตลาดให้ถูกทางเพราะวิถีชีวิตของคนในแต่ละชุมชนจะมีความแตกต่างกันออกไป การที่จะเข้าไปทำการตลาดในพื้นที่ ต้องศึกษาในส่วนนี้ก่อนเพื่อให้มั่นใจว่าธุรกิจจะสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและเป็นที่น่าสนใจของคนในชุมชนในด้านที่ดีโดยที่ไม่ส่งผลกระทบต่อคนในชุมชนด้วย

1. อายุและเพศ
2. การแบ่งชนชั้นวรรณะ
3. สิทธิเสรีภาพของผู้คน
4. คุณภาพชีวิตการเป็นอยู่
5. การเพิ่มหรือลดของประชากรในสังคม
6. อัตราการอพยพเข้าหรือออกของคนในชุมชน
7. ทักษะติดต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมของคนในชุมชน
8. การจับจ่ายใช้สอยของคนในชุมชนเน้นสินค้านำเข้าหรือสินค้าพื้นที่มากกว่ากัน
9. ข่าวสารและการบอกต่อมีผลมากน้อยแค่ไหน
10. พฤติกรรมอื่นๆ เช่น การดูแลสุขภาพ ความสะดวกจากการเดินทางในชุมชน เป็นต้น
11. วิถีชีวิตของคนในสังคม
12. พฤติกรรมการเลือกซื้อสินค้า

ปัจจัยทางเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Technology)

ปัจจัยทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมในแต่ละพื้นที่มีการพัฒนาที่แตกต่างกันออกไป บางชุมชนอาจอาศัยอยู่ได้โดยไม่ต้องอาศัยเทคโนโลยี แต่บางชุมชนกลับต้องพึ่งพาเทคโนโลยีในการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก รวมไปถึงแนวโน้มในอนาคตว่าถ้ามีเทคโนโลยีใหม่เข้ามาและธุรกิจเราจะเป็นอย่างไร เช่น ธุรกิจร้านเช่าวีดีโอรายใหญ่อย่าง Blockbuster ก็ต้องประสบปัญหาอย่างจังเมื่อต้องเผชิญกับเทคโนโลยีอย่างภาพยนตร์ระบบไฟล์ดิจิทัลที่สามารถดาวน์โหลดจากอินเทอร์เน็ตได้

สะดวกสบายมาก เป็นต้น ดังนั้นหัวข้อปัจจัยทางเทคโนโลยีที่ควรคำนึงถึงในด้านข้างนี้จึงมีความสำคัญมากในการทำธุรกิจในยุคปัจจุบัน

1. เทคโนโลยีขั้นพื้นฐานของพื้นที่นั้น
2. อัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี
3. ปริมาณนักสร้างและนักพัฒนา
4. ระดับของเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมในชุมชน
5. เทคโนโลยีการสื่อสาร
6. การเข้าถึงเทคโนโลยีใหม่ๆ

ดังนั้น ธุรกิจที่รู้แนวโน้มของตลาดจากปัจจัยภายนอกก่อนย่อมได้เปรียบในการทำธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะข้อมูลเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการได้เตรียมพร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่างๆ รอบตัวที่เรากำหนดไม่ได้ แต่สามารถปรับตัวตามได้ซึ่ง PEST Analysis ถือเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพอย่างมากในการแก้ปัญหาในส่วนนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการไปลงทุนกับธุรกิจในประเทศที่เรายังไม่รู้จักทั้งในด้านวัฒนธรรมและการลงทุน เครื่องมือชิ้นนี้จะช่วยให้เราตัดปัจจัยเสี่ยงต่างๆ เพื่อให้สามารถลงทุนเดินหน้าทำการตลาดหรือพัฒนาธุรกิจให้ไปข้างหน้าอย่างมั่นคง

6. โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

สืบเนื่องจากปัจจุบันแวดวงธุรกิจภาคอุตสาหกรรมรวมถึงแนวโน้มความต้องการของผู้บริโภคจากนานาประเทศล้วนให้ความสำคัญกับสินค้าและบริการที่มีกระบวนการผลิตบนแนวคิดที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคมกลายเป็นสาระสำคัญของความสัมพันธ์การค้าระหว่างประเทศ รัฐบาลจึงได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้โดยได้กำหนดมาตรการในการประหยัดพลังงาน ทรัพยากร และควบคุมการปลดปล่อยมลพิษของภาคอุตสาหกรรมสู่สิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งส่งเสริมสร้างความตระหนักและจิตสำนึกแก่ภาคอุตสาหกรรม ส่งผลให้ผู้ผลิตสินค้าและ บริการต้องตื่นตัวในการพัฒนาประสิทธิภาพและปรับเปลี่ยนวิธีการผลิตให้รองรับแนวทางการตลาดในอนาคต พร้อมทั้งกำหนดนโยบายขององค์กรในการแสดงตนเป็นองค์กรที่มีความ รับผิดชอบต่อสังคม รวมทั้งปัจจุบัน องค์กรระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน (International Organization for Standardization: ISO) ได้จัดทำร่างมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการแสดง ความรับผิดชอบต่อสังคม (ISO 26000 Social Responsibility) ซึ่งได้ประกาศใช้ไปเมื่อปี พ.ศ.2553 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมของประเทศไทยจึงจำเป็นต้องรับทราบ เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน สร้างความเชื่อมั่น และเป็นที่ยอมรับ การดำเนินธุรกิจภายใต้หลักจริยธรรม และการกำกับที่ตีควบคู่ไปกับการใส่ใจและดู

แลร์กษำสังคคและสิ่งแเวดล้ลอม เพื่อนำไปสู่การพัฒนำอุตสาหกรรคอย่างย้งยีน โดยใช้หลักรการของ CSR อยู่บนฐำนคคดวำ ธุรกิจจะประสบคคควำสำเร็จ อย่างย้งยีนได้สังคคจะต้องม้นคค อยู่บนฐำนคคควำ เชื้อวำธุรกิจกับสังคค จะต้องอยู่ร่วมนกันอย่างช่วยเหลือเกื้อกูลเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน

กรคอุตสาหกรรคพื้นฐานและการเหมืองแร่ สังกัตกระทรวงอุตสาหกรรค มีวิสัยทัศน์ เป็นองคักรหลักในการบริหารจัตการและพัฒนำอุตสาหกรรคแร่ อุตสาหกรรคพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทวงเศรษฐกิจ สังคค และสิ่งแเวดล้ลอมอย่างมีคคลยภำพรวมทั้งเป็นศูนย์กลางในการพัฒนำอุตสาหกรรคแร่ อุตสาหกรรคพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ในภูมิภาคเอเชีย

พันธะกิจของกรคอุตสาหกรรคพื้นฐานและการเหมืองแร่ มี 5 ประการ คค

1. เสนอแนะนโยบายและยุทธศาสตร์การจัตการอุตสาหกรรคแร่ อุตสาหกรรคพื้นฐานและโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับคคความต้องการของประเทศไทย
2. ส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรคแร่และอุตสาหกรรคพื้นฐานให้เป็นไปตามกฎหมำยมีคคพลอดภัย และร้บผิดชอบต่อสังคค และสิ่งแเวดล้ลอม
3. พัฒนำขีดคคความสามารถในการประกอบการอุตสาหกรรคแร่ และอุตสาหกรรคพื้นฐานทั้งในและต่งประเทศ
4. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนำการจัตการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมและโซ่อุปทำนเพื่อเพิ่มคคความสามารถในการแข่งขัน
5. วิจัยและพัฒนำ และการบริการทวงวิชาการด้ำนอุตสาหกรรคแร่ อุตสาหกรรคพื้นฐานและโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

กรคอุตสาหกรรคพื้นฐานและการเหมืองแร่ ซึ่งมีภำรกิจหลักในการกำกับคคดูแลและผลักคคต้นให้อุตสาหกรรคเหมืองแร่ด้ำนเนินการและพัฒนำไปอย่างย้งยีน โดยเน้นด้ำนสิ่งแเวดล้ลอม คคพลอดภัย และเป็นที่ยอมรับของสภคคค ได้เห็นถึงคคควำสำคัญ และคคควำจำเป็นในการส่งเสริมโรงงำนอุตสาหกรรค ให้มีการแสดงถึงคคควำร้บผิดชอบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและสังคค ควบคู่ไปกับการเสริมสร้งประสิทธิภำพ และการเติบโตทวงธุรกิจ ซึ่งจะต้องเตรียมคคควำพร้อมเพื่อร้บตัวเข้าสู่มาตรฐานระหว่างประเทศด้ำนการแสดงคคควำร้บผิดชอบต่อสังคคที่สอดคล้องกับมาตรฐานสภคคค (ISO 26000 Social Responsibility) กรคอุตสาหกรรคพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้ด้ำนเนิน “โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรคเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสภคคคเพื่อคคควำร้บผิดชอบต่อสังคค” (CSR-DPIM) ขึ้น

ในปี พ.ศ. 2553 กรคอุตสาหกรรคพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ด้ำนเนินโครงการส่งเสริมการแสดงคคควำร้บผิดชอบของอุตสาหกรรคเหมืองแร่ต่อสังคค พ.ศ. 2553 โดยมีเหตุผลคคควำเป็นมำในการที่จะยกระดับขีด คคควำสามารถในการแข่งขันสร้งคคควำเชื่อกันและเป็นที่ยอมรับของผู้มีส่วนได้

ส่วนเสีย โดยการเตรียมความพร้อมในการปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานใหม่ที่กำหนดโดยองค์ระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน (International Organization for Standardization: ISO) ซึ่งในขณะนั้นได้จัดทำ 26 ร่างมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม (ISO 26000 Social Responsibility)

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ลงนามในประกาศกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เรื่อง มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2554 ซึ่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้จัดทำมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ให้ผู้ประกอบการนำไปปฏิบัติและพัฒนาตนเองเข้าสู่มาตรฐานสากลว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมโดยให้ดำเนินการตามข้อกำหนดของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

แนวทางดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคม สำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ได้แก่ ผู้ประกอบการเหมืองแร่ โรงแต่งแร่ โรงประกอบโลหกรรม และโรงงานไม่ บด หรือย่อยหิน ทุกขนาดและทุกพื้นที่ เป็นแนวทางการปฏิบัติเพื่อแสดงถึงการดำเนินงานด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่สามารถพิจารณาปรับใช้ตามขีดความสามารถและความเหมาะสมขององค์กร มีรายละเอียดดังนี้

1. หลักการความรับผิดชอบต่อสังคม

วัตถุประสงค์ขององค์กรในด้านความรับผิดชอบต่อสังคม คือ การนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยองค์กรควรให้ความสำคัญกับหลักการทั้ง 7 ประการ อันประกอบด้วย

1.1 หลักการความรับผิดชอบต่อที่ตรวจสอบได้ (Accountability)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในสิ่งที่เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นจากองค์กร โดยองค์กรควรยอมรับการตรวจสอบและพร้อมที่จะรับผิดชอบต่อผลการตรวจสอบนั้น

ความรับผิดชอบต่อที่ตรวจสอบได้ ถือเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่จะต้องตอบคำถามต่อผู้มีอำนาจตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ขององค์กร หน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย และชุมชนที่ได้รับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจและกิจกรรมขององค์กร ระดับของความรับผิดชอบต่อที่ตรวจสอบได้ควรจะสอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของผู้บริหารซึ่งมีอำนาจตัดสินใจ ในกรณีที่เกิดการกระทำที่ผิดพลาดขึ้น ควรมีมาตรการที่เหมาะสมในการแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดนั้น และดำเนินการป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำ

1.2 หลักการความโปร่งใส (Transparency)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรมีความโปร่งใสในการตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมขององค์กร ที่มีผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควร

เปิดเผยนโยบาย การตัดสินใจ และการดำเนินกิจกรรมที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน ถูกต้อง และครบถ้วน โดยข้อมูลดังกล่าวควรเตรียมพร้อมไว้สำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมขององค์กรให้สามารถที่จะเข้าถึงได้ทั้งนี้ ข้อมูลดังกล่าวควรเหมาะสมกับช่วงเวลา เป็นข้อเท็จจริง และชัดเจน

1.3 หลักการปฏิบัติอย่างมีจริยธรรม (Ethical behavior)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรปฏิบัติอย่างมีจริยธรรม และอยู่บนพื้นฐานของความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม โดยคำนึงถึงคน สัตว์ และสิ่งแวดล้อม และมุ่งเน้นไปที่ผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสีย ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรมีการพัฒนาโครงสร้างธรรมาภิบาลที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการปฏิบัติอย่างมีจริยธรรม พร้อมทั้งมีกลไกในการควบคุมดูแลให้เกิดการปฏิบัติ การรายงานผลการปฏิบัติ การป้องกันและการแก้ไข ที่ไม่ก่อให้เกิดการขัดแย้งต่อผลประโยชน์ขององค์กรที่จะนำไปสู่การปฏิบัติอย่างไม่มีจริยธรรม

1.4 หลักการยอมรับถึงผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสีย (Respect for stakeholder interests)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรชี้แจงผู้มีส่วนได้เสีย เคารพต่อผลประโยชน์ และความต้องการของผู้มีส่วนได้เสีย สำคัญในสิทธิทางกฎหมายและผลประโยชน์ที่ชอบด้วยกฎหมาย คำนึงถึงความสามารถของผู้มีส่วนได้เสียในการติดต่อ และการเข้าไปดำเนินการร่วมกับองค์กร คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสียกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีส่วนได้เสียกับองค์กร นอกจากนี้ควรพิจารณามุมมองของผู้มีส่วนได้เสียที่อาจจะถูกกระทบจากการตัดสินใจหรือการดำเนินกิจกรรมขององค์กร

1.5 หลักการเคารพต่อหลักนิติธรรม (Respect for the rule of law)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรยอมรับในการปฏิบัติตามหลักนิติธรรม โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรดำเนินการและทบทวนการดำเนินการให้สอดคล้องกับกฎหมาย และข้อกำหนดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจกรรมขององค์กร และอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมาย รวมทั้งสอดคล้องกับกฎข้อบังคับที่ออกด้วยอำนาจกฎหมาย นโยบาย กฎระเบียบ และระเบียบปฏิบัติขององค์กรอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม พร้อมทั้งแจ้งข้อมูลตามภาระหน้าที่ตามกฎหมาย

1.6 หลักการเคารพต่อแนวปฏิบัติสากล (Respect for international norms of behavior)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรเคารพและยึดมั่นต่อแนวปฏิบัติสากล หลีกเลี่ยงการร่วมกับองค์กรอื่นในการดำเนินกิจกรรมที่ผิดต่อแนวปฏิบัติสากล และในสถานการณ์ที่ขัดกับแนวปฏิบัติสากล ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรพิจารณาความเหมาะสม ทบทวนการดำเนินกิจกรรม

และความสัมพันธ์ภายใต้ขอบเขตอำนาจของกฎหมาย ในกรณีที่ไม่มีความคุ้มครองทางสังคม และสิ่งแวดล้อมในประเทศที่องค์กรตั้งอยู่ องค์กรควรพิจารณายึดหลักปฏิบัติตามสากล

1.7 หลักการเคารพต่อสิทธิมนุษยชน (Respect for human rights)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรเคารพต่อสิทธิมนุษยชนในระดับสากล ที่สามารถนำไปปรับใช้ได้ในทุกประเทศ ทุกวัฒนธรรม และทุกสถานการณ์ ในสถานการณ์ที่สิทธิมนุษยชนไม่ได้ถูกปกป้อง องค์กรควรจัดการให้เกิดการเคารพสิทธิมนุษยชนอย่างถูกต้อง และหลีกเลี่ยงการที่ได้มาซึ่งผลประโยชน์จากสถานการณ์เหล่านั้น ในสถานการณ์ที่กฎหมายในประเทศหรือการดำเนินงานไม่ได้มีการปกป้องสิทธิมนุษยชน อย่างเหมาะสม ให้ยึดถือหลักการเคารพต่อแนวปฏิบัติสากล

6.1 การยอมรับความรับผิดชอบต่อสังคม และการดำเนินงานกับผู้มีส่วนได้เสีย

6.1.1 การยอมรับต่อความรับผิดชอบต่อสังคม (Recognizing social responsibility)

6.1.1.1 ผลกระทบ ผลประโยชน์และความคาดหวัง (Impacts, interests and expectations) ในการจัดการกับปัญหาด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร ควรเข้าใจความสัมพันธ์ 3 ลักษณะ ดังนี้

ระหว่างองค์กรกับสังคม (Between the organization and society) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรเข้าใจกิจกรรมและการตัดสินใจขององค์กรที่มีผลกระทบต่อสังคมและความคาดหวังของสังคมต่อผลกระทบดังกล่าว ซึ่งทำได้โดยการพิจารณาหัวข้อหลัก และประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม

ระหว่างองค์กรกับผู้มีส่วนได้เสีย (Between the organization and its stakeholders) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรตระหนักถึงผู้มีส่วนได้เสียว่าการดำเนินกิจกรรมและการตัดสินใจขององค์กรอาจมีแนวโน้มและมีผลกระทบกับผู้มีส่วนได้เสีย

ระหว่างผู้มีส่วนได้เสียกับสังคม (Between the stakeholders and society) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสียที่กระทบโดยการกระทำขององค์กรกับผลประโยชน์ของสังคม

6.1.1.2 การยอมรับหัวข้อหลักและประเด็นของมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม (Recognizing the core subjects and relevant issues of social responsibility) แนวทางที่มีประสิทธิภาพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ในการชี้แจงประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม โดยการพิจารณาความรับผิดชอบต่อสังคมในหัวข้อหลักดังนี้

1. การกำกับดูแลองค์กร
2. สิทธิมนุษยชน
3. การปฏิบัติด้านแรงงาน

4. สิ่งแวดล้อม
5. การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม
6. ผู้ใช้แร่
7. การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน

หัวข้อหลักนี้ครอบคลุมผลกระทบทั้งด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคมขององค์กร โดยรายละเอียดของแต่ละหัวข้อหลักจะอยู่ในข้อกำหนดที่ 5 ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่จะต้องดำเนินการให้ครอบคลุมทุกหัวข้อ แต่ไม่จำเป็นต้องดำเนินการทุกประเด็นของหัวข้อหลัก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ในการดำเนินการที่จะตอบสนองต่อผู้ที่มีส่วนได้เสีย กฎหมาย และข้อกำหนดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

6.1.1.3 ความรับผิดชอบต่อสังคมและขอบเขตอิทธิพล (Social responsibility and the organization's sphere of influence)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรมีความรับผิดชอบต่อผลกระทบที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรมและการตัดสินใจขององค์กร ด้วยความโปร่งใสและมีจริยธรรม ทั้งนี้อาจมีสถานการณ์ที่กลุ่มอื่นๆ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับองค์กรมีอิทธิพลต่อการดำเนินกิจกรรมและการตัดสินใจขององค์กร เช่นเดียวกัน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ อาจไม่สามารถที่จะตอบสนองต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบได้ทุกกลุ่ม อย่างไรก็ตาม การดำเนินการกับกลุ่มที่ได้รับผลกระทบ ในแต่ละสถานการณ์ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่แตกต่างกัน รวมถึงความสามารถที่แท้จริงของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ที่จะตอบสนองต่อผลกระทบนั้น ขอบเขตอิทธิพลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ รวมถึงส่วนหนึ่งของห่วงโซ่คุณค่าและห่วงโซ่อุปทาน อาจรวมถึงกลุ่มหรือสมาคมที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เครือข่ายของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่และคู่แข่ง เมื่อประเมินเรื่องขอบเขตอิทธิพลขององค์กร องค์กรควรมีการประเมินสถานะเริ่มต้นของกลุ่มที่ได้รับผลกระทบต่างๆ และควรพิจารณาดำเนินงานร่วมกันกับผู้มีส่วนได้เสีย

6.2 การชี้บ่งและการดำเนินงานกับผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholder identification and engagement)

6.2.1 การชี้บ่งผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholder identification)

ผู้มีส่วนได้เสีย คือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ได้ประโยชน์หรือเสียประโยชน์จากกิจกรรมและการตัดสินใจขององค์กร เพราะประโยชน์เหล่านี้สามารถมีผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้เสีย จึงควรมีการชี้บ่งผู้มีส่วนได้เสียที่มีความสัมพันธ์กับองค์กร ผลประโยชน์ (Interest) ในนิยามของมาตรฐานอ้างอิงถึงบางสิ่งบางอย่างที่อยู่บนพื้นฐานของการเรียกร้องได้ ความสำคัญหรือความเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ที่กำหนดได้ดีที่สุดคือ กำหนดโดยการระบุผู้มีส่วนได้เสียที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน รวมถึงด้านสุขภาพและสวัสดิการของสังคม ความหมายของผู้ที่ผู้มีส่วนได้เสียเป็นความหมายที่กว้างมาก และ

องค์กรหนึ่งองค์กรอาจจะมีผู้มีส่วนได้เสียที่หลากหลาย ซึ่งมีทั้งที่มีผลประโยชน์ร่วมกันและขัดแย้งกันกับองค์กร

6.2.2 การดำเนินงานกับผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholder engagement)

การดำเนินงานกับผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องกับการสานเสวนาระหว่างองค์กรกับผู้มีส่วนได้เสีย โดยมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อการจัดการปัญหาที่ดีกว่าขององค์กรในเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม การดำเนินงานกับผู้มีส่วนได้เสียทำได้หลายรูปแบบ สามารถกำหนดได้โดยองค์กรหรือสามารถเริ่มต้นตอบสนองต่อผู้มีส่วนได้เสีย ทั้งรูปแบบการประชุมที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เช่น การประชุมกลุ่มบุคคล การสัมมนา การทำงานกลุ่ม การรับฟังความคิดเห็นสาธารณะ การประชุมโต๊ะกลม คณะกรรมการปรึกษาหารือ การแลกเปลี่ยนในหลากหลายกลุ่ม กลุ่มสมาชิก และกลุ่มชุมชน และสมาคมอื่นๆ โดยมุ่งเน้นให้มีการสื่อสารในลักษณะแบบสองทาง

เหตุผลสำหรับการดำเนินงานร่วมกับผู้มีส่วนได้เสียสามารถใช้เพื่อ

1. กำหนดความเชื่อมโยงระหว่างผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสียและความรับผิดชอบต่อองค์กรต่อสังคม
 2. กำหนดแนวทางที่ดีที่สุดในการเพิ่มผลประโยชน์ขององค์กรและลดผลกระทบที่ไม่ดีจากการดำเนินการและการตัดสินใจ
 3. ดำเนินการได้สอดคล้องตามภาระหน้าที่ตามกฎหมายเพื่อการแก้ปัญหาผลประโยชน์ที่ขัดแย้งระหว่างองค์กรและผู้มีส่วนได้เสีย
 4. ประเมินประเมินความขัดแย้งในผลประโยชน์ ระหว่างองค์กรและผู้มีส่วนได้เสีย
 5. ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องโดยองค์กร
 6. ช่วยองค์กรทบทวนสมรรถนะและพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคม
 7. เพิ่มความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือของการสื่อสาร
 8. เป็นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมที่ดำเนินการร่วมกัน เช่น คู่ค้า
- องค์กรควรตระหนักและเคารพต่อผลประโยชน์และความต้องการของผู้มีส่วนได้เสีย และกำหนดความสำคัญในการดำเนินการร่วมกับผู้มีส่วนได้เสีย

6.3 หัวข้อหลักของมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ (CSR-DPIM) พ.ศ. 2554

6.3.1 การกำกับดูแลองค์กร (Organizational governance)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรจัดโครงสร้างและกระบวนการตัดสินใจเพื่อ

1. แสดงความมุ่งมั่นด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุไว้ในวัตถุประสงค์ เป้าหมาย นโยบาย กลยุทธ์ หรือเทียบเท่าตามความเหมาะสม

2. แสดงถึงแนวทางในการบริหารจัดการองค์กรด้วยความโปร่งใสและตรวจสอบได้
3. สร้างและรักษาไว้ซึ่งโครงสร้างองค์กร กฎระเบียบข้อบังคับในการทำงาน วัฒนธรรมองค์กร แนวปฏิบัติ ตามความเหมาะสม ในการนำหลักการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมไปปฏิบัติ
4. สร้างแรงจูงใจเพื่อสนับสนุนให้เกิดการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างมีประสิทธิภาพโดยอาจเป็นการให้รางวัล การยกย่องชมเชย การเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง ค่าผลตอบแทนพิเศษ หรือระบบการสร้างแรงจูงใจในรูปแบบต่าง ๆ
5. แสดงผลการใช้งบประมาณ ทรัพยากรธรรมชาติ วัตถุดิบ และทรัพยากรบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ
6. กำหนดให้มีกระบวนการในการสื่อสารแบบสองทางระหว่างองค์กรกับผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อรับฟังความคิดเห็นและนำข้อมูลมาใช้ประกอบการแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้น
7. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของพนักงานทุกระดับในกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ
8. บุคลากรที่ทำหน้าที่ตัดสินใจในนามขององค์กรในบทบาทต่าง ๆ ควรได้รับการกำหนดอำนาจการตัดสินใจ และความรับผิดชอบที่มีความสมดุล
9. ติดตามผลการตัดสินใจในการดำเนินงานทั้งด้านบวกและด้านลบ เพื่อให้มั่นใจว่าการตัดสินใจเหล่านั้นได้ถูกติดตามจากผู้ที่ได้รับมอบหมาย ตามเวลาที่กำหนด
10. มีการทบทวนและประเมินผลกระบวนการในการกำกับดูแลองค์กรตามช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ เพื่อนำไปสู่การปรับกระบวนการดังกล่าวให้ได้ผลลัพธ์ตามที่กำหนดไว้และสื่อสารการเปลี่ยนแปลงนั้นทั่วทั้งองค์กร
11. ส่งเสริมบุคลากรในการดำรงตำแหน่งระดับอาวุโสได้อย่างเป็นธรรม และเท่าเทียม โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางสัญชาติ เชื้อชาติ ศาสนา อายุ เพศ สีผิว แผ่นดินเกิด ความคิดเห็นทางการเมือง ความทุพพลภาพ รวมถึงสถานภาพการสมรส สถานะทางครอบครัว ความสัมพันธ์ส่วนบุคคล สถานะทางสุขภาพ
12. มีการพิจารณาความต้องการของผู้มีส่วนได้เสีย และสร้างให้เกิดความสมดุลด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ทั้งความต้องการเร่งด่วนและความต้องการที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

6.3.2 สิทธิมนุษยชน (Human rights)

ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ 1: การตรวจสอบและประเมินสถานะขององค์กร (Due diligence)

ในทุกๆ กระบวนการตรวจสอบและประเมินสถานะองค์กร องค์กรควรพิจารณาถึงบริบท ของประเทศที่เข้าไปดำเนินการหรือสถานที่ที่ทำการกิจกรรม ทั้งแนวโน้มและผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนที่เกิดจากกิจกรรมขององค์กร และแนวโน้มการกระทำทารุณด้านสิทธิมนุษยชนอันมีผลจากกิจกรรมของส่วนเอกชนอื่นๆ หรือบุคคลที่มีกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับองค์กรเหล่านั้นอย่างมีนัยสำคัญ รวมถึงกระบวนการตรวจสอบและประเมินสถานะองค์กรในวิธีการที่มีความเหมาะสมกับขนาดและสภาพแวดล้อมขององค์กร โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. ประเมินผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนจากการดำเนินกิจกรรมขององค์กรที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและอาจเกิดขึ้นในอนาคต
2. กำหนดแนวทางการดำเนินงานด้านสิทธิมนุษยชนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ขององค์กร
3. กำหนดแนวปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชนภายในองค์กร ครอบคลุมถึง ผู้ส่งมอบ ผู้รับเหมา หรือหน่วยงานภายนอกอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์กร
4. ติดตามผลการดำเนินงานด้านสิทธิมนุษยชนขององค์กรตามช่วงระยะเวลาที่กำหนด เพื่อ
 - 4.1 ปรับปรุงการดำเนินงานขององค์กรตามลำดับความสำคัญ
 - 4.2 ปรับปรุงผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจและการดำเนินงานขององค์กร

ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ 2: สถานการณ์ที่มีความเสี่ยงในเรื่องสิทธิมนุษยชน (Human rights risk situations)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรพิจารณาและจัดการต่อสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงในเรื่องสิทธิมนุษยชนด้วยความระมัดระวัง ตามที่สามารถประยุกต์ใช้ได้

1. การเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่มีการนำทรัพยากรมาตัดแปลงหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีนัยสำคัญ เช่น แหล่งน้ำ ป่าไม้ หรือชั้นบรรยากาศและกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อชุมชน
2. การดำเนินงานอยู่ใกล้ชุมชนพื้นเมือง
3. กิจกรรมที่สามารถส่งผลกระทบหรือเกี่ยวข้องกับเด็ก
4. การจัดการกรณีพบการทุจริตหรือกระทำความผิดในองค์กร

5. การมีแรงงานที่เข้ามาทำงานในองค์กรอย่างไม่เป็นทางการ โดยที่กฎหมายไม่ได้คุ้มครอง

6. การรักษาความปลอดภัยของพื้นที่หรือสินทรัพย์อย่างเข้มงวด

7. ภาวะความยากจน ภาวะแห้งแล้ง และการเรียกร้องหรือความต้องการบริการด้านสุขภาพ และภัยธรรมชาติ

ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ 3: การหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิดในการละเมิดสิทธิมนุษยชน (Avoidance of complicity)

เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิดในการละเมิดสิทธิมนุษยชนทั้งทางตรงและทางอ้อม ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรพิจารณาปัจจัยเหล่านี้คือ

1. ทวนสอบมาตรการการรักษาความปลอดภัยขององค์กร ให้เป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชน และสอดคล้องกับแนวปฏิบัติสากล รวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2. ฝึกอบรม ให้ความรู้ต่อบุคลากรที่อยู่ในหน่วยงานที่ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัย ให้สามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ตามหลักสิทธิมนุษยชน

3. มีขั้นตอนการจัดการข้อร้องเรียนที่เหมาะสม และเป็นกลาง เกี่ยวกับกระบวนการรักษาความปลอดภัย หรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

4. ไม่มีการเข้าไปเกี่ยวข้องในการขับไล่บุคคลออกจากพื้นที่ ยกเว้นแต่ได้กระทำตามกฎหมายของประเทศ และแนวปฏิบัติสากลรวมถึงการค้นหาวិธีการอื่นๆ ในการแก้ปัญหาและมั่นใจว่าผู้ที่ได้รับผลกระทบได้รับการชดเชยที่เพียงพอ

5. ไม่เป็นหุ้นส่วนหรือเป็นพันธมิตรทางการค้ากับองค์กรที่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชน

6. กำหนดประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนไว้ในเงื่อนไขการจัดซื้อผลิตภัณฑ์และบริการตามความสามารถที่ดำเนินการได้

7. หลีกเลี่ยงการเข้าร่วมกับองค์กรที่มีกิจกรรมต่อต้านสังคม

ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ 4: การแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม (Resolving grievances)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดกลไกในการแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม สำหรับใช้กับองค์กรและผู้มีส่วนได้เสีย

1. กำหนดกลไกในการแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม สำหรับใช้กับองค์กรและผู้มีส่วนได้เสียโดย

1.1 กำหนดวิธีการ หรือช่องทางในการรับเรื่องร้องเรียนที่หลากหลาย ทั้งทางโทรศัพท์ แบบฟอร์มร้องทุกข์ จดหมาย ศูนย์รับเรื่องร้องเรียน กล่องรับเรื่องร้องเรียน การประชุมร่วมกับชุมชน หรือรูปแบบอื่นๆ ตามความเหมาะสม

1.2 กำหนดกรอบเวลาในการดำเนินงานแก้ไขปัญหาข้อร้องเรียนแต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน และมีการสื่อสารให้ผู้ร้องทุกข้อได้รับทราบ

1.3 ทบทวนผลลัพธ์และวิธีการแก้ปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม ให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนที่ยอมรับในระดับสากล

2. กำหนดโครงสร้าง หรือแต่งตั้งคณะกรรมการที่มีความเป็นกลาง เพื่อแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรมของลูกจ้าง และผู้มีส่วนได้เสียขององค์กรทุกกลุ่ม

3. สร้างกระบวนการโดยให้ผู้ร้องเรียนสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูล คำแนะนำ และผู้เชี่ยวชาญที่จำเป็น เพื่อเป็นส่วนทำให้กระบวนการเรียกร้องมีความเป็นธรรม

4. กำหนดกระบวนการเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาอย่างมีส่วนร่วมระหว่างผู้ร้องเรียนกับองค์กร หรือมีบุคคลที่ 3 ร่วมเจรจาไกล่เกลี่ย

5. กำหนดช่องทาง หรือวิธีการ เพื่อเปิดเผยถึงกระบวนการและผลลัพธ์จากการแก้ไขปัญหาข้อร้องเรียนขององค์กรให้สาธารณชนได้ตรวจสอบ รวมทั้งให้ความสำคัญกับประเด็นที่สังคมให้ความสนใจ

ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ 5: การเลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ (Discrimination and vulnerable groups)

การเลือกปฏิบัติมีความเกี่ยวข้องกับการแบ่งแยก การกีดกัน หรือสิทธิพิเศษ ที่มีผลกระทบทำให้ขาดความเท่าเทียมกันของการปฏิบัติและโอกาสในการปรับปรุง ดังนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ไม่เลือกปฏิบัติต่อลูกจ้าง คู่ค้า ลูกค้า ผู้มีส่วนได้เสีย และบุคคลอื่นที่องค์กรมีส่วนเกี่ยวข้อง

2. มีการส่งเสริมความเสมอภาคของสตรีในด้านการศึกษา โอกาสในการจ้างงาน การตัดสินใจในเรื่องเกี่ยวกับการมีครอบครัว และการวางแผนครอบครัว

3. ไม่เลือกปฏิบัติต่อผู้พิการ ตลอดจนมีการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกให้ตามความเหมาะสม

4. มีแนวปฏิบัติเพื่อป้องกันการจ้างแรงงานเด็ก

5. เคารพสิทธิส่วนบุคคลของชนพื้นเมือง เมื่อต้องมีการตัดสินใจและมีส่วนร่วมกับองค์กรในด้านต่างๆ ทั้งเรื่องของการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การอนุรักษ์ สืบสานขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น การจัดการทรัพย์สินทางวัฒนธรรมและทางปัญญา

6. เคารพสิทธิมนุษยชนของแรงงานย้ายถิ่น รวมถึงครอบครัวในการจัดการสวัสดิการอย่างเหมาะสม

7. หลีกเลี่ยงการเลือกปฏิบัติต่อลูกจ้างหรือบุคคลอื่นบนพื้นฐานของความแตกต่างของเชื้อสายบรรพบุรุษ เชื้อชาติ สีผิว ชั้นวรรณะ

8. เคารพสิทธิและไม่เลือกปฏิบัติต่อกลุ่มคนที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอื่นๆ ซึ่งครอบคลุมถึงกลุ่มผู้สูงอายุ ผู้อพยพ คนยากจน ผู้ไม่รู้หนังสือ ผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS ชนกลุ่มน้อย และกลุ่มทางศาสนา

9. มีการตรวจสอบการดำเนินงานถึงการไม่เลือกปฏิบัติทั้งทางตรงและทางอ้อมขององค์กรต่อลูกจ้าง คู่ค้า ลูกค้า ผู้มีส่วนได้เสีย และบุคคลอื่นที่องค์กรมีส่วนเกี่ยวข้อง

ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ 6: สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (Civil and political rights)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรเคารพต่อสิทธิส่วนบุคคลรวมถึงสิทธิการเป็นพลเมืองอื่นๆ ดังนี้

1. สิทธิในการดำรงชีวิต
2. สิทธิในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก
3. เสรีภาพในการชุมนุมและสมาคมอย่างสงบ
4. เสรีภาพที่จะแสวงหา รับรู้และแจ้งข้อมูลและความคิดผ่านสื่อใดๆ โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ
5. สิทธิในการเป็นเจ้าของทรัพย์สินแต่เพียงผู้เดียวหรือร่วมกับผู้อื่น และอิสระจากการถอดถอนสิทธิในทรัพย์สินโดยพลการ
6. สิทธิที่จะเข้าถึงกระบวนการและสิทธิในการรับฟังการชี้แจง ก่อนที่จะมีการตัดสินโทษทางวินัย การพิจารณาโทษทางวินัยควรมีความเหมาะสม และไม่เกี่ยวข้องกับการลงโทษทางกาย หรือการทรมานหรือการทำให้เสื่อมเสียเกียรติ

ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ 7: สิทธิทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (Economic, social and cultural rights)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรเคารพในสิทธิทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ดังนี้

1. ควบคุมการดำเนินงานขององค์กรที่เป็นอุปสรรค หรือกีดขวางต่อการเข้าถึงผลิตภัณฑ์ และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของชุมชน
2. อำนวยความสะดวกและส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้ให้กับสมาชิกชุมชน
3. นำขีดความสามารถ หรือศักยภาพที่สอดคล้องกับลักษณะธุรกิจขององค์กรไปส่งเสริมกิจกรรมด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของชุมชน

4. มีการพิจารณาถึงผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนที่อาจเกิดขึ้นจากการตัดสินใจดำเนินกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ บริการ และโครงการใหม่ขององค์กร รวมถึงสิทธิของประชากรในท้องถิ่น
5. เข้าร่วมกับองค์กรอื่นๆ หรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อดำเนินกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ 8: สิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน (Fundamental principles and rights at work)

แม้ว่าสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงานจะมีผลควบคุมทางกฎหมาย ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรดำเนินการในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ให้เสรีภาพในการสมาคมและการรวมกลุ่มเพื่อเจรจาต่อรองของลูกจ้าง โดยอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมาย กฎระเบียบข้อบังคับขององค์กร
2. ไม่หาผลประโยชน์จากการใช้แรงงานบังคับ หรือทำงานโดยไม่สมัครใจ รวมถึงการหาผลประโยชน์จากแรงงานนักโทษ เว้นแต่เป็นนักโทษที่ได้รับการตัดสินว่าผิดจริงในชั้นศาล โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลและการควบคุมของรัฐ ตามเงื่อนไขที่เหมาะสมของการจ้างงาน
3. ให้โอกาสที่เท่าเทียมกันและไม่เลือกปฏิบัติ โดยองค์กรควรแสดงได้ว่าการปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างงาน โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ ต่อสัญชาติ เชื้อชาติ อายุ เพศ สีผิว แผ่นดินเกิด ความคิดเห็นทางการเมือง ความทุพพลภาพ รวมถึงสถานภาพการสมรส สถานะทางครอบครัว ความสัมพันธ์ส่วนบุคคล สถานะทางสุขภาพ
4. มีการประเมินเป็นระยะ เกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากนโยบายการจ้างงานและการดำเนินงานที่ส่งเสริมโอกาสที่เท่าเทียมกันและการไม่เลือกปฏิบัติ

6.3.3 การปฏิบัติด้านแรงงาน (Labour practices)

แนวปฏิบัติทางด้านแรงงานขององค์กรเป็นการรวมไว้ซึ่งนโยบายและแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับงานที่กระทำภายในองค์กรหรือในนามขององค์กร โดยรวมถึงการจัดการจัดหาและการเลื่อนตำแหน่งของลูกจ้าง ระเบียบวินัย ขั้นตอนการร้องเรียน การโอนย้ายและการเปลี่ยนผู้ปฏิบัติงาน การเลิกจ้าง การฝึกอบรมและพัฒนาความเชี่ยวชาญ สุขภาพ ความปลอดภัย และสุขศาสตร์อุตสาหกรรม การปฏิบัติด้านแรงงานที่รับผิดชอบต่อสังคมจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อความยุติธรรม ความมั่นคง และความสงบสุข

ประเด็นการปฏิบัติด้านแรงงานที่1: การจ้างงานและความสัมพันธ์ในการจ้างงาน (Employment and employment relationships)

องค์กรมีส่วนทำให้บุคคลได้รับการยอมรับทางสังคม โดยการปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพผ่านการจ้างงานแบบเต็มเวลา ที่มีความมั่นคง และเป็นงานที่เหมาะสมโดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. มีการจ้างงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และไม่หาช่องทางหลีกเลี่ยง ภาระหน้าที่ของนายจ้าง ซึ่งครอบคลุมทั้งการจ้างงานของผู้รับเหมา ผู้รับจ้างช่วง

2. มีการวางแผนอัตรากำลังเพื่อหลีกเลี่ยงการจ้างงานบางเวลา เป็นบางครั้งบางคราว หรือการจ้างแรงงานชั่วคราวมากเกินไป ยกเว้นว่าลักษณะของงานนั้นเป็นงานระยะสั้น งานตามฤดูกาล หรืองานโครงการที่มีระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี

3. มีการแจ้ง และให้ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงการดำเนินงานที่อาจส่งผลกระทบต่อสภาพการจ้างงาน ภายในระยะเวลาที่เหมาะสม และให้ผู้แทนลูกจ้างมีส่วนร่วมในการหาแนวทางลดผลกระทบนั้น

4. ไม่ปลดออก เลิกจ้าง และไล่ออกโดยไม่มีกฎเกณฑ์ หรือเลือกปฏิบัติ

5. ปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลและความเป็นส่วนตัวของลูกจ้าง

6. มีขั้นตอนที่มั่นใจได้ว่า ผู้รับเหมา ผู้รับจ้างช่วงที่ทำงานให้กับองค์กร ได้รับการยอมรับตามกฎหมายหรือแสดงความรับผิดชอบในฐานะของนายจ้าง และถูกแสดงออกถึงความเท่าเทียมกัน

7. ไม่หาผลประโยชน์จากความไม่เป็นธรรม เอาไรต์เอาเปรียบ หรือกดขี่ด้านแรงงาน จากคู่ธุรกิจ ผู้ส่งมอบ ผู้รับจ้างช่วง

ประเด็นการปฏิบัติด้านแรงงานที่ 2: สภาพการจ้างและการคุ้มครองทางสังคม (Conditions of work and social protection)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรจัดให้มีสภาพการจ้างงานและให้การคุ้มครองทางสังคม ดังนี้

1. มีสภาพการจ้างที่เหมาะสมครอบคลุมค่าจ้าง ชั่วโมงการทำงาน วันหยุดประจำสัปดาห์ วันหยุดพักผ่อนประจำปี วันหยุดตามประเพณี สุขภาพและความปลอดภัย การคุ้มครองความเป็นมารดา และความสามารถในการรับผิดชอบต่อครอบครัว

2. อนุญาตให้ลูกจ้าง สามารถปฏิบัติตนตามประเพณีประจำชาติหรือประเพณีตามศาสนา และประเพณีอื่นๆ

3. มีสภาพการจ้างที่ก่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการทำงานและการดำเนินชีวิต และสามารถเทียบเคียงกับสภาพการจ้างงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอื่นที่คล้ายกันในท้องถิ่น

4. กำหนดค่าจ้าง ค่าตอบแทน และสภาพการจ้างงานตามกฎหมายหรือข้อตกลงร่วม และสะท้อนถึงการพิจารณาความเพียงพอต่อความต้องการของลูกจ้างและครอบครัว จากอัตราค่าจ้างในประเทศ ค่าครองชีพ หลักประกันทางสังคม มาตรฐานการครองชีพในกลุ่มอื่น ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

ประเด็นการปฏิบัติด้านแรงงานที่ 3: การสานเสวนาทางสังคม (Social dialogue)

การสานเสวนาทางสังคมมีผลทำให้เกิดกลไกการพัฒนานโยบายและการค้นหาวิธีการแก้ปัญหา โดยขึ้นอยู่กับความต้องการของนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งผลที่ได้จะเป็นผลลัพธ์ที่สำคัญและยั่งยืนสำหรับองค์กรและสังคม การสานเสวนาทางสังคมสามารถสนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วมและความเป็นประชาธิปไตยในการทำงาน รวมทั้งทำให้เกิดความเข้าใจที่ดีระหว่างองค์กรและผู้ปฏิบัติงาน จากการบริหารจัดการแรงงานที่ดี ดังนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. กำหนดโครงสร้างการเจรจาต่อรองระหว่างนายจ้างและลูกจ้างขององค์กร
2. ยอมรับให้มีการจัดตั้งหรือรวมกลุ่ม ในการเจรจาต่อรองเพื่อรักษาผลประโยชน์ของลูกจ้าง
3. ไม่ปลด หรือไล่ออก หรือการเลือกปฏิบัติต่อบุคคล หรือกลุ่มคนที่มีการจัดตั้งเพื่อการเจรจาต่อรอง รวมถึงการคุกคามทั้งทางตรงและทางอ้อมด้วยวิธีการข่มขู่ หรือสร้างให้เกิดความกลัว
4. จัดให้มีการแจ้งไปยังตัวแทนภาครัฐและผู้แทนของลูกจ้าง เพื่อให้เกิดการตรวจสอบร่วมกัน ในการบรรเทาผลกระทบด้านลบที่อาจเกิดขึ้นเท่าที่เป็นไปได้มากที่สุด ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินงานที่มีผลกระทบโดยตรงต่อการจ้างงาน
5. สนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งข้อมูลที่ถูกต้อง เป็นจริงเกี่ยวกับสถานะการดำเนินธุรกิจ ผลประกอบการ และกิจกรรมขององค์กร
6. แต่งตั้งผู้แทนลูกจ้าง เป็นผู้แทนในการร่วมปรึกษาหารือ หรือร่วมให้ความคิดเห็นกับผู้มีอำนาจตัดสินใจขององค์กร

ประเด็นการปฏิบัติด้านแรงงานที่ 4: สุขภาพ และความปลอดภัย ในการทำงาน (Health and safety at work)

สุขภาพและความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งความเป็นอยู่ที่ดีทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมของลูกจ้าง โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. พัฒนา ประยุกต์ใช้ และรักษา นโยบายด้านสุขภาพ อาชีวอนามัย และความปลอดภัยในการทำงาน บนหลักการของความปลอดภัยและมาตรฐานด้านสุขอนามัย และความเท่าเทียมกันทั้งลูกจ้าง ลูกจ้างชั่วคราว และผู้รับจ้างช่วง รวมถึงการจ้างงานนอกเวลา
2. วิเคราะห์และควบคุมความเสี่ยงต่อสุขภาพและความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมขององค์กร
3. สื่อสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดด้านความปลอดภัย เพื่อให้ลูกจ้างสามารถปฏิบัติและมั่นใจว่าลูกจ้างได้ทำตามขั้นตอนที่ถูกต้อง

4. บันทึกและสอบสวนอุบัติการณ์ด้านสุขภาพและความปลอดภัย และปัญหาที่ได้รับแจ้งจากลูกจ้าง เพื่อทำการลดหรือกำจัดปัญหาดังกล่าว

5. มุ่งมั่นที่จะลดผลกระทบต่อสภาวะจิตใจในสถานที่ทำงาน ซึ่งอาจนำไปสู่ความเครียดและการเจ็บป่วยของลูกจ้าง

6. ให้การฝึกอบรมที่เพียงพอกับบุคลากรทั้งหมดที่เกี่ยวข้องในด้านสุขภาพและความปลอดภัย

7. ไม่ผลักภาระค่าใช้จ่ายในการตรวจสุขภาพและการตรวจวัดด้านความปลอดภัยในสถานที่ทำงาน ให้เป็นหน้าที่ของลูกจ้าง

8. กำหนดมาตรการจัดการความเสี่ยงตามลำดับชั้น ดังนี้

8.1 การขจัด

8.2 การทดแทน

8.3 การควบคุมทางวิศวกรรม

8.4 การควบคุมการจัดการ ขั้นตอนการทำงาน

8.5 อุปกรณ์ป้องกันภัยส่วนบุคคล

โดยคำนึงถึงสตรี สตรีมีครรภ์ สตรีหลังคลอดหรืออยู่ในระหว่างการให้นมบุตร คนพิการ หรือลูกจ้างที่มีประสบการณ์ทำงานน้อยเป็นพิเศษ รวมถึงการเตรียมความพร้อมในสภาวะฉุกเฉิน โดยให้พนักงาน คู่ธุรกิจ ภาครัฐ ชุมชนท้องถิ่น หรือผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ เข้ามามีส่วนร่วม ซึ่งแผนดังกล่าวควรรวมถึงการซ้อมแผน การทบทวนแผน และการสื่อสาร

9. จัดระบบสุขภาพ ความปลอดภัย และสภาพแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของลูกจ้าง และให้การยอมรับและเคารพสิทธิของลูกจ้าง ในการ

9.1 ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านสุขภาพและความปลอดภัย รวมถึงแนวปฏิบัติที่ดีในการจัดการความเสี่ยงอย่างถูกต้องและเหมาะสม

9.2 ได้รับคำปรึกษาในประเด็นด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน

9.3 ปฏิเสธงานที่ได้พิจารณาอย่างมีเหตุผลว่าอาจมีอันตรายหรือเกิดอันตรายร้ายแรงต่อชีวิตหรือสุขภาพของตนเองหรือชีวิตและสุขภาพของผู้อื่น

9.4 แสวงหาคำปรึกษาด้านแรงงานจากภายนอก หรือบุคคลอื่น ๆ ที่มีความเชี่ยวชาญ

9.6 รายงานเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

9.6 เข้าร่วมในกิจกรรมเกี่ยวกับสุขภาพ และความปลอดภัย รวมถึงการสอบสวนอุบัติการณ์และอุบัติเหตุ

ประเด็นการปฏิบัติด้านแรงงานที่ 5: การพัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรมในสถานที่ปฏิบัติงาน (Human development and training in the workplace)

นายจ้างสามารถใช้นโยบายที่สำคัญในสถานที่ทำงาน เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนามนุษย์ในเรื่องสังคมที่เกี่ยวข้องเช่น การไม่เลือกปฏิบัติ การสร้างสมดุลต่อการรับผิดชอบต่อครอบครัว และการส่งเสริมสุขภาพและสวัสดิการ โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรร

1. จัดให้ลูกจ้างทุกคนทุกระดับ ได้รับการฝึกอบรม การพัฒนาทักษะ การฝึกงาน และโอกาสก้าวหน้าทางอาชีพบนพื้นฐานความเท่าเทียมและไม่เลือกปฏิบัติ
2. มั่นใจว่าลูกจ้างที่เริ่มงานใหม่ จะได้รับการฝึกอบรม และได้รับคำแนะนำที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่
3. จัดทำแผนงานร่วมกันระหว่างลูกจ้างและผู้บริหาร เพื่อเสริมการมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี

6.3.4 สิ่งแวดล้อม (The environment)

การตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมขององค์กร ย่อมมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะตั้งอยู่ที่ใดก็ตาม ผลกระทบอันเกิดจากกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กร อาจเกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรด้านกายภาพและชีวภาพ การปล่อยมลพิษและของเสีย และผลกระทบต่อที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ ดังนั้น เพื่อเป็นการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม องค์กรควรนำแนวทางแบบบูรณาการที่พิจารณาถึงความเกี่ยวข้องด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมมาประกอบการดำเนินกิจกรรมและการตัดสินใจขององค์กร

ประเด็นสิ่งแวดล้อมที่ 1: การป้องกันมลพิษ (Prevention of pollution)

เพื่อเป็นการปรับปรุงการดำเนินกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการในการป้องกันการเกิดมลพิษ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรร

1. ชี้แจงประเด็นและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากการตัดสินใจและกิจกรรมขององค์กร ซึ่งครอบคลุมแหล่งกำเนิดของเสียและมลพิษที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กร
2. ตรวจสอบ บันทึกราย ประเด็นปัญหาสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ และรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม
3. ไม่ใช่สารเคมี และวัตถุอันตรายที่ต้องควบคุมการใช้ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

หมายเหตุ: สารเคมีและวัตถุอันตรายที่ต้องควบคุม คือ สารเคมีและวัตถุอันตรายที่กำหนดใน ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2552

4. ป้องกันมลพิษและของเสีย โดยใช้วิธีการจัดการของเสียตามลำดับชั้น Waste management hierarchy. กรณีที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ควรมีการจัดการอย่างเหมาะสม

5. เปิดโอกาสให้ชุมชนได้รับรู้ข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม และมีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรการแก้ไข บรรเทาปัญหา และความเสี่ยงด้านสุขภาพที่อาจเกิดขึ้น

6. พัฒนาและส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

7. เปิดเผยข้อมูลสู่สาธารณะเกี่ยวกับ ชนิด ปริมาณของสารพิษ วัตถุอันตรายที่ใช้ การปล่อยออกสู่ภายนอก ความเสี่ยงต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ทั้งในการดำเนินงานปกติ และกรณีการเกิดอุบัติเหตุ

ประเด็นสิ่งแวดล้อมที่ 2: การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน (Sustainable resource use)

การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน หมายถึง การใช้ในอัตราที่น้อยกว่าหรือเท่ากับอัตราของการฟื้นฟูได้เองโดยธรรมชาติ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าทรัพยากรจะมีใช้อย่างยั่งยืนในอนาคต รูปแบบและปริมาณในการบริโภค และการผลิตควรมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับความสามารถในการรองรับของโลก จึงจำเป็นต้องเลือกใช้ทรัพยากรที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ มาใช้ร่วมกันหรือทดแทนทรัพยากรที่ใช้แล้วหมดไป เพื่อความยั่งยืนในระยะยาว ดังนั้น ความสัมพันธ์กับทุกกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กร ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแล้วควร

1. ชี้นำ ตรวจสอบวัด เก็บบันทึก และรายงานผลการใช้พลังงาน น้ำ และทรัพยากรอื่นๆ ที่มีนัยสำคัญ

2. ดำเนินมาตรการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อที่ลดการใช้พลังงาน น้ำ และทรัพยากรอื่นๆ โดยอาจพิจารณาจากตัวชี้วัดของแนวปฏิบัติที่ดี และเปรียบเทียบกับแหล่งข้อมูลอื่นๆ

3. ใช้วัสดุรีไซเคิล และนำน้ำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

4. สร้างจิตสำนึกให้บุคลากรใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

5. นำทรัพยากรทางเลือกที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่และมีผลกระทบต่อ มาใช้ร่วมกันหรือทดแทนทรัพยากรที่ใช้แล้วหมดไป

6. บริหารจัดการแหล่งทรัพยากรน้ำ เพื่อให้มั่นใจว่าผู้ใช้งานจากแหล่งน้ำเดียวกันสามารถเข้าถึงอย่างเท่าเทียม

7. กำหนดแนวปฏิบัติด้านการจัดซื้อจัดจ้างที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อสนับสนุนแนวทางการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

8. ขยายขอบเขตวิธีการปฏิบัติด้านการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืนไปยังคู่ธุรกิจ

ประเด็นสิ่งแวดล้อมที่ 3: การบรรเทา และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate change mitigation and adaptation)

เป็นที่ยอมรับว่าก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse gas – GHG) ที่เกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ เช่น คาร์บอนไดออกไซด์ และมีเทน เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ทุกองค์กรที่มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก จึงควรมีความรับผิดชอบต่อสังคมสำหรับการปล่อยก๊าซดังกล่าว ทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งเตรียมวางแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศที่มีผลกระทบต่อสุขภาพ ความมั่นคง และสิทธิมนุษยชน เพื่อลดผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อันเกิดจากกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการ โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรร

1. ดำเนินมาตรการทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปสู่การกำหนดมาตรการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ภายใต้ขอบเขตที่องค์กรควบคุมได้
2. มีวิธีการในการประหยัดพลังงาน รวมถึงการจัดซื้อผลิตภัณฑ์ประหยัดพลังงาน การพัฒนาผลิตภัณฑ์ และบริการที่ใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ
3. ชี้บ่งแหล่งกำเนิด ตรวจวัด บันทึก และรายงานการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่มีนัยสำคัญทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยใช้วิธีที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ภายในขอบเขตความรับผิดชอบขององค์กร
4. ป้องกัน หรือลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยเฉพาะที่ก่อให้เกิดการทำลายชั้นโอโซน. จากการใช้ และการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน กระบวนการหรืออุปกรณ์ รวมถึงระบบทำความร้อน ระบบการระบายอากาศ และระบบปรับอากาศ
5. ทบทวนปริมาณและชนิดของเชื้อเพลิงที่องค์กรมีการใช้งานอย่างมีนัยสำคัญ และประยุกต์วิธีการเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการใช้งานนั้น รวมทั้งมีการนำแนวคิดการประเมินวัฏจักรชีวิตเพื่อพิจารณาการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยการใช้นวัตกรรมที่ก่อให้เกิดมลพิษต่ำ และใช้พลังงานทดแทน
6. พิจารณาใช้มาตรการชดเชยการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เพื่อมุ่งให้เกิดสมดุลคาร์บอน ด้วยวิธีที่น่าเชื่อถือและโปร่งใส
7. พิจารณาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับโลก และระดับท้องถิ่น ในการชี้บ่งความเสี่ยง เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ขององค์กร

ประเด็นสิ่งแวดล้อมที่ 4: การปกป้องและฟื้นฟูแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ (Protection of the environment and restoration of natural habitats)

กิจกรรมของมนุษย์ในปัจจุบันได้ส่งผลให้ระบบนิเวศมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ทั้งในพื้นที่เขตเมืองและชนบท องค์กรสามารถแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม

ได้ด้วยการปกป้องสิ่งแวดล้อม และฟื้นฟูพื้นที่ที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ รวมทั้งความหลากหลายของระบบนิเวศ ดังนั้นในทุกกิจกรรม ผลิตภัณฑ์และบริการ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. ชี้บ่งผลกระทบที่ร้ายแรงที่อาจเกิดขึ้นต่อระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพ และกำหนดมาตรการเพื่อลดหรือกำจัดผลกระทบเหล่านี้
2. ดำเนินแนวทางที่เป็นไปได้และมีความเหมาะสมในการปกป้องหรือฟื้นฟูระบบนิเวศ รวมทั้งการยอมรับภาระค่าใช้จ่ายด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจนำไปสู่การสร้างคุณค่าเชิงเศรษฐกิจ
3. ป้องกันดินที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ พื้นที่ชุ่มน้ำ ป่าไม้ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า พื้นที่อนุรักษ์ และพื้นที่เกษตรกรรม ในกรณีที่มีการพัฒนาอาคารและมืองานก่อสร้างขององค์กร
4. หลีกเลี่ยงการทำให้เกิดความสูญเสียของระบบนิเวศ และฟื้นฟูระบบนิเวศที่สูญเสียไปจากการดำเนินงานขององค์กร ในกรณีที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงและฟื้นฟูระบบนิเวศได้ ควรชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้น
5. บริหารจัดการที่ดิน น้ำ และระบบนิเวศที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ การใช้อย่างยั่งยืน และเท่าเทียมในสังคม
6. สงวนสายพันธุ์สิ่งมีชีวิตเฉพาะถิ่น ที่ถูกคุกคามหรือใกล้สูญพันธุ์ หรือถิ่นที่อยู่อาศัยที่อาจได้รับผลกระทบ
7. ดำเนินการวางแผน ออกแบบ และปฏิบัติ ซึ่งเกิดจากการตัดสินใจการใช้ที่ดินขององค์กร โดยส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด
8. ปกป้องสวัสดิภาพของสัตว์ป่า และถิ่นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า ให้เป็นไปตามระบบนิเวศทางธรรมชาติ ในกรณีที่สามารถดำเนินการได้
9. หลีกเลี่ยงการคุกคามต่อความอยู่รอด หรือนำไปสู่การสูญพันธุ์ของสิ่งมีชีวิต ทั้งในระดับโลก ภูมิภาค และท้องถิ่น รวมถึงการแจกจ่ายหรือขยายสายพันธุ์ที่เป็นอันตรายต่อความอยู่รอดของสิ่งมีชีวิตในท้องถิ่น

6.3.5 การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม (Fair operating practices)

การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม มีความเกี่ยวข้องกับหลักจริยธรรมในการดำเนินงานระหว่างองค์กรกับองค์กรอื่นและบุคคลอื่น รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรกับภาครัฐ คู่ค้า ผู้ส่งมอบ ผู้รับเหมา คู่แข่งทางธุรกิจ และสมาคมต่าง ๆ ที่องค์กรเป็นสมาชิก การดำเนินงานอย่างเป็นธรรมในที่นี้ครอบคลุมถึงการต่อต้านคอร์รัปชัน การมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสาธารณชนในวงกว้าง พฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม การดำเนินความสัมพันธ์กับองค์กรอื่นและการเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน เพื่อส่งเสริมให้เกิดผลลัพธ์ในทางบวก ซึ่งสามารถบรรลุได้ด้วยผู้นำขององค์กร รวมทั้งการส่งเสริมการดำเนินงานด้วยความรับผิดชอบต่อตลอดห่วงโซ่อุปทานขององค์กร

ประเด็นการดำเนินงานอย่างเป็นธรรมที่ 1: การต่อต้านการคอร์รัปชัน (Anti-corruption)

การคอร์รัปชัน เป็นการใช้อำนาจที่ได้รับมอบหมายในทางที่ผิดเพื่อประโยชน์ส่วนตัว การคอร์รัปชันทำให้ชื่อเสียงด้านจริยธรรมขององค์กรเสียหาย และอาจทำให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชน ทำลายกระบวนการทางการเมือง และสร้างความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม อีกทั้งทำลายระบบการแข่งขัน การกระจายความเจริญและการเติบโตทางเศรษฐกิจ เพื่อป้องกันการคอร์รัปชันและการติดสินบน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. ชี้แจงความเสี่ยงของการคอร์รัปชันจากกิจกรรมทั้งภายในและภายนอกขององค์กร พร้อมกำหนดแนวปฏิบัติในการต่อต้านการคอร์รัปชัน และมีมาตรการ หรือระบบที่รัดกุม เพื่อป้องกันการคอร์รัปชัน
2. ให้ความรู้ สร้างความตระหนัก หรือฝึกอบรมเรื่องการคอร์รัปชัน วิธีการต่อต้านการคอร์รัปชัน การกำจัดการติดสินบน และการให้สิ่งจูงใจในการดำเนินงาน ให้กับลูกจ้าง ผู้แทนองค์กร ผู้รับเหมาและผู้ส่งมอบ
3. แจ้งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายมาดำเนินการ เมื่อพบการทุจริตหรือคอร์รัปชันในองค์กร
4. แสดงความมุ่งมั่นในการส่งเสริม และดำเนินการต่อต้านการคอร์รัปชัน เพื่อแสดงความเป็นผู้มีน้ำ และเป็นแบบอย่างให้ผู้อื่น
5. สนับสนุนให้ลูกจ้าง คู่ค้า ผู้แทนองค์กรและผู้ส่งมอบ รายงานการปฏิบัติที่สอดคล้องกับแนวปฏิบัติด้านการต่อต้านการคอร์รัปชันขององค์กร
6. สนับสนุนให้ผู้เกี่ยวข้องกับองค์กร นำแนวปฏิบัติในการต่อต้านการคอร์รัปชันไปใช้

ประเด็นการดำเนินงานอย่างเป็นธรรมที่ 2: การมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างรับผิดชอบ (Responsible political involvement)

องค์กรสามารถสนับสนุนกระบวนการทางการเมือง และส่งเสริมให้เกิดการพัฒนา นโยบายสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม อย่างไรก็ตาม องค์กรควรหลีกเลี่ยงการใช้อิทธิพล และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อันมีผลต่อการทำลายกระบวนการทางการเมือง เช่น การจัดการ การข่มขู่ การบีบบังคับ โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. ให้ความรู้ สร้างความตระหนัก หรือฝึกอบรมให้กับลูกจ้าง และผู้แทนองค์กร เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองและสนับสนุนทางการเมืองอย่างรับผิดชอบ รวมถึงวิธีการจัดการกับผลประโยชน์ทับซ้อน

2. มีความโปร่งใสในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง การสนับสนุนทางการเมืองทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ

3. ห้ามดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลที่ไม่เป็นจริง การข่มขู่ หรือการบีบบังคับ ที่เกี่ยวข้องกับการเมือง

4. กำหนดนโยบายและแนวปฏิบัติของบุคลากรที่ปฏิบัติงานในนามขององค์กร ที่เข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง

5. หลีกเลี่ยงการช่วยเหลือทางการเมือง ซึ่งครอบคลุมถึงนักการเมืองหรือผู้กำหนดนโยบายทางการเมืองที่มีอิทธิพลในทางที่ไม่เหมาะสม

ประเด็นการดำเนินงานอย่างเป็นธรรมที่ 3: การแข่งขันอย่างเป็นธรรม (Fair competition)

การแข่งขันอย่างเป็นธรรม ช่วยกระตุ้นให้เกิดนวัตกรรมและประสิทธิภาพในการลดต้นทุนของผลิตภัณฑ์และบริการ ส่งผลให้ทุกองค์กรมีโอกาสที่เท่าเทียมกันในการพัฒนาปรับปรุงผลิตภัณฑ์และกระบวนการใหม่ๆ ซึ่งในระยะยาวจะช่วยให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตที่ได้มาตรฐาน เพื่อส่งเสริมการแข่งขันอย่างเป็นธรรม ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. ดำเนินการอย่างสอดคล้องกับกฎหมายและข้อบังคับด้านการค้าและแข่งขันอย่างเป็นธรรม และให้ความร่วมมือกับหน่วยงานกำกับดูแล

2. กำหนดระเบียบปฏิบัติและแนวทางในการป้องกันอื่นๆ เพื่อป้องกันการถูกชักจูงหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในการต่อต้านการแข่งขันทางการค้า

3. ส่งเสริมลูกค้าให้มีความตระหนักถึงความสำคัญของการปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับกฎหมายการแข่งขันทางการค้า และการแข่งขันที่เป็นธรรม

4. สนับสนุนการต่อต้านการผูกขาดและการทุ่มตลาด และส่งเสริมการแข่งขันทางการค้าอย่างเป็นธรรม

5. ไม่นำประเด็นทางสังคม ดังเช่น ความยากจน ไปสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันทางการค้า

ประเด็นการดำเนินงานอย่างเป็นธรรมที่ 4: ส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมให้กับหน่วยงานในห่วงโซ่คุณค่าขององค์กร (Promoting social responsibility in the value chain)

องค์กรรวมทั้งองค์กรมหาชน จะมีอิทธิพลต่อองค์กรอื่นผ่านการตัดสินใจจัดหาและจัดซื้อ โดยการเป็นผู้นำและให้คำปรึกษาตลอดห่วงโซ่คุณค่าด้วยการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการนำหลักการและแนวปฏิบัติของความรับผิดชอบต่อสังคมมาใช้ รวมทั้งพิจารณาถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

หรือผลที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจของการจัดหาและจัดซื้อขององค์กรอื่น โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. สนับสนุนให้องค์กรอื่นนำหลักการและประเด็นด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาประยุกต์ใช้

2. บูรณาการเกณฑ์ทางด้านจริยธรรม สังคม สิ่งแวดล้อม และความเท่าเทียมกันทางเพศ รวมถึง สุขภาพและความปลอดภัย เข้าไปในนโยบายและแนวปฏิบัติด้านการจัดซื้อ จัดจ้าง การจำหน่าย และการทำสัญญา เพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม

3. มีการติดตามและตรวจสอบการปฏิบัติขององค์กรอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับองค์กร ว่ามีการปฏิบัติตามที่ได้ตกลงไว้กับองค์กรในเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม

ประเด็นการดำเนินงานอย่างเป็นธรรมที่ 5: การเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน (Respect for property rights)

สิทธิในทรัพย์สิน ครอบคลุมทั้งทรัพย์สินทางกายภาพและทรัพย์สินทางปัญญา รวมถึง ผลประโยชน์จากที่ดิน และสินทรัพย์ทางกายภาพอื่นๆ เช่น ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร ภูมิปัญญาท้องถิ่นของกลุ่มเฉพาะและชนพื้นเมือง เป็นต้น การยอมรับสิทธิในทรัพย์สิน จะเป็นการส่งเสริมทางด้านเศรษฐกิจ การลงทุน และการรักษาความปลอดภัยของข้อมูล ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์และการประดิษฐ์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. กำหนดแนวปฏิบัติในการส่งเสริมการเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน ทรัพย์สินทางปัญญา และภูมิปัญญาท้องถิ่น

2. ตรวจสอบการใช้หรือจำหน่ายทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

3. ไม่เข้าร่วมในกิจกรรมที่ละเมิดสิทธิในทรัพย์สิน รวมถึงการใช้ที่ผิดไปจากอำนาจการครอบครอง การปลอมแปลง และการละเมิดลิขสิทธิ์

4. จ่ายค่าตอบแทนสำหรับทรัพย์สินที่ได้รับหรือนำมาใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม

6.3.6 ผู้ใช้แร่ (Consumer issues)

องค์กรควรให้ความสำคัญกับโอกาสที่จะสนับสนุนการบริโภคและการพัฒนาอย่างยั่งยืน ผ่านทางผลิตภัณฑ์และบริการขององค์กร ทั้งการให้ความรู้และให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ยุติธรรม โปร่งใส และการตลาดที่เป็นธรรม และการปฏิบัติทางสัญญาที่เป็นธรรมต่อผู้ใช้แร่ และลูกค้าอื่นๆ รวมทั้งการลดความเสี่ยงจากการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการให้เหลือน้อยที่สุด ผ่านการออกแบบ การผลิต การจำหน่าย การให้ข้อมูล การสนับสนุนบริการและขั้นตอนการเรียกคืน ตลอดจนรับผิดชอบต่อการรักษาข้อมูลของผู้ใช้แร่ให้มีความปลอดภัย และเป็นความลับ

ประเด็นผู้ใช้แร่ที่ 1 : การตลาดที่เป็นธรรม ข้อมูลที่เป็นจริงและไม่เบี่ยงเบน และการปฏิบัติทางสัญญาที่เป็นธรรม (Fair marketing, factual and unbiased information and fair contractual practices)

องค์กรควรจัดเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์และบริการ ซึ่งผู้ใช้แร่สามารถเข้าใจได้ และนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจจัดซื้อ หรือเปรียบเทียบคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์และบริการที่แตกต่าง การปฏิบัติทางสัญญาที่เป็นธรรม มีเป้าหมายเพื่อช่วยปกป้องผลประโยชน์ตามกฎหมายของทั้งผู้ส่งมอบและผู้ใช้แร่ ดังนั้น เมื่อมีการสื่อสารกับผู้ใช้แร่ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. ไม่กระทำการใดๆ ที่หลอกลวง ทำให้เข้าใจผิด ฉ้อโกงหรือไม่เป็นธรรม ไม่ชัดเจนหรือคลุมเครือ รวมทั้งปกปิดข้อมูลที่จำเป็น
2. ทำการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องอย่างโปร่งใส ถูกต้อง ครบถ้วน สามารถเข้าถึงได้ง่าย เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการเปรียบเทียบและตัดสินใจของผู้ใช้แร่
3. แสดงหลักฐานข้อเท็จจริงตามที่กล่าวอ้างของผลิตภัณฑ์และบริการ เมื่อลูกค้าร้องขอ
4. ไม่ใช่ข้อความ เสียดสี หรือสื่อรูปภาพ ที่เกี่ยวข้องกับเพศ ศาสนา เชื้อชาติ ความพิการหรือความสัมพันธ์ส่วนบุคคล เพื่อบิดเบือนข้อความที่สื่อสารให้ผู้ใช้แร่
5. การทำโฆษณาและการตลาด ควรพิจารณาถึงประโยชน์ที่เด็กและกลุ่มที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษจะได้รับ รวมทั้งไม่เข้าร่วมในกิจกรรมที่เป็นอันตรายต่อกลุ่มคนเหล่านั้น
6. ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์หรือบริการโดยใช้ภาษาที่มีความสมบูรณ์ ถูกต้อง เข้าใจง่าย และสามารถเปรียบเทียบได้ ณ จุดขาย โดยเป็นไปตามระเบียบข้อบังคับที่กำหนดไว้ โดยครอบคลุมถึง
 - 6.1 ลักษณะทางคุณภาพที่สำคัญของผลิตภัณฑ์และบริการ
 - 6.2 ที่อยู่ขององค์กร เบอร์โทรศัพท์และอีเมล เมื่อมีการขายภายในประเทศหรือระหว่างประเทศ รวมถึงทางอินเทอร์เน็ต อี-คอมเมิร์ซ. หรือการสั่งซื้อทางไปรษณีย์
7. การทำสัญญากับผู้ใช้แร่
 - 7.1 เขียนด้วยภาษาที่ชัดเจน
 - 7.2 กำหนดเงื่อนไขในสัญญาอย่างเป็นธรรม
 - 7.3 ไม่หลีกเลี่ยงการรับผิดชอบต่อผู้ใช้แร่
 - 7.4 กำหนดสิทธิในการเปลี่ยนแปลงราคาที่เหมาะสม
 - 7.5 ไม่ถ่ายโอนความเสี่ยงให้แก่ผู้ใช้แร่
 - 7.6 ไม่กำหนดระยะเวลาสัญญาที่ยาวนานเกินไป

7.7 ให้สินเชื่อในอัตราที่สมเหตุสมผล

7.8 ให้ข้อมูลที่ชัดเจนและเพียงพอเกี่ยวกับราคา ระยะเวลา เงื่อนไข และค่าใช้จ่าย ระยะเวลาของสัญญาและช่วงเวลาที่ยกเลิกสัญญา

ประเด็นผู้ใช้แร่ที่ 2: การคุ้มครองด้านสุขภาพและความปลอดภัยของผู้ใช้แร่ (Protecting consumers' health and safety)

การคุ้มครองด้านสุขภาพและความปลอดภัยของผู้ใช้แร่ เกี่ยวข้องกับการจัดหาผลิตภัณฑ์และบริการที่ปลอดภัย และไม่มีความเสี่ยงในการเกิดอันตรายเมื่อมีการใช้งานหรือบริโภค ทั้งทางตรงและทางอ้อม หรือเมื่อถูกนำไปใช้ผิดตามที่มีการคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า ซึ่งรวมถึงกลไกในการเก็บคืนผลิตภัณฑ์และเรียกคืนผลิตภัณฑ์ ดังนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรดำเนินการปกป้องสุขภาพและความปลอดภัยของผู้ใช้แร่ และให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับกลุ่มที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ โดย

1. จัดเตรียมผลิตภัณฑ์และบริการในสภาพที่ปลอดภัยต่อสุขภาพ ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อมของผู้ใช้แร่ภายใต้เงื่อนไขการใช้งานปกติ
2. ประเมินกฎหมายด้านสุขภาพและความปลอดภัย กฎระเบียบ มาตรฐานและข้อกำหนดอื่น ๆ อย่างครอบคลุม เพื่อระบุถึงผลกระทบต่อสุขภาพและความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์
3. ใช้สัญลักษณ์ที่เป็นสากลหรือร่วมกับข้อความเพื่อสื่อสาร และแจ้งเตือนให้ทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ผลิตภัณฑ์ในสภาพการใช้งานปกติ รวมถึงการเคลื่อนย้ายหรือการจัดเก็บที่ถูกรื้อถอนในขณะที่อยู่ในการดูแลของผู้ใช้แร่
4. หลีกเลี่ยงการใช้สารเคมีที่เป็นอันตราย สารก่อมะเร็ง สารก่อกลายพันธุ์ หรือสารพิษที่มีผลต่อการสืบพันธุ์ หรือตกค้างยาวนาน และสะสมในสิ่งมีชีวิต เมื่อมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์และในกรณีที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ให้ระบุข้อความหรือสัญลักษณ์เพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน
5. ประเมินความเสี่ยงด้านสุขภาพที่เกิดจากผลิตภัณฑ์และบริการก่อนที่จะมีการใช้วัตถุดิบ การใช้เทคโนโลยีหรือวิธีการผลิตใหม่

ประเด็นผู้ใช้แร่ที่ 3: การบริโภคอย่างยั่งยืน (Sustainable consumption)

การบริโภคในภาวะปัจจุบัน เห็นได้อย่างชัดเจนว่าไม่มีความยั่งยืน ซึ่งนำไปสู่การทำลายสิ่งแวดล้อมและการลดลงของทรัพยากร ผู้ใช้แร่จึงมีบทบาทที่สำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน ผ่านการตัดสินใจในการซื้อ ดังนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรสนับสนุนความรู้ที่จำเป็น เพื่อสื่อสารให้ผู้บริโภคได้รับรู้ถึงผลกระทบต่อความเป็นอยู่ที่ดีและต่อสิ่งแวดล้อมอันเนื่องมาจากรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้ใช้แร่ โดย

1. ให้ข้อมูล กับผู้ใช้แร่เกี่ยวกับการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์และบริการ คำแนะนำการใช้งาน รวมถึงข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. จัดเตรียมข้อมูลที่ใช้แล้ว สามารถสอบกลับในประเด็นแหล่งที่มาของแร่ที่ถูกต้องตามกฎหมาย การชำระค่าภาคหลวงแร่ การชำระภาษี ปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การจัดส่งผลิตภัณฑ์หรือให้บริการขององค์กร รวมถึงข้อมูลประสิทธิภาพของการใช้ทรัพยากรที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นผู้ใช้แร่ที่ 4: การบริการ การสนับสนุน และการยุติข้อร้องเรียน ข้อโต้แย้งแก่ผู้ใช้แร่ (Consumer service, support, and complaint and dispute resolution)

องค์กรสามารถเพิ่มความพึงพอใจให้กับผู้ใช้แร่และลดการร้องเรียน โดยการนำเสนอผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพสูง และควรจัดเตรียมคำแนะนำที่ชัดเจนแก่ผู้ใช้แร่ในการใช้งานที่เหมาะสมหรือการแก้ไขการดำเนินการที่ผิดพลาด โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. กำหนดมาตรการการป้องกันก่อนการเกิดข้อร้องเรียนของผู้ใช้แร่ โดยการเสนอทางเลือกในการรับคืนผลิตภัณฑ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือแนวทางอื่นๆ ที่เหมาะสม
2. ทบทวนข้อร้องเรียนและปรับปรุงแนวปฏิบัติในการตอบสนองต่อข้อร้องเรียน
3. สื่อสารกับผู้ใช้แร่อย่างชัดเจนเรื่องบริการหลังการขาย และการสนับสนุนต่างๆ รวมทั้งการระงับข้อพิพาทและกลไกการชดเชย
4. กำหนดแนวปฏิบัติในการสนับสนุนและการให้คำแนะนำแก่ผู้ใช้แร่ในด้านบริการ รวมถึงการยุติข้อร้องเรียน ข้อโต้แย้ง การชดเชย ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานของประเทศหรือสากล โดยไม่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายกับผู้ใช้แร่ และไม่ขัดขวางการทวงสิทธิ์ตามกฎหมายผู้ใช้แร่

ประเด็นผู้ใช้แร่ที่ 5: การปกป้องข้อมูลและความเป็นส่วนตัวของผู้ใช้แร่ (Consumer data protection and privacy)

องค์กรสามารถรักษาความน่าเชื่อถือและความไว้วางใจจากผู้ใช้แร่ โดยการใช้ระบบที่เข้มงวดสำหรับการได้มาซึ่งข้อมูล การนำข้อมูลไปใช้และการปกป้องข้อมูลของผู้ใช้แร่ และป้องกันการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. การไม่ใช้ข้อมูลของผู้ใช้แร่เพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาด โดยการให้ข้อเสนอพิเศษผูกพันในสัญญา โดยที่ผู้ใช้แร่ไม่ต้องการ
2. การได้มาของข้อมูล ต้องถูกต้องตามกฎหมายและเป็นธรรม
3. การกำหนดวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลส่วนบุคคลอย่างชัดเจน ทั้งก่อนหรือในระหว่างการจัดเก็บข้อมูล
4. การไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้แร่หรือนำไปใช้ในวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากที่ระบุ ยกเว้นได้รับการยินยอมจากผู้ใช้แร่ หรือเมื่อมีการร้องขอจากกระบวนการทางกฎหมาย

5. การจัดให้ผู้ใช้งานมีสิทธิที่จะทวนสอบข้อมูลของตนที่ให้ไว้ และมีสิทธิที่จะคัดค้านข้อมูลเหล่านี้ตามที่กฎหมายกำหนด หากการคัดค้านเป็นผล ข้อมูลต้องได้รับการลบทิ้งหรือได้รับการแก้ไขตามความเหมาะสม

6. การกำหนดมาตรการการปกป้อง เพื่อรักษาความปลอดภัยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้แร้ที่เพียงพอ

7. การเปิดเผยรายชื่อ และสถานที่ปฏิบัติงานของบุคคลที่มีหน้าที่ในการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลขององค์กร (บางครั้งเรียกผู้เก็บข้อมูล) และถือให้บุคคลนี้เป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติตามมาตรการข้างต้น และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นผู้ใช้งานที่ 6: การให้ความรู้และการสร้างความตระหนัก (Education and awareness)

การให้ความรู้และสร้างความตระหนักให้แก่ผู้ใช้งาน เป้าหมายเพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถรับรู้ข้อมูล รับรู้ถึงสิทธิ และยกระดับความตระหนักในเรื่องที่เกี่ยวกับผลกระทบจากการเลือกบริโภค และการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรมุ่งเน้นการให้ความรู้แก่ผู้ใช้งานในเรื่องที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัย รวมถึงอันตรายจากผลิตภัณฑ์
2. ฉลากผลิตภัณฑ์และบริการ รวมทั้งข้อมูลที่จัดเตรียมไว้ในคู่มือและขั้นตอนการใช้งาน
3. ข้อมูลเกี่ยวกับน้ำหนักและหน่วยวัด ราคา คุณภาพ และเงื่อนไขของสินเชื่อ และความพร้อมสำหรับการให้บริการที่จำเป็น
4. ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานและข้อควรระวังที่จำเป็นต่างๆ
5. ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบที่เกี่ยวข้อง ช่องทางที่จะได้รับการชดเชยหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง และองค์กรคุ้มครองผู้ใช้งาน
6. ข้อมูลเกี่ยวกับการปกป้องสิ่งแวดล้อม
7. ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้วัตถุดิบ พลังงานและน้ำ
8. ข้อมูลเกี่ยวกับการบริโภคอย่างยั่งยืน
9. ข้อมูลเกี่ยวกับการกำจัดบรรจุภัณฑ์ ของเสียและผลิตภัณฑ์

6.3.6 การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน (Community involvement and development)

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางว่า องค์กรควรมีความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชนในพื้นที่ดำเนินการ โดยความสัมพันธ์ดังกล่าว ควรอยู่บนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมของชุมชนในการสนับสนุนการพัฒนาชุมชน การมีส่วนร่วมของชุมชนทั้งในรูปแบบส่วนบุคคลหรือกลุ่มบุคคลดังกล่าว

เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและเป็นการสะท้อนการเสริมสร้างค่านิยมประชาธิปไตย รวมถึงสนับสนุนการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน

ประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนที่ 1: การมีส่วนร่วมของชุมชน (Community involvement)

องค์กรสามารถช่วยสนับสนุนท้องถิ่นผ่านการมีส่วนร่วม การสนับสนุนทั้งในส่วนบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ซึ่งมีส่วนช่วยให้องค์กรได้ทำความรู้จักกับความต้องการของชุมชนและสิทธิของชุมชน ดังนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. จัดให้มีตัวแทนขององค์กร เข้าปรึกษาหารือกับชุมชน เพื่อดำเนินกิจกรรมและการพัฒนาชุมชนร่วมกันอย่างเป็นขั้นเป็นตอน และให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ กลุ่มผู้ถูกเลือกปฏิบัติ กลุ่มคนชายขอบ กลุ่มคนที่ถูกกีดกัน และกลุ่มคนที่ไม่มียานาจต่อรอง

หมายเหตุ : กลุ่มคนชายขอบ หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มคนที่สังคมไม่สนใจเหลียวแล ถูกทิ้งขว้างแปลกแยกจากสังคมกระแสหลัก เช่น ชาวเขา ชนกลุ่มน้อย

2. รวบรวมข้อมูลจากชุมชนท้องถิ่นอย่างเหมาะสม ก่อนดำเนินกิจกรรมในการพัฒนาร่วมกับชุมชน
3. สนับสนุนการจัดทำสาธารณสมบัติและพัฒนาชุมชนร่วมกับองค์กรต่างๆ ในท้องถิ่นอย่างเหมาะสม
4. สนับสนุน ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน
5. จัดทำแผนงานการพัฒนาชุมชนที่มีการติดตาม และประเมินผล โดยแผนงานนั้นควรเคารพต่อสิทธิและความคิดเห็นของผู้อื่น พร้อมกับการรักษาผลประโยชน์ขององค์กร

ประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนที่ 2: การศึกษาและวัฒนธรรม (Education and culture)

การศึกษาและวัฒนธรรมเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ และเป็นเอกลักษณ์ส่วนหนึ่งของชุมชน ดังนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. ส่งเสริม สนับสนุนการศึกษา และเข้าร่วมในกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาของคนในท้องถิ่น
2. ส่งเสริมให้เด็กได้รับการศึกษาในระบบ
3. ส่งเสริมกิจกรรมทางวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีในท้องถิ่น
4. ช่วยอนุรักษ์และปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะในพื้นที่ที่การดำเนินการขององค์กรส่งผลกระทบต่อ

5. ส่งเสริมการเรียนรู้สำหรับกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษหรือกลุ่มผู้ถูกเลือกปฏิบัติ

6. เผยแพร่ความรู้ด้านสิทธิมนุษยชนให้กับชุมชน

7. ส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเทคโนโลยีของชุมชน

ประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนที่ 3: การสร้างงานและการพัฒนาทักษะ (Employment creation and skills development)

การสร้างงาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากลว่ามีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม นอกจากนี้ การพัฒนาทักษะยังเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการส่งเสริมการสร้างงาน ช่วยเพิ่มทักษะการทำงาน และช่วยเพิ่มผลผลิต ดังนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. จัดงานและสร้างศักยภาพให้กับกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษเท่าที่จะทำได้

2. วิเคราะห์ผลกระทบของการตัดสินใจในการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการสร้างงานในชุมชน และดำเนินการลงทุนเพื่อบรรเทาความยากจนผ่านการสร้างงาน

3. พิจารณาการเลือกใช้เทคโนโลยีที่ก่อให้เกิดการจ้างงานสูงสุด และมีความคุ้มค่าในเชิงเศรษฐกิจระยะยาว

4. พิจารณาผลกระทบทั้งภายในและภายนอกองค์กรจากการตัดสินใจในการจ้างผู้รับเหมาช่วง หรือจากหน่วยงานภายนอก เพื่อสนับสนุนการสร้างงานในชุมชน

5. มีส่วนร่วมในการวางแผน การฝึกงาน การเรียนรู้ตลอดชีวิต และรับรองการพัฒนาทักษะ ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ โดยให้ความสำคัญกับกลุ่มผู้ด้อยโอกาส

6. ร่วมกับองค์กรอื่นในชุมชน ในการพัฒนาและปรับปรุงแผนงานพัฒนาทักษะสำหรับชุมชนที่ขาดแคลน

7. ส่งเสริมทักษะของชุมชน ให้สอดคล้องกับความต้องการจัดซื้อจัดจ้างขององค์กร

ประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนที่ 4: การพัฒนาและเข้าถึงเทคโนโลยี (Technology development and access)

เพื่อช่วยยกระดับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม การเข้าถึงเทคโนโลยีที่ทันสมัยสอดคล้องกับภูมิสังคม และความต้องการของชุมชน องค์กรควรใช้ศักยภาพหลัก หรือความรู้ทักษะ ความชำนาญของบุคลากร ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และเผยแพร่เทคโนโลยีสู่ชุมชน โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. ส่งเสริมการเข้าถึงเทคโนโลยี ที่สามารถช่วยแก้ปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อมในชุมชน

2. สนับสนุน ส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีต้นทุนต่ำที่สามารถทำซ้ำได้ง่าย และช่วยก่อให้เกิดรายได้ให้กับชุมชน

3. สนับสนุน ส่งเสริมการพัฒนาองค์ความรู้ ภูมิปัญญา และเทคโนโลยีของชุมชนที่มีศักยภาพในเชิงเศรษฐกิจ ไปพร้อมกับการปกป้องสิทธิของชุมชนเหล่านั้น

4. ร่วมมือกับสถาบันการศึกษา ห้องปฏิบัติการวิจัย หรือองค์กรอื่นๆ ในท้องถิ่น เพื่อการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีร่วมกับคู่ค้าท้องถิ่น และจ้างคนในท้องถิ่นเข้าทำงานดังกล่าว

5. ยินยอมให้มีการถ่ายทอดและเผยแพร่เทคโนโลยี ซึ่งมีความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจให้กับชุมชน โดยกำหนดเงื่อนไขการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี เงื่อนไขด้านลิขสิทธิ์อย่างเหมาะสม และเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนในการจัดการเทคโนโลยีนั้นได้ด้วยตนเอง

ประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนที่ 5: การสร้างรายได้และส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน (Wealth and income creation)

องค์กรสามารถสนับสนุนการสร้างรายได้และส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนผ่านทางแผนงานหรือโครงการขององค์กร การพัฒนาคู่ค้าท้องถิ่นและการจ้างสมาชิกในชุมชนทำงาน ทำให้เกิดความเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและสังคมได้ง่าย ดังนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. พิจารณาให้สิทธิพิเศษและพัฒนาศักยภาพ รวมถึงการเสริมสร้างความสามารถให้กับผู้ส่งมอบท้องถิ่น และให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อกลุ่มผู้ด้อยโอกาสในชุมชน

2. ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ

3. พิจารณาผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม และการใช้ทรัพยากรพื้นฐานที่จำเป็นจากการย้ายเข้า หรือย้ายออกจากชุมชน

4. สนับสนุนการดำเนินงานที่มีส่วนช่วยกระตุ้นให้เกิดความหลากหลายของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ในชุมชน

5. ร่วมดำเนินกิจกรรมเชิงเศรษฐกิจกับองค์กรที่มีการพัฒนาน้อย ยากที่จะดำเนินการตามกฎหมาย ก็ต่อเมื่อองค์กรดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยบรรเทาความยากจน กิจกรรมขององค์กรเหล่านี้มีความสอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน และมีความคาดหวังที่สมเหตุสมผลว่า องค์กรเหล่านี้จะปรับตัวสู่การปฏิบัติภายใต้กรอบกฎหมายที่เหมาะสม

6. สนับสนุนแผนงาน โครงการต่างๆ ในชุมชนที่ดำเนินการโดยกลุ่มสตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ด้อยโอกาส ผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอื่นๆ ในการสร้างธุรกิจ การเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตเท่าที่สามารถทำได้

7. ช่วยให้ชุมชนสามารถเข้าถึงกระบวนการจัดหาขององค์กรได้ง่าย รวมทั้งสร้าง ศักยภาพและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ เพื่อเพิ่มโอกาสให้ชุมชนสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ และบริการ ได้สอดคล้องกับข้อกำหนดขององค์กร

8. ให้ความรู้แก่ชุมชนเกี่ยวกับการชำระภาษีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนที่ 6: สุขภาพ Health.

องค์กรควรเคารพสิทธิด้านสุขภาพด้วยวิธีการที่เหมาะสม โดยการสนับสนุนการดูแล สุขภาพผ่านการป้องกัน หรือบรรเทาความเสียหายต่างๆ ต่อชุมชน ซึ่งอาจจะรวมถึงการเข้าร่วมในการ ธรรมชาติด้านสาธารณสุข หากคนในชุมชนมีสุขภาพดี จะเป็นการลดภาระของภาครัฐและสนับสนุนให้เกิด สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมที่ดีสำหรับองค์กรทั้งหมด ดังนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควร

1. ทาวิถีลดหรือขจัดผลกระทบด้านลบต่อสุขภาพ อันเกิดจากกระบวนการผลิต ผลิตภัณฑ์หรือบริการขององค์กร

2. สนับสนุน ส่งเสริมการให้ความรู้กับชุมชน เกี่ยวกับโรคอันตรายและภัยคุกคามต่อ สุขภาพ และวิธีการป้องกัน ดังเช่น โรคเอดส์ โรคมาลาเรีย โรคหัวใจ โรคไข้มาเลเรีย โรคผิวหนัง และโรคอ้วน

3. ส่งเสริมการมีสุขภาพที่ดี โดยมีส่วนช่วยให้ชุมชนได้รับยาและวัคซีน การออกกำลังกาย และโภชนาการที่ดี การป้องกันโรค การคุมกำเนิด และให้การดูแลเรื่องโภชนาการของเด็ก

4. สนับสนุนบริการสุขภาพพื้นฐานที่จำเป็น ดังเช่น การจัดหาน้ำสะอาด รวมทั้ง สุขอนามัยที่เหมาะสม เพื่อป้องกันการเจ็บป่วยให้กับชุมชน

ประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนที่ 7: การลงทุนด้านสังคม Social investment.

การลงทุนด้านสังคม เกิดขึ้นเมื่อองค์กรมีการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้ง แผนงานหรือโครงการอื่นๆ โดยมีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของชุมชน ประเภทของ การลงทุนด้านสังคม อาจรวมถึงโครงการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การฝึกอบรม วัฒนธรรม การดูแล สุขภาพ การสร้างรายได้ การพัฒนาระบบสาธารณสุข ปลอดภัย ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูล หรือ กิจกรรมอื่นๆ ที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาด้านเศรษฐกิจหรือสังคม องค์กรควรวางแนวทางการสนับสนุน ให้ตรงกับความต้องการที่จำเป็นและความสำคัญต่อชุมชนในการดำเนินการ นอกจากนี้การลงทุนด้าน สังคมควรให้ความสำคัญกับโครงการซึ่งสามารถอยู่ได้ในระยะยาวและสนับสนุนการพัฒนาอย่าง ยั่งยืน โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควร

1. หลีกเลี่ยงหรือลดการดำเนินการที่ทำให้ชุมชนต้องพึ่งพากิจกรรมการบริจาจาก องค์กร

2. พิจารณาร่วมมือกับองค์กรอื่น ทั้งภาครัฐ ภาคธุรกิจ หรือองค์กรพัฒนาเอกชน เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งของชุมชน โดยมีการแลกเปลี่ยนความรู้ ทักษะ และทรัพยากร

3. ประเมินผลการดำเนินงานร่วมกับชุมชน และรายงานต่อชุมชนและคนในองค์กร รวมทั้งชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาปรับปรุง

4. สนับสนุนแผนงานเพื่อให้เกิดการเข้าถึงอาหารและผลิตภัณฑ์ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต สำหรับกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ หรือกลุ่มคนผู้ถูกเลือกปฏิบัติ และผู้มีรายได้น้อย

6.3.7 เกณฑ์การปฏิบัติ

นโยบาย โครงสร้าง การเสริมสร้างความรู้ และการฝึกอบรม

นโยบายความรับผิดชอบต่อสังคม

ผู้บริหารระดับสูงควรกำหนดนโยบายด้านความรับผิดชอบต่อสังคม โดยจัดทำเป็นเอกสารพร้อมลงนามหรือบูรณาการกับนโยบายที่มีอยู่ โดยเลือกวิธีการใดวิธีการหนึ่ง (ตามความเหมาะสม)

1. รวมความรับผิดชอบต่อสังคมไว้ในพันธกิจ และวิสัยทัศน์ขององค์กรให้ชัดเจน
2. รวมไว้ในจรรยาบรรณทางธุรกิจ Code of Conduct. หรือจริยธรรม Code of Ethics. ขององค์กรที่สามารถแสดงความมุ่งมั่นที่มีต่อความรับผิดชอบต่อสังคม
3. รวมความรับผิดชอบต่อสังคมเข้าเป็นส่วนสำคัญในกลยุทธ์ หรือทิศทางขององค์กร

โครงสร้างการปฏิบัติงาน

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดโครงสร้างการปฏิบัติงาน และ/หรือปรับโครงสร้างการทำงานในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามความจำเป็น โดยควรระบุบุคลากรและความรับผิดชอบในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้ชัดเจน รวมทั้งจัดทำเป็นเอกสารและสื่อสารให้ผู้ที่เกี่ยวข้องภายในองค์กรทราบ

การเสริมสร้างความรู้ และการฝึกอบรม

การเสริมสร้างความรู้ และการฝึกอบรมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรดำเนินการดังต่อไปนี้

1. มีแนวทางในการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจด้านความรับผิดชอบต่อสังคมต่อบุคลากรทั่วทั้งองค์กร
2. กระตุ้น ให้เกิดการมีส่วนร่วม การเสนอแนวทางและความคิดใหม่ รวมถึงการสร้างแรงจูงใจในรูปแบบต่างๆ ต่อการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคม

3. ส่งเสริมให้บุคลากรมีจิตอาสา รวมถึงการสร้างโอกาสให้บุคลากรในองค์กรมีส่วนร่วมในกิจกรรมการดำเนินงานที่มีต่อสังคม และชุมชน

4. พัฒนาองค์ความรู้ และความเข้าใจในการดำเนินงานที่สอดคล้องกับหัวข้อหลัก และประเด็นตามมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ พ.ศ. 2554 ให้กับบุคลากรในองค์กร

การทบทวนสถานะเริ่มต้น

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรทบทวนรายละเอียดการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่มีอยู่กับ

1. หัวข้อหลักและประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคมที่เกี่ยวข้อง
2. กฎหมายและข้อกำหนดอื่นที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคม
3. ข้อร้องเรียนด้านชุมชน และสิ่งแวดล้อม

ผลจากการทบทวนสถานะเริ่มต้นจะใช้ในการพิจารณาความสอดคล้องกับความสัมพันธ์ระหว่างหัวข้อหลัก และประเด็นที่ต้องปฏิบัติหรือควรปฏิบัติเพิ่มเติมตามขีดความสามารถ เพื่อพิจารณาโอกาสในการพัฒนาและนำไปสู่การกำหนดประเด็นสำหรับการจัดทำรายงานความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร

กฎหมาย และข้อกำหนดอื่นๆ

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดแนวทางในการให้ได้มาของกฎหมาย และข้อกำหนดอื่นๆ พร้อมระบุ และประเมินความสอดคล้องกับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม รวมทั้งมีการทบทวนเป็นระยะๆ ตามช่วงเวลาที่กำหนด เพื่อให้มั่นใจได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อกำหนดอื่นๆ ตามที่ได้ระบุไว้

ข้อร้องเรียน

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรจัดให้มีกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับข้อร้องเรียนด้านชุมชน และสิ่งแวดล้อม ซึ่งครอบคลุมถึงการรับ การพิจารณา การดำเนินการแก้ไขและป้องกัน

ทั้งนี้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรจัดเก็บผลการดำเนินงานด้านการร้องเรียนเป็นบันทึกไม่น้อยกว่า 1 ปี

การวิเคราะห์และจัดลำดับผู้มีส่วนได้เสีย

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดแนวทางชี้บ่งผู้มีส่วนได้เสียที่มีความสัมพันธ์อันเกิดจากกิจกรรม ผลิตภัณฑ์และบริการขององค์กรทั้งภายในและภายนอก รวมทั้งจัดทำรายชื่อผู้มีส่วนได้เสียไว้เป็นเอกสาร และทำการทบทวนตามระยะเวลาที่กำหนด เพื่อให้แน่ใจว่ายังมีความเหมาะสมกับองค์กร

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดแนวทางจัดลำดับความสำคัญของการปฏิบัติที่อยู่บนพื้นฐานของการบูรณาการความรับผิดชอบต่อสังคมทั่วทั้งองค์กร โดยประเมินจากผลประโยชน์ และผลกระทบ ที่อาจเกิดขึ้นต่อองค์กรและผู้มีส่วนได้เสีย โดยจัดทำเป็นเอกสารและทบทวนตามระยะเวลาที่กำหนด

การสานเสวนา และการสื่อสาร

การสานเสวนา

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดแนวทางการสานเสวนากับผู้มีส่วนได้เสีย โดยพิจารณาจากผลการวิเคราะห์และจัดลำดับความสำคัญของผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อพิจารณาใช้เป็นแนวทางในการจัดการประเด็นด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่เกี่ยวข้อง ให้เกิดการยอมรับและเป็นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมที่จะมีการดำเนินงานร่วมกัน โดยพิจารณาตามความเหมาะสม ตามความพร้อม และศักยภาพขององค์กร

การสื่อสาร

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรกำหนดแนวทางการสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสีย โดยครอบคลุมถึงการระบุกลุ่มเป้าหมาย วิธีการ ความถี่ ผู้รับผิดชอบ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้มีส่วนได้เสียและองค์กรมีช่องทางสื่อสารถึงกันได้

แผนงาน/ โครงการความรับผิดชอบต่อสังคม

การจัดทำ และปฏิบัติตามแผนงาน/โครงการความรับผิดชอบต่อสังคม ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ควรพิจารณาถึง

1. วัตถุประสงค์ ควรมีความชัดเจน แสดงถึงจุดมุ่งหมาย หรือความต้องการในการจัดทำแผนงาน/โครงการ
2. เป้าหมาย ควรมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด และมีตัวชี้วัดผลความสำเร็จที่ชัดเจน
3. ระยะเวลา ควรกำหนดกรอบระยะเวลาของแผนงาน/โครงการในแต่ละขั้นตอนให้มีความชัดเจนเพื่อเป็นกรอบในการพิจารณาผลของการดำเนินงานในแต่ละขั้นตอน
4. วิธีการ ควรกำหนดวิธีการดำเนินงานที่เป็นขั้นตอน เริ่มตั้งแต่การวางแผน การดำเนินงาน การปฏิบัติ และการทบทวน ซึ่งวิธีการปฏิบัตินี้ควรเป็นแนวทางที่มีโอกาสที่จะสามารถทำให้การดำเนินงานสามารถบรรลุความสำเร็จได้
5. งบประมาณ ควรพิจารณากำหนดงบประมาณที่เหมาะสม และเพียงพอกับการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จ

6. บุคลากร ควรพิจารณากำหนดผู้รับผิดชอบในแต่ละขั้นตอนการดำเนินงานให้เหมาะสมและเพียงพอ โดยเฉพาะการมอบหมายความรับผิดชอบของบุคลากรให้มีความเหมาะสมกับหน้าที่รับผิดชอบ

7. ทรัพยากรที่จำเป็น ซึ่งหมายรวมถึง เครื่องมือ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกที่มีความจำเป็นต่อการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จ

การติดตามผล และการทบทวน

การติดตามผล

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดแนวทางการติดตามผลการดำเนินงานตามแผนงาน/โครงการ เพื่อพิจารณาผลการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ระยะเวลา และวิธีการที่กำหนดไว้ รวมถึงการสรุปผลการดำเนินงาน ซึ่งอาจมีการเปรียบเทียบผลการดำเนินงานก่อนและหลังการปฏิบัติ เพื่อให้เห็นชัดเจน

การทบทวน

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดแนวทางการทบทวนความก้าวหน้าและผลการดำเนินงานตามแผนงานต่างๆ ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามระยะเวลาที่กำหนดโดยรวมถึงการดำเนินงานตามหัวข้อหลักและประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม

จากผลการทบทวน ควรชี้แจงวิธีการปฏิบัติที่จะช่วยแก้ไขความไม่มีประสิทธิผล และนำไปสู่การปรับปรุงผลการดำเนินงานเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมให้ดีขึ้น

รายงานความรับผิดชอบต่อสังคม

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรกำหนดแนวทางในการจัดทำรายงานความรับผิดชอบต่อสังคมเพื่อแสดงถึง

1. การปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อกำหนดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคม

2. การดำเนินการต่อข้อร้องเรียนด้านชุมชน และสิ่งแวดล้อม

3. การดำเนินงานที่สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่

โดยรายงานความรับผิดชอบต่อสังคมที่ได้จัดทำขึ้น ควรพิจารณาสื่อสารและเผยแพร่ต่อผู้มีส่วนได้เสีย และสาธารณะตามความเหมาะสม (กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่, 2554)

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาทรณ วงศ์จันทร์ (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม: กรณีศึกษา เครือซีเมนต์ไทย พบว่าเครือซีเมนต์ไทยมีแนวการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในชื่อ “การดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน” ซึ่งเป็นการดำเนินธุรกิจควบคู่กับการเสริมสร้างความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืนให้กับชุมชน ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคม (ISO 26000) สรุปได้ตามประเด็นหลัก 6 ประเด็น คือ การกำกับดูแลกิจการที่ดี การประกอบธุรกิจด้วยความเป็นธรรม การเคารพสิทธิและการปฏิบัติต่อแรงงานอย่างเป็นธรรม การร่วมพัฒนาชุมชนและสังคม การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและนวัตกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ครอบคลุมต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภายในและภายนอกองค์กร นั่นคือ การกำกับดูแลกิจการที่ดี การประกอบธุรกิจด้วยความเป็นธรรม และ การเคารพสิทธิและการปฏิบัติต่อแรงงานอย่างเป็นธรรม นั้นเป็นการเคารพสิทธิมนุษยชน การดูแลความปลอดภัยทุกข์ สุข ความก้าวหน้าของพนักงาน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายในกิจกรรมขององค์กร เช่น ผู้ถือหุ้น พนักงาน และแรงงานภายในองค์กร ในขณะที่เดียวกันการร่วมพัฒนาชุมชนและสังคม การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและการสร้างนวัตกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเปิดเผยสู่สาธารณะ ก็เป็นการปฏิบัติที่ครอบคลุมในส่วนของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายนอกองค์กร นั่นคือเป็นการดูแลรักษา ชุมชน สังคมและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินกิจกรรมต่างๆขององค์กร และสร้างประโยชน์ต่อองค์กรอื่นๆ ในการเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติด้านความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

สุเมธ กาญจนพันธุ์ (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องกลยุทธ์การบริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ พบว่าปัจจุบันองค์กรธุรกิจมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจว่าจะเป็นวิธีการที่จะขับเคลื่อนให้องค์กรมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน แต่อย่างไรก็ตามองค์กรธุรกิจบางองค์กรก็ยังไม่ได้มีการดำเนินงานในด้านที่ครอบคลุมทั้ง 3 มิติ ได้แก่ มิติด้านเศรษฐกิจ มิติด้านสังคม และมิติด้านสิ่งแวดล้อม โดยจะมุ่งเน้นใน 2 มิติเป็นหลัก คือมิติด้านสังคม และสิ่งแวดล้อม และถึงแม้ว่าองค์กรธุรกิจจะมีความรู้ความเข้าใจด้านการรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจแล้วก็ตาม แต่ในด้านการสื่อสารประชาสัมพันธ์การดำเนินงานนั้น องค์กรธุรกิจยังมีความรู้ความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง สำหรับแนวโน้มในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมนั้นในอนาคตองค์กรธุรกิจจะให้ความสำคัญในการดำเนินงานมากยิ่งขึ้น โดยจะมีการจัดการที่เป็นเชิงกลยุทธ์มากยิ่งขึ้น มีการจัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบการดำเนินงานด้านนี้ โดยเฉพาะ มีการมุ่งเน้นการเข้ามามีส่วนร่วมของพนักงาน คู่ค้า มากขึ้น และจะมีการจัดทารายงานผลการดำเนินงานในด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจโดยเฉพาะ

โกวิทย์ สวัสดิ์มงคล (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการรถเอกชนร่วมบริการ ขสมก. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของ

ผู้ประกอบการที่มีต่อแนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อม การดำเนินธุรกิจร่วมนที่เป็น การแก้ปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อม ปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจร่วมนและความต้องการ การ สนับสนุนเพื่อเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมกรณีการแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อแนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อม ภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ส่วนลักษณะการดำเนินธุรกิจร่วมนที่เป็นการแก้ไขปัญหา ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และ ความต้องการสนับสนุนเพื่อเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมกรณีการแก้ไขปัญหามลพิษ สิ่งแวดล้อม ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องรูปแบบและการสื่อสารการดำเนินธุรกิจ อย่างรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจไทย พบว่าองค์กรธุรกิจไทยมีนโยบายที่สอดคล้องกับแนว ทางการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม โดยมีการกำหนดไว้เป็นหลักฐานอย่างชัดเจน และยึดถือปฏิบัติกันมาตั้งแต่เริ่มกิจการซึ่งอาจจะแตกต่างกันตามชื่อที่เรียก และรายละเอียดต่างๆ แต่ เมื่อพิจารณาเนื้อหาสาระแล้ว พบว่า มีการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม ที่ให้ ความสำคัญทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทั้งต่อ องค์กรและสังคมส่วนรวม

ฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉ (2550) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมของ องค์กรธุรกิจภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรี โดยศึกษาทัศนคติของผู้บริหารองค์กรที่มีต่อแนวคิด ความรับผิดชอบต่อสังคม และการจัดกิจกรรมหรือบริการที่สะท้อนถึงความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่า ทัศนคติของผู้บริหารภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรีให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมความ รับผิดชอบต่อสังคมในด้านสุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม สิทธิผู้บริโภค และวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก โดยจัดให้มีกิจกรรมหรือการบริการเพื่อสังคมในด้านการบริจาคเงินหรือสิ่งของในงานสาธารณกุศล แต่ ทัศนคติด้านการพัฒนาชุมชนและการศึกษาอยู่ในระดับปานกลางและได้ชี้แนะถึงทัศนคติของผู้บริหารว่า ควรกำหนดนโยบายให้ครอบคลุมถึงความต้องการของลูกค้าและสอดคล้องกับการพัฒนาชุมชนอย่าง แท้จริง เพื่อให้การจัดกิจกรรมเพื่อสังคมตอบสนองความต้องการของทุกฝ่ายอย่างเป็นรูปธรรม

ฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉ (2548) ได้ศึกษาเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์กร การ ธุรกิจไทย กรณีศึกษา บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ประเทศไทย จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิด และแนวปฏิบัติที่ดีในเรื่องความ รับผิดชอบต่อสังคมในองค์กรธุรกิจไทย รวมทั้งลักษณะและ องค์กรประกอบกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ปัจจัยที่เป็นแรงผลักดัน และการออกแบบและพัฒนา กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการประเมินผลการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อ สังคมทั้งภายในและภายนอกกระบวนการทางธุรกิจโดยใช้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้บริหารและ นักวิจัยที่เกี่ยวข้องและจากเอกสารการดำเนินงานขององค์กรที่ พบว่า องค์กรมีการกำหนดนโยบาย และเป้าหมายความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายและปรัชญาขององค์กรและ

กระจายไปยังพนักงานระดับให้มีส่วนร่วม และมีความตระหนัก โดยปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันคือ ปัจจัยภายในปัจจัยภายนอกองค์การ ลักษณะกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมมี 3 รูปแบบ คือ Corporate-driven CSR, Social-driven CSR และทั้ง 2 แบบรวมกัน และองค์ประกอบกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมต้องทำทั้งมิติภายในและมิติภายนอก สำหรับการออกแบบและพัฒนา กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมโดยการเลือกประเด็นความต้องการของสังคมมาทำเป็นโครงการ มีตัวชี้วัดและเป้าหมาย แผนการ ดำเนินงาน และวิธีการประเมินผล ซึ่งประเมินผลทั้งก่อนทำ ระหว่างทำ และหลังทำ โดยประเมินผลกระทบด้านเศรษฐกิจและสังคมของกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดผลที่ได้จัดทำเป็น “รายงานการพัฒนาเพื่อความยั่งยืน” สำหรับแนวโน้มกิจกรรม ความรับผิดชอบต่อสังคมในอนาคต เน้นการพัฒนากิจกรรมที่ทำในปัจจุบันให้มีความต่อเนื่อง ส่วนประเด็นหรือหัวข้อกิจกรรมจะเป็นเรื่องใดขึ้นกับกระแสของสังคมในขณะนั้น

บัณฑิตา ทรัพย์กมล (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องกลยุทธ์การบริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ ศึกษาเฉพาะกรณีโรงงานอุตสาหกรรมเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร พบว่าทัศนคติของประชากรในด้านความรับผิดชอบต่อสังคมภายในองค์กรประกอบด้วย การจัดสวัสดิการ การเลื่อนตำแหน่งอย่างยุติธรรม การให้เงินเดือนที่เหมาะสม การส่งเสริมด้านการฝึกอบรมให้แก่พนักงาน ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนในด้านทัศนคติต่อขอบเขตความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งรวมถึงขอบเขตด้านชุมชนและสวัสดิการ การศึกษา สิทธิผู้บริโภค และด้านศิลปวัฒนธรรมพบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก นโยบายด้านความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่ามีนโยบายด้านการส่งเสริม การผลิตสินค้าและบริการที่มีคุณภาพมากที่สุด ในส่วนของกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่าองค์กรจัดให้มีกิจกรรมในการผลิตสินค้าที่ดีและมีคุณภาพมากที่สุด สำหรับปัจจัยจูงใจในการจัดกิจกรรมอันประกอบไปด้วย การใช้จริยธรรมในการบริหาร การตระหนักถึงจรรยาบรรณขององค์กร และการสร้างภาพพจน์ที่ดีต่อองค์กร สำหรับแนวโน้มในการจัดกิจกรรมในอนาคตพบว่าองค์กรคิดที่จะจัดกิจกรรมในด้านการผลิตสินค้าที่ดีและบริการที่มีคุณภาพมากที่สุดรองลงมาคือการรักษา สภาพแวดล้อม และการบริจาคเงินหรือสิ่งของในงานสาธารณะกุศล ซึ่งกิจกรรมจะเกิดขึ้นในระยะยาว

จากการศึกษางานวิจัยต่างข้างต้น จึงได้แนวคิดที่ว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรเป็นแนวทางในการดำเนินธุรกิจเพื่อให้สถานประกอบการดำเนินธุรกิจไปอย่างยั่งยืนโดยให้ความสำคัญของทั้งสามด้านไปด้วยกันคือด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน อย่างไรก็ตามในการบริหารองค์กรของผู้บริหารต้องมีจริยธรรมในการบริหารองค์กร ซึ่งนำมาสู่การเกิดจิตสำนึกที่ดีต่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยกลุ่มที่องค์กรให้ความสำคัญไม่ใช่มีเพียงแค่ชุมชนรอบข้าง แต่รวมไปถึงกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกระดับชั้น

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)” ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ ประกอบกัน การวิจัยเชิงปริมาณ ใช้วิธีการศึกษาเชิงสำรวจด้วยแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึก และเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลหลักได้แสดงความคิดเห็นได้อิสระอย่างเต็มที่ซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลที่ลุ่มลึก จากนั้นนำข้อมูลที่ได้นี้มาสรุป อภิปรายผล เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ.2558 จำนวน 70 ราย

2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยมุ่งสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องกับโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของหน่วยงานภาครัฐและสถานประกอบการ ซึ่งเป็นการสุ่มแบบเจาะจง คือ เจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่รับผิดชอบโครงการ จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่รับผิดชอบโครงการ จำนวน 5 ราย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงปริมาณ

การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบสอบถามในการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงาน การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมและผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ แบบสอบถามมีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ตำแหน่ง ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งปัจจุบัน แบบสอบถามเป็นคำถามปลายปิดและปลายเปิด

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการ

ตอนที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่มีส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม แบบสอบถามมีลักษณะคำถามเป็นแบบสเกลของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยคำถามเป็นลักษณะปลายปิด สามารถกำหนดน้ำหนักของคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น 5 หมายถึง มากที่สุด

ระดับความคิดเห็น 4 หมายถึง มาก

ระดับความคิดเห็น 3 หมายถึง ปานกลาง

ระดับความคิดเห็น 2 หมายถึง น้อย

ระดับความคิดเห็น 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ตอนที่ 4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ แบบสอบถามมีลักษณะคำถามเป็นแบบสเกลของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยคำถามเป็นลักษณะปลายปิด สามารถกำหนดน้ำหนักของคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น 5 หมายถึง มากที่สุด

ระดับความคิดเห็น 4 หมายถึง มาก

ระดับความคิดเห็น 3 หมายถึง ปานกลาง

ระดับความคิดเห็น 2 หมายถึง น้อย

ระดับความคิดเห็น 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ตอนที่ 5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม แบบสอบถามมีลักษณะคำถามเป็นแบบสเกลของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยคำถามเป็นลักษณะปลายปิด สามารถกำหนดน้ำหนักของคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น 5 หมายถึง มากที่สุด

ระดับความคิดเห็น 4 หมายถึง มาก

ระดับความคิดเห็น 3 หมายถึง ปานกลาง

ระดับความคิดเห็น 2 หมายถึง น้อย

ระดับความคิดเห็น 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ขั้นตอนการแปลผลแบบสอบถามในส่วนนี้ใช้ค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์คะแนนของแบบสอบถามตอนที่ 3 - 5 ดังต่อไปนี้ (บุญชุม ศรีสะอาด, 2545)

$$\text{ความกว้างของอัตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับชั้นสูงสุด}}$$

$$\text{ความกว้างของอัตรภาคชั้น} = (5 - 1) / 5 = 0.8$$

ระดับคะแนนค่าเฉลี่ย	ความหมาย
ระดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00	มีการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
ระดับ 4 ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20	มีการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
ระดับ 3 ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40	มีการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ 2 ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60	มีการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
ระดับ 1 ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80	มีการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรม
เหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

3.2 แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้ศึกษาทำการสัมภาษณ์โดยอิงตามวัตถุประสงค์งานวิจัยเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกในเรื่อง
ความคิดเห็นโดยมีการตั้งประเด็นคำถามสำหรับผู้ถูกสัมภาษณ์ คือ เจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่เจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่รับผิดชอบต่อโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมือง
แร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) และโดยจะมีแบบสอบถามจำนวน
2 ชุด ดังนี้

แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 1 สำหรับเจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่
รับผิดชอบต่อโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม
(CSR-DPIM)

1. หน้าที่ความรับผิดชอบของท่านในโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มี
มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้มีอะไรบ้าง
2. เหตุผลที่มีโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความ
รับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้เกิดขึ้น
3. ความเห็นถึงสาเหตุที่สถานประกอบการหลายๆ สถานประกอบการสมัครเข้าร่วม
โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)
4. ประโยชน์ที่ทางสถานประกอบการได้รับจากโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่
ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้

5. ความสำเร็จของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ที่ทางกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เห็นเป็นรูปธรรมมีอะไรบ้าง

6. ปัจจัยที่ทำให้การดำเนินการของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้ประสบผลสำเร็จ

7. ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้มีอะไรบ้าง

8. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 2 สำหรับเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่ดูแลโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

1. ข้อมูลทั่วไปของภาคธุรกิจ

2. การทราบข้อมูลข่าวสารของโครงการ

3. เหตุผลที่ตัดสินใจเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

4. กิจกรรม CSR ที่ทางสถานประกอบการของท่านดำเนินการ

5. สถานประกอบการได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

6. ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้สถานประกอบการประสบผลสำเร็จในการดำเนินงานตามโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

7. อุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้นในการเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

8. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

4. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

4.1 แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงปริมาณ

ขั้นที่ 1 สร้างแบบสอบถามโดยศึกษาจากเอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ

ขั้นที่ 2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไข ให้ถูกต้อง มีกระบวนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพ โดยสร้างคำถามตามกรอบประเด็นที่กำหนด และตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบความสอดคล้องของคำถามแต่ละข้อและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการนำแบบสอบถามไปตรวจสอบ ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามในแบบสอบถามกับ จุดมุ่งหมายของการวิจัย (Index of Item-Objective Congruence: IOC) กับผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน การพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามให้เป็นไปตามมาตรฐานการประเมินค่า 3 ระดับ โดย นำคำตอบของผู้เชี่ยวชาญ ของแต่ละท่านมาแปลผลคะแนน (ประสพชัย พสุนนท์, 2555: 226) ดังต่อไปนี้ ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า สอดคล้อง กำหนดคะแนนเป็น +1 ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า ไม่แน่ใจ กำหนดคะแนนเป็น 0 ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า ไม่สอดคล้อง กำหนดคะแนนเป็น -1 นำคะแนนผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญที่ได้ไปแทนค่าในสูตร เพื่อนำไปใช้คำนวณ หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of consistency) ต่อไป ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องของคำถาม มีค่ามากกว่า 0.50 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ แต่ค่าดัชนีความสอดคล้องของคำถามน้อยกว่า 0.50 ต้องนำข้อคำถามนั้นไปปรับปรุง จากการตรวจสอบความสอดคล้องโดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า ทุกข้อคำถามมีค่ามากกว่า 0.5

ขั้นที่ 4 ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยจะนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับสถานประกอบการที่ไม่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) จำนวน 30 ราย หลังจากนั้นนำคำถามการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient- α) ของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient) จากผลการวิเคราะห์ที่ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่า 0.958 ซึ่งมีความเชื่อมั่นค่อนข้างสูง แล้วนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4.2 แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพ

สำหรับการสัมภาษณ์นั้นได้จัดทำร่างแบบสัมภาษณ์โดยพิจารณาจากตัวแปรที่ศึกษา และได้นำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อปรับปรุงข้อคำถามให้ชัดเจนอีกครั้งตามเนื้อหาที่ทำการศึกษา

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

5.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อ

ต่อสังคม (CSR-DPIM) จำนวน 70 ราย ส่วนที่สองเป็นข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่รับผิดชอบโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่รับผิดชอบโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) จำนวน 5 ราย

5.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

ทำการรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากห้องสมุดของสถาบันการศึกษา รวมทั้งการค้นจากข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต เพื่อรวบรวมข้อมูล สรุปผลเพื่อใช้อ้างอิงแนวคิดและทฤษฎีจากหนังสือต่างๆ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม จะดำเนินการโดยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาทำการบันทึกข้อมูลลงบนคอมพิวเตอร์เพื่อทำการประมวลผล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) สถิติที่ใช้ได้แก่

6.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการอธิบายลักษณะทั่วไปของตัวอย่างและตัวแปรที่ศึกษา

6.2 การวิเคราะห์ความถดถอยพหุ (multiple regression analysis) เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมากกว่าหนึ่งตัว เพื่อศึกษาว่าปัจจัยหรือตัวแปรตัวใดบ้างที่ส่งผลหรือมีความสัมพันธ์ต่อตัวแปรตาม และความสัมพันธ์นี้จะบอกให้ทราบว่าตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันในระดับใด โดยมีเงื่อนไขของการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ ดังนี้

6.2.1 ค่าคลาดเคลื่อน (error or residual) จะต้องมีการแจกแจงแบบปกติด้วยค่าเฉลี่ยเป็นศูนย์

6.2.2 ค่าแปรปรวนของค่าคลาดเคลื่อนต้องคงที่

6.2.3 ค่าคลาดเคลื่อนที่ i และ j ต้องเป็นอิสระจากกันหรือ E_i และ E_j ต้องเป็นอิสระกัน $i, j = 1, 2, 3, \dots, n; \neq j$

6.2.4 ตัวแปรอิสระ (X) ต้องไม่มีความสัมพันธ์กัน กรณีตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันจะเรียกว่าเกิดปัญหา Multicollinearity

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ เพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรอิสระในสมการมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันหรือไม่ ในกรณีที่ขนาดของความสัมพันธ์มีค่าสูงเกิน 0.8

(high multicollinearity) จะเกิดปัญหาความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรอิสระ (multicollinearity problem) ซึ่งจะส่งผลทำให้ตัวคำนวณที่ได้มีค่าเบี่ยงเบนไปจากค่าที่แท้จริง แต่ถ้าพบปัญหาตัวแปรอิสระในสมการมีค่าความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสูงเกิน 0.80 เราจะต้องทำการตัดตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กันเองออก แบบจำลองนี้จึงจะสามารถใช้ได้ (สุชาติ, 2548)

โดยสามารถเขียนรูปแบบสมการได้ดังนี้

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \beta_4 X_4 + \dots + \beta_k X_k$$

โดยที่

Y_i = ตัวแปรตาม

X_i = ตัวแปรอิสระ

β_0 = ค่าคงที่

β_i = ค่าสัมประสิทธิ์ X_i เป็นค่าที่เปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม Y_i เมื่อตัวแปรอิสระ X_i เปลี่ยนไป 1 หน่วยและมีตัวแปรอิสระอื่นๆที่ค่าคงที่

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

สำหรับข้อมูลจากการสัมภาษณ์นั้นได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาเนื้อหาจากผู้ให้สัมภาษณ์ และสรุปเป็นประเด็นตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ร่วมกับวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ.2558 จำนวน 70 ราย เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยจำแนกออกเป็น 7 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการ

ส่วนที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

ส่วนที่ 4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ส่วนที่ 5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

ส่วนที่ 6 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยภายนอกส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

สมมติฐานที่ 2 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

ส่วนที่ 7 ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก

โดยกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ ดังนี้

N	แทน	จำนวนประชากร
μ	แทน	ค่าเฉลี่ย
σ	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Sig.	แทน	ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ
X1	แทน	ปัจจัยภายนอกด้านการเมืองและนโยบายรัฐบาล
X2	แทน	ปัจจัยภายนอกด้านเศรษฐกิจ
X3	แทน	ปัจจัยภายนอกด้านสังคมและวัฒนธรรม
X4	แทน	ปัจจัยภายนอกด้านเทคโนโลยี
Y	แทน	การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม
Z	แทน	ผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 70 คน ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ตำแหน่งงานปัจจุบัน และระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งปัจจุบัน แสดงผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

(N=70)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	54	77.10
หญิง	16	22.90
รวม	70	100.00
อายุ		
26 - 35 ปี	25	35.70
36 - 45 ปี	31	44.30
46 ปีขึ้นไป	14	20.00
รวม	70	100.00

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

(N=70)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ปริญญาตรี	54	77.10
ปริญญาโท	14	20.00
ปริญญาเอก	2	2.90
รวม	70	100.00
สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา		
การบัญชี	3	4.29
บริหาร	16	22.86
วิทยาศาสตร์บัณฑิต	4	5.71
วิศวกรรม	23	32.86
ส่งเสริมการเกษตร	2	2.85
อาชีพอนามัยและความปลอดภัย	3	4.29
อื่นๆ	19	27.14
รวม	70	100.00
ตำแหน่งงานปัจจุบัน		
ผู้บริหารระดับสูง	10	14.30
ผู้จัดการแผนก	19	27.10
ผู้จัดการฝ่าย	41	58.60
รวม	70	100.00
ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งปัจจุบัน		
ต่ำกว่า 5 ปี	27	38.60
6 - 10 ปี	27	38.60
11 - 15 ปี	10	14.30
16 ปีขึ้นไป	6	8.50
รวม	70	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่าข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามสามารถอธิบายได้ดังนี้
เพศ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 77.10 และเป็นเพศหญิง จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 22.90

อายุ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 36 - 45 ปี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 44.30 รองลงมาอยู่ระหว่าง 26 - 35 ปี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 35.70 และอายุ 46 ปีขึ้นไป จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตามลำดับ

ระดับการศึกษาสูงสุด พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 77.20 รองลงมาปริญญาโท จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และปริญญาเอก จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90 ตามลำดับ

สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาสาขาวิศวกรรม จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 32.86 รองลงมาสาขาบริหาร จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 วิทยาศาสตร์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.71 การบัญชี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.29 อาชีวอนามัยและความปลอดภัย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.29 ส่งเสริมการเกษตร จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.86 และอื่นๆ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 27.14 ตามลำดับ

ตำแหน่งงานปัจจุบัน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้จัดการฝ่าย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 58.60 รองลงมาคือผู้จัดการแผนก จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 27.10 ผู้บริหารระดับสูง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 14.30

ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งปัจจุบัน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลาต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 38.60 รองลงมาดำรงตำแหน่งระหว่าง 6 - 10 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 38.60 ดำรงตำแหน่งระหว่าง 11 - 15 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 14.30 และดำรงตำแหน่ง 16 ปีขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 8.60 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการ

การวิเคราะห์ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการแสดงผลดังตารางที่ 2 - 7

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตามขนาดสถานประกอบการ

(N=70)

ขนาดสถานประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
สถานประกอบการขนาดเล็ก (จำนวนพนักงานไม่เกิน 50 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ไม่เกิน 50 ล้านบาท)	4	5.80
สถานประกอบการขนาดกลาง (จำนวนพนักงาน 50 – 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ 50 – 200 ล้านบาท)	54	77.10
สถานประกอบการขนาดใหญ่ (จำนวนพนักงานมากกว่า 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์มากกว่า 200 ล้านบาท)	12	17.10
รวม	70	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่าสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ส่วนใหญ่มีขนาดกลาง (จำนวนพนักงาน 50 - 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ 50 - 200 ล้านบาท) จำนวน 54 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 77.10 รองลงมามีขนาดใหญ่ (จำนวนพนักงานมากกว่า 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์มากกว่า 200 ล้านบาท) จำนวน 12 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 17.10 และขนาดเล็ก (จำนวนพนักงานไม่เกิน 50 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ไม่เกิน 50 ล้านบาท) จำนวน 4 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 5.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตามรูปแบบธุรกิจ

(N=70)

รูปแบบธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
ธุรกิจภายในประเทศ	54	77.10
ธุรกิจภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	16	22.90
รวม	70	100.00

จากตารางที่ 3 พบว่าสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจภายในประเทศ จำนวน 54 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 77.10 และเป็นธุรกิจภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ จำนวน 16 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 22.90 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตามประเภทกิจการ

(N=70)

ประเภทกิจการ	จำนวน	ร้อยละ
เหมืองแร่	33	47.14
โรงโม่ บด หรือย่อยหิน	21	30.00
โรงแต่งแร่	11	15.71
โรงประกอบโลหกรรม	5	7.14
รวม	70	100.00

จากตารางที่ 4 พบว่าสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ส่วนใหญ่เป็นประเภทเหมืองแร่ จำนวน 33 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 47.14 รองลงมาเป็นโรงโม่ บด หรือย่อยหิน จำนวน 21 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 30.00 โรงแต่งแร่ จำนวน 11 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 15.71 และโรงประกอบโลหกรรม จำนวน 5 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 7.14 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตามระยะเวลาการดำเนินกิจการของธุรกิจ (ปี)

(N=70)

ระยะเวลาการดำเนินกิจการของธุรกิจ (ปี)	จำนวน	ร้อยละ
1-10 ปี	14	20.00
11-20 ปี	36	51.40
21-30 ปี	14	20.00
มากกว่า 30 ปี	6	8.60
รวม	70	100.00
$\mu = 19.21, \sigma = 13.20$		

จากตารางที่ 5 พบว่าสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ส่วนใหญ่ดำเนินกิจการมาเป็นระยะเวลา 11-20 ปี จำนวน 36 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 51.40 รองลงมาระยะเวลา 1-10 ปี และ 21-30 ปี จำนวน 14 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 20.00 และมากกว่า 30 ปี จำนวน 6 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 8.60 ตามลำดับ โดยระยะเวลาดำเนินการเฉลี่ย 19.21 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 13.20 ปี

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตามลักษณะของการลงทุนลักษณะของการลงทุน

(N=70)

ลักษณะของการลงทุน	จำนวน	ร้อยละ
บริษัทของคนไทย	61	87.10
บริษัทร่วมทุนระหว่างคนไทยและต่างประเทศ	7	10.00
บริษัทของต่างประเทศ	2	2.90
รวม	70	100.00

จากตารางที่ 6 พบว่าสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ส่วนใหญ่เป็นบริษัทของคนไทย จำนวน 61 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 87.10 รองลงมาเป็นบริษัทร่วมทุนระหว่างคนไทยและต่างประเทศ จำนวน 7 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 10.00 และเป็นบริษัทของต่างประเทศ จำนวน 2 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 2.90 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำแนกตามการส่งออกไปยังต่างประเทศ

(N=70)

การส่งออกไปยังต่างประเทศ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีการส่งออกไปต่างประเทศ	52	74.30
มีการส่งออกไปต่างประเทศ	18	25.70
รวม	70	100.00

จากตารางที่ 7 พบว่าสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ส่วนใหญ่ไม่มีการส่งออกไปต่างประเทศ จำนวน 52 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 74.30 และมีการส่งออกไปต่างประเทศ จำนวน 18 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 25.70 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) แสดงผลดังตารางที่ 8-12

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม และรายด้าน

(N=70)

ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม	μ	σ	แปลผล	ระดับ
การเมืองและนโยบายรัฐบาล	4.02	0.46	มาก	2
เศรษฐกิจ	3.45	0.52	มาก	3
สังคมและวัฒนธรรม	4.19	0.47	มาก	1
เทคโนโลยี	3.23	0.63	ปานกลาง	4
รวม	3.72	0.35	มาก	

จากตารางที่ 8 พบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นวาระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.72$, $\sigma = 0.35$) เมื่อพิจารณารายด้านที่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม อยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.19$, $\sigma = 0.47$) การเมืองและนโยบายรัฐบาล อยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.46$) เศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.45$, $\sigma = 0.52$) และเทคโนโลยี อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.23$, $\sigma = 0.63$) ตามลำดับ

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการเมืองและนโยบายรัฐบาล

(N=70)

การเมืองและนโยบายรัฐบาล	ระดับความสำคัญ (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. นโยบายรัฐบาล	0 (0.00)	3 (4.30)	4 (5.70)	45 (64.30)	18 (25.70)	4.11	0.69	มาก	4
2. สถานะความมั่นคงและรูปแบบของทางรัฐบาล	0 (0.00)	2 (2.90)	9 (12.90)	44 (62.90)	15 (21.40)	4.03	0.68	มาก	5
3. กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนดของภาครัฐบาล	0 (0.00)	0 (0.00)	5 (7.10)	41 (58.60)	24 (34.30)	4.27	0.59	มากที่สุด	2
4. ผู้นำชุมชน/ผู้นำท้องถิ่นและการเมืองท้องถิ่น	0 (0.00)	0 (0.00)	5 (7.10)	29 (41.40)	36 (51.40)	4.44	0.63	มากที่สุด	1
5. องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs)	1 (1.40)	0 (0.00)	7 (10.00)	34 (48.60)	28 (40.00)	4.26	0.76	มากที่สุด	3
6. การควบคุมการนำเข้าและการส่งออก	4 (5.70)	8 (11.40)	20 (28.60)	25 (35.70)	13 (18.60)	3.50	1.10	มาก	7
7. การเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียม	2 (2.90)	10 (14.30)	15 (21.40)	35 (50.00)	8 (11.40)	3.53	0.97	มาก	6
รวม						4.02	0.46	มาก	

จากตารางที่ 9 พบว่าระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการเมืองและนโยบายรัฐบาลอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.46$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ ผู้นำชุมชน/ผู้นำท้องถิ่นและการเมืองท้องถิ่น ($\mu = 4.44$, $\sigma = 0.63$) กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนดของภาครัฐบาล ($\mu = 4.27$, $\sigma = 0.59$) องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ($\mu = 4.26$, $\sigma = 0.76$) นโยบายรัฐบาล ($\mu = 4.11$, $\sigma = 0.69$) สถานะความมั่นคงและรูปแบบของทางรัฐบาล ($\mu = 4.03$, $\sigma = 0.68$) การเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียม ($\mu = 3.53$, $\sigma = 0.97$) และการควบคุมการนำเข้าและการส่งออก ($\mu = 3.50$, $\sigma = 1.10$) ตามลำดับ

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านเศรษฐกิจ

(N=70)

เศรษฐกิจ	ระดับความสำคัญ (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. สภาวะเศรษฐกิจ	0 (0.00)	0 (0.00)	11 (15.70)	37 (52.90)	22 (31.40)	4.16	0.67	มาก	1
2. ลูกค้ายุทธศาสตร์และสถานะการแข่งขันทางธุรกิจ	1 (1.40)	0 (0.00)	12 (17.10)	43 (61.40)	14 (20.00)	3.99	0.71	มาก	2
3. กำลังซื้อของผู้คนในประเทศ	0 (0.00)	4 (5.70)	32 (45.70)	26 (37.10)	8 (11.40)	3.54	0.77	มาก	3
4. อัตราการว่างงานของคนในประเทศ	2 (2.90)	8 (11.40)	37 (52.90)	21 (30.00)	2 (2.90)	3.19	0.79	มาก	7
5. อัตราแลกเปลี่ยนทางการเงิน	1 (1.40)	10 (14.30)	36 (51.40)	20 (28.60)	3 (4.30)	3.20	0.79	มาก	6
6. เพดานราคาของสินค้าและบริการ	0 (0.00)	9 (12.90)	37 (52.90)	21 (30.00)	3 (4.30)	3.26	0.74	มาก	4
7. วงจรของธุรกิจ	1 (1.40)	12 (17.10)	29 (41.40)	24 (34.30)	4 (5.70)	3.26	0.86	มาก	4
8. ตลาดหุ้นของประเทศ	3 (4.30)	17 (24.30)	31 (44.30)	16 (22.90)	3 (4.30)	2.99	0.91	มาก	8
รวม						3.45	0.52	มาก	

จากตารางที่ 10 พบว่าระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านเศรษฐกิจอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.45$, $\sigma = 0.52$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ สภาวะเศรษฐกิจ ($\mu = 4.16$, $\sigma = 0.67$) ลูกค้ายุทธศาสตร์และสถานะการแข่งขันทางธุรกิจ ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.71$) กำลังซื้อของผู้คนในประเทศ ($\mu = 3.54$, $\sigma = 0.77$) เพดานราคาของสินค้าและบริการ ($\mu = 3.26$, $\sigma = 0.74$) วงจรของธุรกิจ ($\mu = 3.26$, $\sigma = 0.86$) อัตราแลกเปลี่ยนทางการเงิน ($\mu = 3.20$, $\sigma = 0.79$) อัตราการว่างงานของคนในประเทศ ($\mu = 3.19$, $\sigma = 0.79$) และตลาดหุ้นของประเทศ ($\mu = 2.99$, $\sigma = 0.91$) ตามลำดับ

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านสังคมและวัฒนธรรม

(N=70)

สังคมและวัฒนธรรม	ระดับความสำคัญ (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. ทศนคติค่านิยม	0 (0.00)	1 (1.40)	10 (14.30)	46 (65.70)	13 (18.60)	4.01	0.63	มาก	5
2. วัฒนธรรมประเพณี	0 (0.00)	6 (8.60)	7 (10.00)	44 (62.90)	13 (18.60)	3.91	0.79	มาก	7
3. การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน	0 (0.00)	2 (2.90)	3 (4.30)	29 (41.40)	36 (51.40)	4.41	0.71	มากที่สุด	3
4. กระแสการเรียกร้องจากชุมชน ประชาชนและสังคมโดยรอบ	0 (0.00)	2 (2.90)	5 (7.10)	23 (32.90)	40 (57.10)	4.44	0.75	มากที่สุด	1
5. ทศนคติต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมของคนในชุมชน	0 (0.00)	1 (1.40)	2 (2.90)	32 (45.70)	35 (50.00)	4.44	0.63	มากที่สุด	1
6. คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่	0 (0.00)	0 (0.00)	7 (10.00)	47 (67.10)	16 (22.90)	4.13	0.56	มาก	4
7. สิทธิเสรีภาพของผู้คน	0 (0.00)	0 (0.00)	13 (18.60)	45 (64.30)	12 (17.10)	3.99	0.60	มาก	6
รวม						4.19	0.47	มาก	

จากตารางที่ 11 พบว่าระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านสังคมและวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.19$, $\sigma = 0.47$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ กระแสการเรียกร้องจากชุมชน ประชาชนและสังคมโดยรอบ ($\mu = 4.44$, $\sigma = 0.75$) ทศนคติต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมของคนในชุมชน ($\mu = 4.44$, $\sigma = 0.63$) การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ($\mu = 4.41$, $\sigma = 0.71$) คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ ($\mu = 4.13$, $\sigma = 0.56$) ทศนคติค่านิยม ($\mu = 4.01$, $\sigma = 0.63$) สิทธิเสรีภาพของผู้คน ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.60$) และวัฒนธรรมประเพณี ($\mu = 3.91$, $\sigma = 0.79$) ตามลำดับ

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านเทคโนโลยี

(N=70)

เทคโนโลยี	ระดับความสำคัญ (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. เทคโนโลยีของชุมชนและสังคม	1 (1.40)	3 (4.30)	43 (61.40)	18 (25.70)	5 (7.10)	3.33	0.74	ปานกลาง	1
2. เทคโนโลยีขั้นพื้นฐานของพื้นที่นั้น	1 (1.40)	2 (2.90)	50 (71.40)	15 (21.40)	2 (2.90)	3.21	0.61	ปานกลาง	2
3. อัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี	3 (4.30)	3 (4.30)	48 (68.60)	13 (18.60)	3 (4.30)	3.14	0.75	ปานกลาง	3
รวม						3.23	0.63	ปานกลาง	

จากตารางที่ 12 พบว่าระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.23$, $\sigma = 0.63$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ เทคโนโลยีของชุมชนและสังคม ($\mu = 3.33$, $\sigma = 0.74$) เทคโนโลยีขั้นพื้นฐานของพื้นที่นั้น ($\mu = 3.21$, $\sigma = 0.61$) และอัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ($\mu = 3.14$, $\sigma = 0.75$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่

การวิเคราะห์ระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) แสดงผลดังตารางที่ 13-20

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวมและรายด้าน

(N=70)

การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม	μ	σ	แปลผล	ระดับ
การกำกับดูแลองค์กร	4.32	0.46	มากที่สุด	5
สิทธิมนุษยชน	4.12	0.48	มาก	7
การปฏิบัติด้านแรงงาน	4.33	0.53	มากที่สุด	3
สิ่งแวดล้อม	4.46	0.51	มากที่สุด	2
การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม	4.47	0.50	มากที่สุด	1
ประเด็นผู้บริโภคร	4.33	0.48	มากที่สุด	3
การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน	4.18	0.59	มาก	6
รวม	4.32	0.39	มากที่สุด	

จากตารางที่ 13 พบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.32$, $\sigma = 0.39$) เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.47$, $\sigma = 0.50$) สิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.46$, $\sigma = 0.51$) ประเด็นผู้บริโภคร อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.33$, $\sigma = 0.48$) การปฏิบัติด้านแรงงาน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.33$, $\sigma = 0.53$) การกำกับดูแลองค์กร อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.32$, $\sigma = 0.46$) การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน อยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.18$, $\sigma = 0.59$) และสิทธิมนุษยชน อยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.12$, $\sigma = 0.48$) ตามลำดับ

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความ
รับผิดชอบต่อสังคม ด้านการกำกับดูแลองค์กร

(N=70)

การกำกับดูแลองค์กร	ระดับการดำเนินงาน (ร้อยละ)					μ	σ	แปล ผล	ลำดับ
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด				
1. มีการทำงานโดยยึดหลัก ความรับผิดชอบต่อที่ตรวจสอบ ได้	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (4.30)	38 (54.30)	29 (41.40)	4.37	0.57	มาก ที่สุด	2
2. มีการเคารพต่อผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียที่สนใจและเคารพต่อ กฎหมาย	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (1.40)	34 (48.60)	35 (50.00)	4.49	0.53	มาก ที่สุด	1
3. มีทรัพยากรทางด้าน การเงิน ธรรมชาติและมนุษย์ อย่างเหมาะสมและมี ประสิทธิภาพ	0 (0.00)	1 (1.40)	5 (7.10)	37 (52.90)	27 (38.60)	4.29	0.66	มาก ที่สุด	5
4. มีการกระตุ้นต่อ กระบวนการสื่อสารแบบสอง ทางระหว่างองค์กร กับผู้ มีส่วนได้ส่วนเสีย	0 (0.00)	1 (1.40)	3 (4.30)	39 (55.70)	27 (38.60)	4.31	0.63	มาก ที่สุด	4
5. มีการส่งเสริมให้เกิดสมดุล ระหว่างความต้องการของ องค์กรกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	0 (0.00)	1 (1.40)	4 (5.70)	46 (65.70)	19 (27.10)	4.19	0.60	มาก	7
6. มีการส่งเสริมให้พนักงาน เข้าร่วมกิจกรรมกับองค์กรใน ประเด็นความรับผิดชอบต่อ สังคม	0 (0.00)	2 (2.90)	2 (2.90)	35 (50.00)	31 (44.30)	4.36	0.68	มาก ที่สุด	3
7. มีการติดตามผลที่เกิดจาก การตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรทั้งด้านบวกและ ด้านลบ	1 (1.40)	0 (0.00)	7 (10.00)	36 (51.40)	26 (37.10)	4.23	0.75	มาก ที่สุด	6
รวม						4.32	0.46	มาก ที่สุด	

จากตารางที่ 14 พบว่าระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการกำกับดูแลองค์กรอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.32$, $\sigma = 0.46$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการเคารพต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สนใจและเคารพต่อกฎหมาย ($\mu = 4.49$, $\sigma = 0.53$) มีการทำงานโดยยึดหลักความรับผิดชอบต่อที่ตรวจสอบได้ ($\mu = 4.37$, $\sigma = 0.57$) มีการส่งเสริมให้พนักงานเข้าร่วมกิจกรรมกับองค์กรในประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม ($\mu = 4.36$, $\sigma = 0.68$) มีการกระตุ้นต่อกระบวนการสื่อสารแบบสองทางระหว่างองค์กร กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\mu = 4.31$, $\sigma = 0.63$) มีทรัพยากรทางด้าน การเงิน ธรรมชาติและมนุษย์อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ($\mu = 4.29$, $\sigma = 0.66$) มีการติดตามผลที่เกิดจากการตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรทั้งด้านบวกและด้านลบ ($\mu = 4.23$, $\sigma = 0.75$) และมีการส่งเสริมให้เกิดสมดุลระหว่างความต้องการขององค์กรกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\mu = 4.19$, $\sigma = 0.60$) ตามลำดับ

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านสิทธิมนุษยชน

(N=70)

สิทธิมนุษยชน	ระดับการดำเนินงาน (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. มีการหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิดในการละเมิดสิทธิ	1 (1.40)	0 (0.00)	0 (0.00)	33 (47.10)	36 (51.40)	4.47	0.65	มากที่สุด	1
2. มีการแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (4.30)	34 (48.60)	33 (47.10)	4.43	0.58	มากที่สุด	2
3. มีการเลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ	5 (7.10)	16 (22.90)	13 (18.60)	20 (28.60)	16 (22.90)	3.37	1.27	ปานกลาง	5
4. มีการให้สิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน	0 (0.00)	1 (1.40)	12 (17.10)	37 (52.90)	20 (28.60)	4.09	0.72	มาก	4
5. มีการให้สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิการทางการเมือง	0 (0.00)	0 (0.00)	5 (7.10)	42 (60.00)	23 (32.90)	4.26	0.58	มากที่สุด	3
รวม						4.12	0.48	มาก	

จากตารางที่ 15 พบว่าระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านสิทธิมนุษยชนอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.12$, $\sigma = 0.48$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิดในการละเมิดสิทธิ ($\mu = 4.47$, $\sigma = 0.65$) มีการแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม ($\mu = 4.43$, $\sigma = 0.58$) มีการให้สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิการทางการเมือง ($\mu = 4.26$, $\sigma = 0.58$) มีการให้สิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน ($\mu = 4.09$, $\sigma = 0.72$) และมีการเลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ($\mu = 3.37$, $\sigma = 1.27$) ตามลำดับ

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการปฏิบัติด้านแรงงาน

(N=70)

การปฏิบัติด้านแรงงาน	ระดับการดำเนินงาน (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. มีการจ้างงานและความสัมพันธ์การจ้างงาน	0 (0.00)	0 (0.00)	7 (10.00)	32 (45.70)	31 (44.30)	4.34	0.66	มากที่สุด	2
2. มีเงื่อนไขในการทำงานและการคุ้มครองทางสังคม	0 (0.00)	0 (0.00)	6 (8.60)	37 (52.90)	27 (38.60)	4.30	0.62	มากที่สุด	3
3. มีความปลอดภัยในการทำงาน	0 (0.00)	1 (1.40)	5 (7.10)	31 (44.30)	33 (47.10)	4.37	0.69	มากที่สุด	1
4. มีการพัฒนามนุษย์และการอบรมในพื้นที่ปฏิบัติงาน	0 (0.00)	1 (1.40)	5 (7.10)	36 (51.40)	28 (40.00)	4.30	0.67	มากที่สุด	3
รวม						4.33	0.53	มากที่สุด	

จากตารางที่ 16 พบว่าระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการปฏิบัติด้านแรงงานอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.33$, $\sigma = 0.53$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีความปลอดภัยในการทำงาน ($\mu = 4.37$, $\sigma = 0.69$) มีการจ้างงานและความสัมพันธ์การจ้างงาน ($\mu = 4.34$, $\sigma = 0.66$) มีเงื่อนไขในการทำงานและการคุ้มครองทางสังคม ($\mu = 4.30$, $\sigma = 0.62$) และมีการพัฒนามนุษย์และการอบรมในพื้นที่ปฏิบัติงาน ($\mu = 4.30$, $\sigma = 0.67$) ตามลำดับ

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความ
รับผิดชอบต่อสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม

(N=70)

สิ่งแวดล้อม	ระดับการดำเนินงาน (ร้อยละ)					μ	σ	แปล ผล	ลำดับ
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด				
1. มีการป้องกันมลพิษ	0 (0.00)	0 (0.00)	2 (2.90)	33 (47.10)	35 (50.00)	4.47	0.56	มาก ที่สุด	3
2. มีการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน	0 (0.00)	0 (0.00)	5 (7.10)	26 (37.10)	39 (55.70)	4.49	0.63	มาก ที่สุด	2
3. มีการปรับและการลด ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ	1 (1.40)	1 (1.40)	3 (4.30)	29 (41.40)	36 (51.40)	4.40	0.77	มาก ที่สุด	4
4. มีการป้องกันและฟื้นฟู สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ	0 (0.00)	1 (1.40)	2 (2.90)	28 (40.00)	39 (55.70)	4.50	0.63	มาก ที่สุด	1
รวม						4.46	0.51	มาก ที่สุด	

จากตารางที่ 17 พบว่าระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม
ด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.46$, $\sigma = 0.51$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย
ได้แก่ มีการป้องกันและฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ($\mu = 4.50$, $\sigma = 0.63$) มีการใช้
ทรัพยากรอย่างยั่งยืน ($\mu = 4.49$, $\sigma = 0.63$) มีการป้องกันมลพิษ ($\mu = 4.47$, $\sigma = 0.56$) และมี
การปรับและการลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ($\mu = 4.40$, $\sigma = 0.77$)
ตามลำดับ

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความ
รับผิดชอบต่อสังคม ด้านการดำเนินงานอย่างเป็นธรรม

(N=70)

การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม	ระดับการดำเนินงาน (ร้อยละ)					μ	σ	แปล ผล	ลำดับ
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด				
1. มีการต่อต้านคอร์รัปชัน	0 (0.00)	1 (1.40)	0 0.00	33 (47.10)	36 (51.40)	4.49	0.58	มาก ที่สุด	2
2. มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม	0 (0.00)	1 (1.40)	2 (2.90)	35 (50.00)	32 (45.70)	4.40	0.62	มาก ที่สุด	4
3. มีการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมให้กับหน่วยงานที่ได้รับผลกระทบจากองค์กร	0 (0.00)	0 (0.00)	2 (2.90)	27 (38.60)	41 (58.60)	4.56	0.56	มาก ที่สุด	1
4. มีการเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (4.30)	34 (48.60)	33 (47.10)	4.43	0.58	มาก ที่สุด	3
รวม						4.47	0.50	มาก ที่สุด	

จากตารางที่ 18 พบว่าระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม
ด้านการดำเนินงานอย่างเป็นธรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.47$, $\sigma = 0.50$) พิจารณารายข้อเรียง
จากมากไปน้อย ได้แก่ มีการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมให้กับหน่วยงานที่ได้รับผลกระทบจาก
องค์กร ($\mu = 4.56$, $\sigma = 0.56$) มีการต่อต้านคอร์รัปชัน ($\mu = 4.49$, $\sigma = 0.58$) มีการเคารพต่อ
สิทธิในทรัพย์สิน ($\mu = 4.43$, $\sigma = 0.58$) และมีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม ($\mu = 4.40$, $\sigma = 0.62$)
ตามลำดับ

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อควม
รับผิดชอบต่อสังคม ด้านประเด็นผู้บริโภค

(N=70)

ประเด็นผู้บริโภค	ระดับการดำเนินงาน (ร้อยละ)					μ	σ	แปล ผล	ลำดับ
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด				
1. มีการตลาดที่เป็นธรรมข้อมูล ที่เป็นจริง	0 (0.00)	0 (0.00)	7 (10.00)	37 (52.90)	26 (37.10)	4.27	0.64	มาก ที่สุด	1
2. มีการปกป้องสุขภาพและ ความปลอดภัยของผู้บริโภค	0 (0.00)	0 (0.00)	4 (5.70)	36 (51.40)	30 (42.90)	4.37	0.59	มาก ที่สุด	2
3. มีการบริการ การสนับสนุน และการยุติข้อโต้แย้งแก่ ผู้บริโภค	0 (0.00)	1 (1.40)	3 (4.30)	36 (51.40)	30 (42.90)	4.36	0.64	มาก ที่สุด	5
4. มีการปกป้องข้อมูลและ ความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภค	0 (0.00)	0 (0.00)	5 (7.10)	35 (50.00)	30 (42.90)	4.36	0.62	มาก ที่สุด	4
5. มีการให้ความรู้และสร้าง ความตระหนัก	0 (0.00)	0 (0.00)	6 (8.60)	37 (52.90)	27 (38.60)	4.30	0.62	มาก ที่สุด	3
รวม						4.33	0.48	มาก ที่สุด	

จากตารางที่ 19 พบว่าระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อควมรับผิดชอบต่อสังคม
ด้านประเด็นผู้บริโภคอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.33$, $\sigma = 0.48$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไป
น้อย ได้แก่ มีการปกป้องสุขภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภค ($\mu = 4.37$, $\sigma = 0.59$) มีการ
บริการ การสนับสนุนและการยุติข้อโต้แย้งแก่ผู้บริโภค ($\mu = 4.36$, $\sigma = 0.64$) มีการปกป้องข้อมูล
และความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภค ($\mu = 4.36$, $\sigma = 0.62$) มีการให้ความรู้และสร้างความตระหนัก
($\mu = 4.30$, $\sigma = 0.62$) และมีการตลาดที่เป็นธรรมข้อมูลที่เป็นจริง ($\mu = 4.27$, $\sigma = 0.64$)
ตามลำดับ

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน

(N=70)

การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน	ระดับการดำเนินงาน (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. มีการมีส่วนร่วมของชุมชน	0 (0.00)	0 (0.00)	6 (8.60)	36 (51.40)	28 (40.00)	4.31	0.63	มากที่สุด	1
2. มีการศึกษาและวัฒนธรรมการสร้างงาน	0 (0.00)	1 (1.40)	7 (10.00)	38 (54.30)	24 (34.30)	4.21	0.68	มากที่สุด	3
3. มีการพัฒนาทักษะ	0 (0.00)	1 (1.40)	10 (14.30)	33 (47.10)	26 (37.10)	4.20	0.73	มาก	4
4. มีการพัฒนาและการเข้าถึงเทคโนโลยี	0 (0.00)	3 (4.30)	8 (11.40)	41 (58.60)	18 (25.70)	4.06	0.74	มาก	7
5. มีการสร้างรายได้และความมั่นคง	0 (0.00)	3 (4.30)	8 (11.40)	38 (54.30)	21 (30.00)	4.10	0.76	มาก	6
6. มีประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน	0 (0.00)	1 (1.40)	8 (11.40)	35 (50.00)	26 (37.10)	4.23	0.71	มากที่สุด	2
7. มีการลงทุนด้านสังคม	0 (0.00)	2 (2.90)	8 (11.40)	38 (54.30)	22 (31.40)	4.14	0.73	มาก	5
รวม						4.18	0.59	มาก	

จากตารางที่ 20 พบว่าระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.18$, $\sigma = 0.59$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการมีส่วนร่วมของชุมชน ($\mu = 4.31$, $\sigma = 0.63$) มีประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน ($\mu = 4.23$, $\sigma = 0.71$) มีการศึกษาและวัฒนธรรมการสร้างงาน ($\mu = 4.21$, $\sigma = 0.68$) มีการพัฒนาทักษะ ($\mu = 4.20$, $\sigma = 0.73$) มีการลงทุนด้านสังคม ($\mu = 4.14$, $\sigma = 0.73$) มีการสร้างรายได้และความมั่นคง ($\mu = 4.10$, $\sigma = 0.76$) และมีการพัฒนาและการเข้าถึงเทคโนโลยี ($\mu = 4.06$, $\sigma = 0.74$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

การวิเคราะห์ระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) แสดงผลดังตารางที่ 21-24

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวมและรายด้าน

(N=70)

ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม	μ	σ	แปลผล	ลำดับ
การยอมรับนับถือ	4.14	0.34	มาก	3
ความมั่นคงของกิจการ	4.20	0.42	มาก	2
การมีชื่อเสียง	4.24	0.36	มากที่สุด	1
รวม	4.20	0.32	มาก	

จากตารางที่ 21 พบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นวาระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.20$, $\sigma = 0.32$) เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.24$, $\sigma = 0.36$) ความมั่นคงของกิจการ อยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.20$, $\sigma = 0.42$) และการยอมรับนับถือ อยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.14$, $\sigma = 0.34$) ตามลำดับ

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงาน
มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการยอมรับนับถือ

(N=70)

การยอมรับนับถือ	ระดับการประเมิน (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. การยอมรับจากลูกค้า	0 (0.00)	0 (0.00)	7 (10.00)	46 (65.70)	17 (24.30)	4.14	0.57	มาก	2
2. การยอมรับจากเพื่อนร่วมธุรกิจ	0 (0.00)	0 (0.00)	23 (32.90)	43 (61.40)	4 (5.70)	3.73	0.56	มาก	3
3. การยอมรับจากสังคม	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	31 (44.30)	39 (55.70)	4.56	0.50	มากที่สุด	1
รวม						4.14	0.34	มาก	

จากตารางที่ 22 พบว่าระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการยอมรับนับถืออยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.14$, $\sigma = 0.34$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ การยอมรับจากสังคม ($\mu = 4.56$, $\sigma = 0.50$) การยอมรับจากลูกค้า ($\mu = 4.14$, $\sigma = 0.57$) และการยอมรับจากเพื่อนร่วมธุรกิจ ($\mu = 3.73$, $\sigma = 0.56$) ตามลำดับ

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงาน
มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านความมั่นคงของกิจการ

(N=70)

ความมั่นคงของกิจการ	ระดับการประเมิน (ร้อยละ)					μ	σ	แปล ผล	ลำดับ
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด				
1. มีความมั่นคงทางด้านกำไร	0 (0.00)	0 (0.00)	2 (2.90)	47 (67.10)	21 (30.00)	4.27	0.51	มาก ที่สุด	1
2. มีความมั่นคงด้านบุคลากร	0 (0.00)	0 (0.00)	5 (7.10)	48 (68.60)	17 (24.30)	4.17	0.54	มาก	2
3. มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (4.30)	53 (75.70)	14 (20.00)	4.16	0.47	มาก	3
รวม						4.20	0.42	มาก	

จากตารางที่ 23 พบว่าระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านความมั่นคงของกิจการอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.20$, $\sigma = 0.42$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีความมั่นคงทางด้านกำไร ($\mu = 4.27$, $\sigma = 0.51$) มีความมั่นคงด้านบุคลากร ($\mu = 4.17$, $\sigma = 0.54$) และมีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี ($\mu = 4.16$, $\sigma = 0.47$) ตามลำดับ

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงาน
มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการมีชื่อเสียง

(N=70)

การมีชื่อเสียง	ระดับการประเมิน (ร้อยละ)					μ	σ	แปลผล	ลำดับ
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด				
1. ชื่อเสียงของกิจการ	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	40 (57.10)	30 (42.90)	4.43	0.50	มากที่สุด	2
2. ชื่อเสียงของทีมงานบริการ	0 (0.00)	0 (0.00)	11 (15.70)	44 (62.90)	15 (21.40)	4.06	0.61	มาก	3
3. มีภาพลักษณ์องค์กรที่ดี	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	27 (38.60)	43 (61.40)	4.61	0.49	มากที่สุด	1
4. ชื่อเสียงคุณภาพสินค้า	0 (0.00)	0 (0.00)	17 (24.30)	45 (64.30)	8 (11.40)	3.87	0.59	มาก	4
รวม						4.24	0.36	มากที่สุด	

จากตารางที่ 24 พบว่าระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.24$, $\sigma = 0.36$) พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีภาพลักษณ์องค์กรที่ดี ($\mu = 4.61$, $\sigma = 0.49$) ชื่อเสียงของกิจการ ($\mu = 4.43$, $\sigma = 0.50$) ชื่อเสียงของทีมงานบริการ ($\mu = 4.06$, $\sigma = 0.61$) และ ชื่อเสียงคุณภาพสินค้า ($\mu = 3.87$, $\sigma = 0.59$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 6 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยภายนอกส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

ตารางที่ 25 การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y)

(N=70)

ปัจจัย	B	Beta	t	Sig.
ค่าคงที่	2.703		6.937	0.000**
สังคมและวัฒนธรรม (X3)	0.261	0.314	2.751	0.008**
เทคโนโลยี (X4)	0.161	0.261	2.281	0.026*
F = 9.485	Sig. = 0.000	Durbin-Watson = 2.186		
R = 0.470	R ² = 0.221	Adjust R ² = 0.197	S.E. _{est} = 0.35019	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 25 สามารถอธิบายผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y) จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณด้วยเทคนิคแบบ (Stepwise) พบว่ามีตัวแปรที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y) จำนวน 2 ตัวแปรและเมื่อพิจารณาจากค่า Beta ซึ่งแสดงถึงอิทธิพลปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y) พบว่าทุกด้านส่งผลในทิศทางบวกเรียงตามระดับอิทธิพลจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม (X3) และเทคโนโลยี (X4) ตามลำดับ โดยพบว่า

1.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า มีตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวแปร ที่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นกับตัวแปรตาม สถิติทดสอบ F มีค่าเท่ากับ 9.485 โดยมีค่า Sig เท่ากับ 0.000 แสดงว่ามีตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1.2 สามารถพยากรณ์การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y1) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) มีค่า 0.470 และกำลังสองของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R²) มีค่า 0.221 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้ (Adjusted R²) มีค่า 0.197

1.3 ค่า Durbin-Watson= 2.186 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5 - 2.5 แสดงว่าค่าความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน

1.4 สามารถเขียนสมการการถดถอย คือ

$$Y = 2.703 + 0.261X_3^* + 0.161X_4^*$$

เมื่อ Y แทน การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

สมมติฐานที่ 2 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

ตารางที่ 26 การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณของการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมที่ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) โดยรวม (Z)

(N=70)

ปัจจัย	B	Beta	t	Sig.
ค่าคงที่	3.548		13.180	0.000**
การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน (Y7)	0.155	0.283	2.429	0.018*
F = 5.901 Sig. = 0.018 Durbin-Watson = 1.716				
R = 0.283 R ² = 0.080 Adjust R ² = 0.066 S.E. _{est} = 0.31368				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 26 สามารถอธิบายผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. ปัจจัยดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมที่ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณด้วยเทคนิคแบบ (Stepwise) พบว่ามีตัวแปรที่มีผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) จำนวน 1 ตัวแปร เมื่อพิจารณาจากค่า Beta พบว่า การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน (Y7) ส่งผลในทิศทางบวก โดยพบว่า

1.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า มีตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวแปร ที่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นกับตัวแปรตาม สถิติทดสอบ F มีค่าเท่ากับ 5.901 โดยมีค่า Sig เท่ากับ 0.018 แสดงว่ามีตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1.2 สามารถพยากรณ์ผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) มีค่า 0.283 และกำลังสองของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R^2) มีค่า 0.080 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้ (Adjusted R^2) มีค่า 0.066

1.3 ค่า Durbin-Watson= 1.716 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5 - 2.5 แสดงว่าค่าความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน

1.4 สามารถเขียนสมการการถดถอย คือ

$$Z = 3.548 + 0.155Y_7^*$$

เมื่อ Z แทน ผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม

ส่วนที่ 7 ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลการสัมภาษณ์ชุดที่ 1

ผู้ให้สัมภาษณ์มีหน้าที่ความรับผิดชอบเป็นประธานคณะกรรมการ ในโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ซึ่งมีหน้าที่ในการนำนโยบายไปให้สถานประกอบการปฏิบัติ

เหตุผลที่จัดทำโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) คือ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เห็นความสำคัญของการทำ CSR เพื่อมุ่งทำให้สถานประกอบการมีมาตรฐานตามที่กำหนด ตามยุทธศาสตร์ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่ให้สถานประกอบการประกอบการอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม และให้ผู้ประกอบการมีความรู้ความเข้าใจในเรื่อง CSR และดำเนินโครงการเป็นไปตามนโยบาย โดยมีการประเมินหลักๆ ใน 3 ประเด็น คือ

1. การปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย
2. ผลสัมฤทธิ์ของโครงการที่มีผลกระทบต่อประชาชนโดยรอบพื้นที่
3. การปฏิบัติตามมาตรฐานของ CSR

สาเหตุที่สถานประกอบการหลายๆสถานประกอบการสมัครเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) มีสาเหตุมาจากข้อกำหนดทางกฎหมายที่เพิ่มขึ้นทุกส่วน เนื่องจากการประกอบการเหมืองแร่จะเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายส่วน ซึ่งมีความทันสมัยมากขึ้นโดยมีชุมชนและสิ่งแวดล้อมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยในทุกส่วน ซึ่งเป็นกระแสสังคมที่กลายเป็นการบังคับทางอ้อมให้สถานประกอบการต้องดำเนินการ โดยการเข้าร่วมโครงการจะเป็นหลักประกันว่าสถานประกอบการจะมีการดำเนินงาน CSR กับชุมชนและสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ที่ทางสถานประกอบการได้รับจากโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) แบ่งเป็น 2 ส่วน คือประโยชน์ทางตรงและประโยชน์ทางอ้อม ประโยชน์ทางตรง คือ ความเห็นต่อการอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต โดยจะได้สิทธิประโยชน์ในการพิจารณาเป็นลำดับแรก ประโยชน์ทางอ้อม คือ การได้รับความร่วมมือจากชุมชนสามารถประกอบกิจการได้นานโดยไม่มีปัญหากับชุมชน และการดำเนินธุรกิจมีความยั่งยืน

ความสำเร็จของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ที่ทางกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เห็นเป็นรูปธรรมคือ โครงการที่สถานประกอบการทำให้กับชุมชนทำให้ชุมชนมีทัศนคติที่ดีขึ้นต่ออุตสาหกรรมแร่ โดยมีการสำรวจความพึงพอใจของประชาชนในพื้นที่ในพื้นที่โครงการ ซึ่งประชาชนมีความพึงพอใจเพิ่มขึ้นจากเดิมมากกว่า 80%

ปัจจัยที่ทำให้การดำเนินการของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ประสบผลสำเร็จ ได้แก่

1. สถานประกอบการให้ความร่วมมือในการดำเนินโครงการ CSR อย่างจริงจังและต่อเนื่อง
2. นโยบายด้าน CSR ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่มีความชัดเจนทั้งในด้านการอนุญาต การกำกับดูแลการประกอบการ และการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมที่มีกระบวนการด้าน CSR เข้าไปมีส่วนร่วมตลอด

ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ได้แก่

1. งบประมาณของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ไม่เพียงพอในการสนับสนุนสถานประกอบการอย่างเต็มที่ ทำให้โครงการ CSR-DPIM ไม่เป็นไปตามเป้าหมายทำให้การดำเนินโครงการมีจำนวนสถานประกอบการเข้าร่วมน้อยกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ใน 5 ปีแรก
2. การสร้างจิตสำนึกให้กับผู้ประกอบการโดยตรงมากกว่าการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งส่วนใหญ่คิดเป็นการบริจาคมมากกว่าการดำเนินการอย่างอื่น
3. ประชาชนในพื้นที่ยังไม่เข้าใจ CSR คิดว่าเป็นการรับบริจาคหรือการพึ่งพาอาศัยผู้ประกอบการ

อย่างไรก็ตามทางกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ทำความเข้าใจกับผู้ประกอบการและประชาชนอย่างต่อเนื่อง และให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการทำ CSR อีกด้วย

ผลการสัมภาษณ์ชุดที่ 2

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่ดูแลโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) จำนวน 5 บริษัท ได้แก่

1. บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย (แก่งคอย) จำกัด เข้าร่วมโครงการเมื่อปี พ.ศ. 2553
2. การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (เหมืองแม่เมาะ) เข้าร่วมโครงการเมื่อปี พ.ศ. 2553
3. บริษัท ผาแดงอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) เข้าร่วมโครงการเมื่อปี พ.ศ. 2553
4. บริษัท ปูนซิเมนต์นครหลวง จำกัด (มหาชน) เข้าร่วมโครงการเมื่อปี พ.ศ. 2553
5. บริษัท บ้านปูมินเนอรัล จำกัด เข้าร่วมโครงการเมื่อปี พ.ศ. 2553

ผลจากการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

การทราบข้อมูลข่าวสารของโครงการส่วนใหญ่ทราบข้อมูลข่าวสารจาก หนังสือเชิญเข้าร่วมโครงการจากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ รองลงมาทราบข้อมูลข่าวสารจากสถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอและเจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมจังหวัด

เหตุผลที่ตัดสินใจเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้แก่ เพื่อสนองต่อนโยบายของบริษัท และผู้บริหารซึ่งมีการดำเนินการสร้างค่านิยมร่วม (Shared Value) โดยส่วนใหญ่บริษัทมีการดำเนินการที่มีพื้นฐานใกล้เคียงกับ CSR อยู่แล้ว และต้องการนำความรู้ที่ได้รับเพิ่มเติมจากโครงการมาปรับใช้กับองค์กรให้มีการพัฒนาที่ดีขึ้นและให้เป็นระบบมากขึ้น เพื่อแสดงความมุ่งมั่นของบริษัทต่อการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างแท้จริง และเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล

กิจกรรม CSR ที่ทางสถานประกอบการดำเนินการนั้นส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นในด้านสิ่งแวดล้อม โดยการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่มีต่อชุมชน สำหรับกิจกรรมด้านชุมชนและสังคมนั้นมีการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนชุมชนและสังคม เช่น ส่งเสริมพัฒนาอาชีพให้กับชุมชน ส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของเยาวชนด้านการศึกษาด้วยการมอบทุนการศึกษา และอุปกรณ์การเรียนการสอน จัดกิจกรรมเสริมความรู้ต่างๆ ให้แก่นักเรียน นักศึกษา จัดตั้งหน่วยตรวจสุขภาพเคลื่อนที่ บริการประชาชน การจัดจ้างแรงงานในพื้นที่ จัดตั้งโครงการจิตอาสาเพื่อให้พนักงานได้ทำคุณประโยชน์กลับคืนสู่สังคม กิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม ทุกบริษัทมุ่งเน้นพัฒนากระบวนการเพื่อควบคุมและลดปริมาณมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตให้ลดน้อยลง และได้มีการส่งเสริมเพื่อกระตุ้นและสร้างความตระหนักในเรื่องของมลภาวะที่เกิดจากสถานประกอบการให้แก่ทั้งคนในองค์กรเอง และชุมชนสังคมรอบข้าง โดยการจัดกิจกรรมมุ่งเน้นประชาชนในพื้นที่ได้ตระหนักและนำไปเผยแพร่กับคนในครอบครัวและคนรอบข้างต่อไป เช่น กิจกรรมค่ายอาสาปลูกป่า สร้างฝาย เพื่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศในท้องที่ เป็นต้น

ประโยชน์ที่สถานประกอบการได้รับจากการเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พบว่าทำให้สถานประกอบการได้รับการยอมรับจากสังคมและมีภาพลักษณ์ที่ดี ทำให้พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสถานประกอบการและชุมชนรอบข้างสถานประกอบการให้มีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้น เกิดความน่าเชื่อถือต่อลูกค้า ซึ่งส่งผลต่อความมั่นคงของบริษัท

ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้สถานประกอบการประสบผลสำเร็จในการดำเนินงานตามโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ คือ ความมุ่งมั่นและความตั้งใจจริงของสถานประกอบการและผู้บริหารระดับสูง ตลอดจนพนักงานทุกระดับให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี รวมถึงความรู้ความสามารถของที่ปรึกษาโครงการในการให้คำแนะนำในการนำ CSR มาประยุกต์ใช้ในองค์กร

อุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้นในการเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีดังนี้

1. ความเข้าใจของชุมชนในการดำเนินงานโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมซึ่งยังเข้าใจผิดคิดว่าเป็นการบริจาค
 2. ความรู้ความเข้าใจในข้อกำหนดยังไม่ชัดเจน เนื่องจากมีรายละเอียดมากและเข้าใจยาก
- ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม**
1. การดำเนินโครงการ CSR-DPIM ควรมีการเปลี่ยนภาพลักษณ์หรือเจตนารมณ์ให้กับผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ว่าไม่ใช่เป็นการสร้างภาพ แต่ควรมุ่งเน้นให้เกิดความเข้าใจในเจตนารมณ์ที่แท้จริงและการสร้างคุณค่าร่วมกันในสังคม
 2. ควรจัดให้มีการตรวจประเมิน (Audit) ระบบต่อเนื่องทุกปีเหมือนกับระบบอื่นๆ
 3. ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้แก่ชุมชนเพื่อให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมว่ามีการดำเนินในลักษณะความร่วมมือกับการพัฒนาไม่ใช่การบริจาคเพื่อภาพลักษณ์

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)” มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

2. เพื่อศึกษาการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

3. เพื่อศึกษาผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

กลุ่มประชากรในการศึกษาวิจัย คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ.2558 จำนวน 70 ราย ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งแบ่งเป็น 5 ส่วน ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป ปัจจัยด้านธุรกิจ ปัจจัยภายนอก การดำเนินงานมาตรฐานสากล ผลกระทบจากการดำเนินงาน และการสัมภาษณ์เชิงลึก การวิเคราะห์ประมวลผลข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Science) กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) การวิเคราะห์ความถดถอยพหุ (multiple regression analysis) สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ข้อมูลทั่วไป

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 77.10 อายุระหว่าง 36 - 45 ปี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 44.30 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 54

คน คิดเป็นร้อยละ 77.20 สำเร็จการศึกษาสาขาวิศวกรรม จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 32.86 มีตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่าย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 58.60 และดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลาต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 38.60

1.2 ปัจจัยด้านธุรกิจที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

สถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ส่วนใหญ่มีขนาดกลาง (จำนวนพนักงาน 50 - 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ 50 - 200 ล้านบาท) จำนวน 54 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 77.10 เป็นธุรกิจภายในประเทศ จำนวน 54 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 77.10 ประเภทเหมืองแร่ จำนวน 33 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 47.14 ดำเนินกิจการมาเป็นระยะเวลา 11-20 ปี จำนวน 36 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 51.40 เป็นบริษัทของคนไทย จำนวน 61 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 87.10 และไม่มีการส่งออกไปต่างประเทศ จำนวน 52 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 74.30

1.3 ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

ระดับการประเมินปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม การเมือง และนโยบายรัฐบาล เศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก และเทคโนโลยี อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

1.3.1 ด้านการเมืองและนโยบายรัฐบาล พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ ผู้นำชุมชน/ผู้นำท้องถิ่นและการเมืองท้องถิ่น กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนดของภาครัฐบาล องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) นโยบายรัฐบาล สถานะความมั่นคงและรูปแบบของทางรัฐบาล การเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียม และการควบคุมการนำเข้าและการส่งออก ตามลำดับ

1.3.2 ด้านเศรษฐกิจอยู่ในระดับมาก พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ สภาวะเศรษฐกิจ ลูกค้ายุคเก่าและสภาวะการแข่งขันทางธุรกิจ กำลังซื้อของผู้คนในประเทศ เพดานราคาของสินค้าและบริการ วงจรของธุรกิจ อัตราแลกเปลี่ยนทางการเงิน อัตราการว่างงานของคนในประเทศ และตลาดหุ้นของประเทศ ตามลำดับ

1.3.3 ด้านสังคมและวัฒนธรรม พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ กระแสการเรียกร้องจากชุมชน ประชาชนและสังคมโดยรวม ทักษะคติต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมของคนในชุมชน การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ ทักษะคตินิยม สิทธิเสรีภาพของผู้คน และวัฒนธรรมประเพณี ตามลำดับ

1.3.4 ด้านเทคโนโลยี พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ เทคโนโลยีของชุมชนและสังคม เทคโนโลยีขั้นพื้นฐานของพื้นที่นั้น และอัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีตามลำดับ

1.4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ระดับการประเมินการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การดำเนินงานอย่างเป็นธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ประเด็นผู้บริโภคร การปฏิบัติด้านแรงงาน และการกำกับดูแลองค์กรอยู่ในระดับมากที่สุด การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน และสิทธิมนุษยชน อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

1.4.1 ด้านการกำกับดูแลองค์กร พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการเคารพต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สนใจและเคารพต่อกฎหมาย มีการทำงานโดยยึดหลักความรับผิดชอบต่อที่ตรวจสอบได้ มีการส่งเสริมให้พนักงานเข้าร่วมกิจกรรมกับองค์กรในประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม มีการกระตุ้นต่อกระบวนการสื่อสารแบบสองทางระหว่างองค์กร กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีทรัพยากรทางด้าน การเงิน ธรรมชาติและมนุษย์อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ มีการติดตามผลที่เกิดจากการตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรทั้งด้านบวกและด้านลบ และมีการส่งเสริมให้เกิดสมดุลระหว่างความต้องการขององค์กรกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ตามลำดับ

1.4.2 ด้านสิทธิมนุษยชน พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิดในการละเมิดสิทธิ มีการแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม มีการให้สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง มีการให้สิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน และมีการเลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ตามลำดับ

1.4.3 ด้านการปฏิบัติด้านแรงงาน พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีความปลอดภัยในการทำงาน มีการจ้างงานและความสัมพันธ์การจ้างงาน มีเงื่อนไขในการทำงานและการคุ้มครองทางสังคม และมีการพัฒนามนุษย์และการอบรมในพื้นที่ปฏิบัติงาน ตามลำดับ

1.4.4 ด้านสิ่งแวดล้อม พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการป้องกันและฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ มีการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน มีการป้องกันมลพิษ และมีการปรับและการลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ตามลำดับ

1.4.5 ด้านการดำเนินงานอย่างเป็นธรรม พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมให้กับหน่วยงานที่ได้รับผลกระทบจากองค์กร มีการต่อต้านคอร์รัปชัน มีการเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน และมีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม ตามลำดับ

1.4.6 ด้านประเด็นผู้บริโภคร พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการปกป้องสุขภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภคร มีการบริการ การสนับสนุนและการยุติข้อโต้แย้งแก่

ผู้บริโภค มีการปกป้องข้อมูลและความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภค มีการให้ความรู้และสร้างความตระหนัก และมีการตลาดที่เป็นธรรมข้อมูลที่เป็นจริง ตามลำดับ

1.4.7 ด้านการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีการมีส่วนร่วมของชุมชน มีประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน มีการศึกษาและวัฒนธรรมการสร้างงาน มีการพัฒนาทักษะ มีการลงทุนด้านสังคม มีการสร้างรายได้และความมั่นคง และมีการพัฒนาและการเข้าถึงเทคโนโลยี ตามลำดับ

1.5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

ระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ความมั่นคงของกิจการ และการยอมรับนับถือ อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

1.5.1 ด้านการยอมรับนับถือ พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ การยอมรับจากสังคม การยอมรับจากลูกค้า และการยอมรับจากเพื่อนร่วมธุรกิจ ตามลำดับ

1.5.2 ด้านความมั่นคงของกิจการ พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีความมั่นคงทางด้านกำไร มีความมั่นคงด้านบุคลากร และมีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี ตามลำดับ

1.5.3 ด้านการมีชื่อเสียง พิจารณารายข้อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ มีภาพลักษณ์องค์กรที่ดี ชื่อเสียงของกิจการ ชื่อเสียงของทีมงานบริการ และชื่อเสียงคุณภาพสินค้า ตามลำดับ

1.6 ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y) จำนวน 2 ตัวแปรและเมื่อพิจารณาจากค่า Beta ซึ่งแสดงถึงอิทธิพลปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y) พบว่าทุกด้านส่งผลในทิศทางบวกเรียงตามระดับอิทธิพลจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม (X3) และเทคโนโลยี (X4) ตามลำดับ สามารถพยากรณ์การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม (Y1) ด้วยค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้ (Adjusted R2) มีค่า 0.197 หรือคิดเป็นร้อยละ 19.7

1.7 ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 การวิเคราะห์การดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ที่ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) จำนวน 1 ตัวแปร คือ การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน (Y7) เมื่อ

พิจารณาจากค่า Beta พบว่าส่งผลในทิศทางบวก สามารถพยากรณ์ผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) ด้วยค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้ (Adjusted R2) มีค่า 0.066 หรือคิดเป็นร้อยละ 6.6

1.8 ผลการสัมภาษณ์

1.8.1 สาเหตุที่สถานประกอบการสมัครเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ได้แก่

1.8.1.1 ข้อกำหนดทางกฎหมายที่คล้ายเป็นการบังคับทางอ้อมให้สถานประกอบการต้องดำเนินการ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล

1.8.1.2 เพื่อสนองต่อนโยบายของบริษัทและผู้บริหาร ซึ่งมีการดำเนินการสร้างค่านิยมร่วม (Shared Value) โดยส่วนใหญ่บริษัทมีการดำเนินการที่มีพื้นฐานใกล้เคียงกับ CSR อยู่แล้ว

1.8.1.3 ต้องการนำความรู้ที่ได้รับเพิ่มเติมจากโครงการมาปรับใช้กับองค์กรให้มีการพัฒนาที่ดีขึ้นและให้เป็นระบบมากขึ้น

1.8.1.4 เพื่อแสดงความมุ่งมั่นของบริษัทต่อการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างแท้จริง และเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล

1.8.2 กิจกรรม CSR ที่ทางสถานประกอบการดำเนินการนั้นส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นในด้านสิ่งแวดล้อม โดยการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่มีต่อชุมชน ได้แก่

1.8.2.1 กิจกรรมด้านชุมชนและสังคม ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนชุมชนและสังคม เช่น ส่งเสริมพัฒนาอาชีพให้กับชุมชน ส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของเยาวชนด้านการศึกษาด้วยการมอบทุนการศึกษา และอุปกรณ์การเรียนการสอน จัดกิจกรรมเสริมความรู้ต่างๆ ให้แก่นักเรียน นักศึกษา จัดตั้งหน่วยตรวจสุขภาพเคลื่อนที่บริการประชาชน การจัดจ้างแรงงานในพื้นที่ จัดตั้งโครงการจิตอาสาเพื่อให้พนักงานได้ทำคุณประโยชน์กลับคืนสู่สังคม

1.8.2.2 กิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม มุ่งเน้นพัฒนากระบวนการเพื่อควบคุมและลดปริมาณมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตให้ลดน้อยลง และได้มีการส่งเสริมเพื่อกระตุ้นและสร้างความตระหนักในเรื่องของมลภาวะที่เกิดจากสถานประกอบการให้แก่ทั้งคนในองค์กรเอง และชุมชน สังคมรอบข้าง เช่น กิจกรรมค่ายอาสาปลูกป่า สร้างฝาย เพื่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศในท้องที่ เป็นต้น โดยการจัดกิจกรรมมุ่งเน้นประชาชนในพื้นที่ได้ตระหนักและนำไปเผยแพร่กับคนในครอบครัวและคนรอบข้างต่อไป

1.8.3 ประโยชน์ที่ทางสถานประกอบการได้รับจากโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1.8.3.1 ประโยชน์ทางตรง คือ ความเห็นต่อการอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต โดยจะได้สิทธิประโยชน์ในการพิจารณาเป็นลำดับแรก

1.8.3.2 ประโยชน์ทางอ้อม คือ การได้รับความร่วมมือจากชุมชนสามารถประกอบกิจการได้นานโดยไม่มีปัญหากับชุมชน และการดำเนินธุรกิจมีความยั่งยืน สถานประกอบการได้รับการยอมรับจากสังคมและมีภาพลักษณ์ที่ดี ทำให้พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสถานประกอบการและชุมชนรอบข้างสถานประกอบการให้มีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้น เกิดความน่าเชื่อถือต่อลูกค้า ซึ่งส่งผลต่อความมั่นคงของบริษัท

1.8.4 ความสำเร็จของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ที่เห็นเป็นรูปธรรม คือ ชุมชนมีทัศนคติที่ดีขึ้นต่ออุตสาหกรรมแร่ โดยมีการสำรวจความพึงพอใจของประชาชนในพื้นที่ในพื้นที่โครงการ ซึ่งประชาชนมีความพึงพอใจเพิ่มขึ้นจากเดิมมากกว่า 80%

1.8.5 ปัจจัยที่ทำให้การดำเนินการของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ประสบผลสำเร็จ ได้แก่

1.8.5.1 สถานประกอบการให้ความร่วมมือในการดำเนินโครงการ CSR อย่างจริงจังและต่อเนื่อง

1.8.5.2 นโยบายด้าน CSR ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีความชัดเจน ทั้งในด้านการอนุญาต การกำกับดูแลการประกอบการ และการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมที่มีกระบวนการด้าน CSR เข้าไปมีส่วนร่วมตลอด

1.8.5.3 ผู้บริหารระดับสูง ตลอดจนพนักงานทุกระดับให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

1.8.5.4 ความรู้ความสามารถของทีปรีक्षाโครงการในการให้คำแนะนำในการนำ CSR มาประยุกต์ใช้ในองค์กร

1.8.6 ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ได้แก่

1.8.6.1 งบประมาณของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีไม่เพียงพอในการสนับสนุนสถานประกอบการอย่างเต็มที่ ทำให้การดำเนินโครงการมีจำนวนสถานประกอบการเข้าร่วมน้อยกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ใน 5 ปีแรก

1.8.6.2 ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จัดกิจกรรมลักษณะการบริจาคมากกว่าการดำเนินการอย่างอื่น

1.8.6.3 ประชาชนในพื้นที่ยังไม่เข้าใจ CSR คิดว่าเป็นการรับบริจาคหรือการพึ่งพาอาศัยผู้ประกอบการ

1.8.6.4 ความเข้าใจของชุมชนในการดำเนินงานโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมซึ่งยังเข้าใจผิดคิดว่าเป็นการบริจาค

1.8.6.5 ความรู้ความเข้าใจในข้อกำหนดยังไม่ชัดเจน เนื่องจากมีรายละเอียดมากและเข้าใจยาก

1.8.7 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1.8.7.1 การดำเนินโครงการ CSR-DPIM ควรมีการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์หรือเจตนารมณ์ให้กับผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ให้เกิดความเข้าใจในเจตนารมณ์ที่แท้จริงและการสร้างคุณค่าร่วมกันในสังคม

1.8.7.2 ควรจัดให้มีการตรวจประเมิน (Audit) ระบบต่อเนื่องทุกปีเหมือนกับระบบอื่นๆ

1.8.7.3 ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้แก่ชุมชนเพื่อให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมว่ามีการดำเนินในลักษณะความร่วมมือกับการพัฒนาไม่ใช้การบริจาคเพื่อภาพลักษณ์

2. การอภิปรายผล

จากผลการศึกษาผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่วนใหญ่เป็นประเภทเหมืองแร่ที่มีขนาดกลาง คือ จำนวนพนักงาน 50 – 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ 50 – 200 ล้านบาท และเป็นบริษัทของคนไทยที่ดำเนินธุรกิจภายในประเทศมาเป็นระยะเวลาประมาณ 11-20 ปี ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่ว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการขนาดกลาง ซึ่งเป็นสถานประกอบการที่มีการส่งเสริมสนับสนุน และกำกับดูแลมากที่สุด

2.2 ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและนโยบายรัฐบาล เศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก และเทคโนโลยี อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุเมธ กาญจนพันธุ์ (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องกลยุทธ์การบริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ พบว่าองค์กรธุรกิจบางองค์กรก็ยังไม่ได้มีการดำเนินงานในด้านที่ครอบคลุมทั้ง 3 มิติ ได้แก่ มิติด้านเศรษฐกิจ มิติด้านสังคม และมิติด้านสิ่งแวดล้อม โดยจะมุ่งเน้นใน 2 มิติเป็นหลัก คือ มิติด้านสังคม และสิ่งแวดล้อม

2.3 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม สิ่งแวดล้อม ประเด็นผู้บริโภค การปฏิบัติด้านแรงงาน และการกำกับดูแลองค์กรอยู่ในระดับมากที่สุด การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน และสิทธิมนุษยชน อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมนตรี เลิศสกุลเจริญ (2547) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรี พบว่า ทิศนะของผู้บริหารภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรีให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมในด้านสุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม สิทธิผู้บริโภค และวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก โดยจัดให้มีกิจกรรมหรือการบริการเพื่อสังคมในด้านการบริจาคเงินหรือสิ่งของในงานสาธารณกุศล แต่ทิศนะด้านการพัฒนาชุมชนและการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง และยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโกวิทย์ สวัสดิ์มงคล (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการแก้ไขปัญหาหาลพิษสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการรถเอกชนร่วมบริการ ขสมก. พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อแนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อม ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนลักษณะการดำเนินธุรกิจร่วมนที่เป็นการแก้ไขปัญหา ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และความต้องการสนับสนุนเพื่อเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมกรณีการแก้ไขปัญหาหาลพิษสิ่งแวดล้อม ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2.4 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ความมั่นคงของกิจการ และการยอมรับนับถือ อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสถาบันธุรกิจเพื่อสังคม (2553) ได้กล่าวไว้ว่า ถึงแม้ว่าองค์กรจะต้องใช้งบประมาณจำนวนไม่น้อยในการทำ CSR แต่อาจกล่าวได้ว่า CSR นั้นเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ทำให้ลูกค้าเกิดความจงรักภักดีในตราสินค้า (Brand Loyalty) ซึ่งทำให้รายได้ขององค์กรเพิ่มขึ้นอย่างยั่งยืน อาจเรียกได้ว่าธุรกิจนั้น ๆ ได้รับอนุญาตจากสังคมเพื่อดำเนินกิจการ (License to Operate) ซึ่งองค์กรธุรกิจที่ไร้จรรยาบรรณธุรกิจจะไม่สามารถดำเนินกิจการได้อย่างราบรื่นนัก และสอดคล้องกับโอเคเนชั่น (2551) ได้กล่าวไว้ว่า CSR สามารถสร้างคุณประโยชน์ในหลายด้านให้เกิดแก่ธุรกิจ ได้แก่ หนึ่งการสร้างที่น่าเชื่อถือให้กับธุรกิจ โดยจากงานวิจัยของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดพบว่า ความน่าเชื่อถือและความสามารถในการประกอบการของบริษัทนั้นมีความเชื่อมโยงกันส่งผลต่อยอดขายและการเจริญเติบโตของการจ้างงานให้มากขึ้นเนื่องจากการทำ CSR ช่วยสร้างภาพลักษณ์ในด้านที่ดีต่อสังคมจึงเป็นภูมิคุ้มกันที่ดีของบริษัทเมื่อถึงคราววิกฤติเกิดกับบริษัท

2.5 การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) พบว่า สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี ส่งผลต่อการ

ดำเนินงานในทิศทางบวกเรียงตามระดับอิทธิพลจากมากไปน้อย สามารถพยากรณ์การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม ได้ร้อยละ 19.7 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิริสุดา ศิริวงศ์ ณ ออยุธยา (2548) ได้ศึกษาเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์การธุรกิจไทยกรณีศึกษา บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ประเทศไทย จำกัด โดยปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันคือ ปัจจัยภายใน ปัจจัยภายนอกองค์การ ลักษณะกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมมี 3 รูปแบบ คือ Corporate-driven CSR, Social-driven CSR และทั้ง 2 แบบรวมกัน และองค์ประกอบกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมต้องทำทั้งมีติภายในและมีติภายนอก สำหรับการออกแบบและพัฒนากิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม

2.6 การวิเคราะห์การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมที่ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่า การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลในทิศทางบวก สามารถพยากรณ์ผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) ได้ร้อยละ 6.6 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของภรณ์ วงศ์จันทร์ (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมของภาคธุรกิจด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม: กรณีศึกษา เครือซีเมนต์ไทย พบว่าเครือซีเมนต์ไทยมีแนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในชื่อ “การดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน” ซึ่งเป็นการดำเนินธุรกิจควบคู่กับการเสริมสร้างความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืนให้กับชุมชน ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคม (ISO 26000) สรุปได้ตามประเด็นหลัก 6 ประเด็น คือ การกำกับดูแลกิจการที่ดี การประกอบธุรกิจด้วยความเป็นธรรม และ การเคารพสิทธิและการปฏิบัติต่อแรงงานอย่างเป็นธรรม นั้นเป็นการเคารพสิทธิมนุษยชน การดูแลความปลอดภัย ทุกข์สุข ความก้าวหน้าของพนักงาน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายในกิจกรรมขององค์กร เช่น ผู้ถือหุ้น พนักงาน และแรงงานภายในองค์กร ในขณะเดียวกันการร่วมพัฒนาชุมชนและสังคม การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและการสร้างนวัตกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเปิดเผยสู่สาธารณะ ก็เป็นการปฏิบัติที่ครอบคลุมในส่วนของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายนอกองค์กร นั่นคือเป็นการดูแลรักษา ชุมชน สังคมและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินกิจกรรมต่างๆขององค์กร และสร้างประโยชน์ต่อองค์กรอื่นๆ ในการเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติด้านความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

2.7 การเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) มีสาเหตุจากข้อกำหนดทางกฎหมายที่คล้ายเป็นการบังคับทางอ้อมให้สถานประกอบการต้องดำเนินการ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล และเพื่อสนองต่อนโยบายของบริษัทและผู้บริหาร ซึ่งมีการดำเนินการสร้างค่านิยมร่วม (Shared Value) โดยส่วนใหญ่บริษัทมีการดำเนินการที่มีพื้นฐานใกล้เคียงกับ CSR อยู่แล้ว ประกอบกับนโยบายด้าน CSR ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีความชัดเจน ทั้งในด้านการอนุญาต การกำกับดูแลการ

ประกอบการ และการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมที่มีกระบวนการด้าน CSR เข้าไปมีส่วนร่วมตลอด ผู้บริหารระดับสูง ตลอดจนพนักงานทุกระดับให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฉนิช เอี่ยมสะอาด (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องรูปแบบและการสื่อสารการดำเนินธุรกิจอย่างรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจไทย พบว่าองค์กรธุรกิจไทยมีนโยบายที่สอดคล้องกับแนวทางการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม โดยมีการกำหนดไว้เป็นหลักฐานอย่างชัดเจนและยึดถือปฏิบัติกันมาตั้งแต่เริ่มกิจการซึ่งอาจจะแตกต่างกันตามชื่อที่เรียก และรายละเอียดต่างๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของวิริสุตา ศิริวงศ์ ณ ออยุธยา (2548) ได้ศึกษาเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์กรธุรกิจไทย กรณีศึกษา บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ประเทศไทย จำกัด พบว่า องค์กรมีการกำหนดนโยบายและเป้าหมายความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายและปรัชญาขององค์กรและกระจายไปยังพนักงานระดับให้มีส่วนร่วม และมีความตระหนัก

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

3.1.1 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปกำหนดเป็นนโยบาย และประชาสัมพันธ์ถึงประโยชน์และผลที่ได้รับให้สถานประกอบการได้รับทราบและสมัครเข้าร่วมโครงการซึ่งจะเป็นผลให้สถานประกอบการมีมาตรฐาน และไม่มีปัญหาข้อร้องเรียน สามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างยั่งยืน อันจะส่งผลดีต่อกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในด้านการกำกับดูแลสถานประกอบการให้ง่ายขึ้น

3.1.2 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรเสนอสิทธิประโยชน์ด้านการอนุญาต การกำกับดูแลการประกอบการ เพื่อให้ผู้ประกอบการให้ความสนใจที่จะเข้าร่วมโครงการเพิ่มมากขึ้น

3.1.3 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรพิจารณาสนับสนุนในส่วนของงบประมาณให้กับผู้ประกอบการใหม่ โดยวิเคราะห์ในรายละเอียดของการใช้จ่ายในอดีต ร่วมกับการใช้จ่ายในอนาคต เพื่อเป็นการกำหนดเป้าหมายของโครงการในอนาคตให้สามารถรองรับผู้ที่สนใจเข้าร่วมโครงการได้ทั้งหมด

3.1.3 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรมุ่งเน้นการประชาสัมพันธ์โครงการกับสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่วนใหญ่เป็นประเภทเหมืองแร่ที่มีขนาดกลาง คือ จำนวนพนักงาน 50 – 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ 50 – 200 ล้านบาท และเป็นบริษัทของคนไทยที่ดำเนินธุรกิจภายในประเทศมาเป็นระยะเวลาประมาณ 11-20 ปี ซึ่งเป็นข้อมูลของผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการมาแล้ว

3.1.5 การเข้าร่วมโครงการของสถานประกอบการจะทำให้ ได้รับความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการทำกิจกรรม CSR ที่ถูกต้องจากที่ปรึกษาโครงการ ซึ่งสามารถนำไปใช้แล้วทำให้องค์กรอยู่ ร่วมกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนได้อย่างยั่งยืน สร้างชื่อเสียง การเป็นที่ยอมรับ ตลอดจนการยอมรับนับถือ จากลูกค้าและชุมชน

3.1.6 ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมน้อยที่สุด คือ เทคโนโลยี เนื่องจากเทคโนโลยีมีความสำคัญมากในการทำธุรกิจในยุคปัจจุบัน และในอนาคต ดังนั้นในการดำเนินธุรกิจอย่างน้อยผู้ประกอบการควรมีเทคโนโลยีขั้นพื้นฐาน ติดตาม เรียนรู้ และพยายามเข้าถึงเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งจะมีประโยชน์ในการพัฒนาธุรกิจ ในเรื่องของการ ติดต่อสื่อสาร และประชาสัมพันธ์

3.1.7 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิทธิมนุษยชน มีระดับการประเมินน้อยที่สุด ดังนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรเคารพต่อสิทธิมนุษยชนในระดับสากล ที่สามารถนำไปปรับใช้ได้ในทุกประเทศ ทุกวัฒนธรรม และทุกสถานการณ์ ในสถานการณ์ที่สิทธิมนุษยชนไม่ได้ถูกปกป้อง องค์กรควรจัดการให้เกิดการเคารพสิทธิมนุษยชนอย่าง ถูกต้อง และหลีกเลี่ยงการที่ได้มาซึ่งผลประโยชน์จากสถานการณ์เหล่านั้น ในสถานการณ์ที่กฎหมาย ในประเทศหรือการดำเนินงานไม่ได้มีการปกป้องสิทธิมนุษยชน อย่างเหมาะสม ให้ยึดถือหลักการ เคารพต่อแนวปฏิบัติสากล เช่น ไม่เลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ให้สิทธิขั้น พื้นฐานในการทำงาน ให้สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง แก้ไขปัญหาจากการเรียกร้อง ความเป็นธรรม และหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิดในการละเมิดสิทธิมนุษยชน เป็นต้น

3.1.8 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการยอมรับนับถือ มีระดับการประเมินน้อยที่สุด ดังนั้นผู้ประกอบการต้องไม่ประกอบกิจการใด ๆ ให้บุคคลอื่น และสังคมต้องเสียหายไปด้วย รวมทั้งต้องเอื้อประโยชน์ให้แก่สังคมโดยรวม เพื่อให้ ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การแสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อสังคมยังเป็นการแสดงออกถึง พฤติกรรมองค์กรต่อสังคมภายนอก อันเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อองค์กรธุรกิจเอง จึงทำให้เกิด ทัศนคติที่ดีต่อองค์กรจนเป็นผลทำให้เกิดการยอมรับจากสังคมเอง อันจะส่งผลถึงการดำเนินการที่ ยั่งยืน และอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างปกติสุข

3.1.9 การดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้า ร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) มีผลกระทบต่อการทำงาน ได้แก่ ความมั่นคงของกิจการ และการมีชื่อเสียง ดังนั้น ผู้ประกอบการควรดำเนินโครงการ จัดให้มีกิจกรรมแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม ทั้งในส่วนของ การ กำกับดูแลองค์กร เคารพในสิทธิมนุษยชน สิ่งแวดล้อม การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม คำนึงถึง

ผู้บริโภครวม และมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน โดยกระทำอย่างตั้งใจ แน่วแน่ จริงใจ และติดตามผลมิใช่เป็นเพียงการสร้างภาพลักษณ์อย่างเดียว

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรศึกษาถึงการรับรู้ ความพึงพอใจของประชาชน ผู้เกี่ยวข้องกับการทำกิจกรรมรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการ เพื่อให้สามารถวัดผลจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

3.2.2 ควรศึกษาข้อมูลผลกระทบจากการดำเนินงานของสถานประกอบการที่ไม่เข้าร่วมโครงการ เพื่อเปรียบเทียบกับสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการได้เห็นถึงผลดีและสนใจเข้าร่วมโครงการต่อไป

รายการอ้างอิง

- กองบรรณาธิการฐานเศรษฐกิจ. (2556). **ความรับผิดชอบต่อสังคม**. เข้าถึงเมื่อ 20 พฤศจิกายน.
เข้าถึงได้จาก <http://www.nstda.or.th/news/13504-nstda>
- กัลยา วาณิชย์ปัญญา. (2545). **การวิเคราะห์สถิติ สถิติสำหรับการบริหารและการวิจัย**. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โกวิทย์ สวัสดิ์มงคล. (2550). “ความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมของ
ผู้ประกอบการรถเอกซนร่วมบริการ ชสมก.” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จณิน เอี่ยมสะอาด. (2550). “รูปแบบและการสื่อสารการดำเนินธุรกิจอย่างรับผิดชอบต่อสังคมของ
องค์กรธุรกิจไทย.” วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และ
สื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิภา วิริยะพิพัฒน์. (2552). “ก้าวทันกระแส CSR ความพร้อมสู่มาตรฐาน ISO 26000.”
วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย 29, 3 (กรกฎาคม - กันยายน).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญจง ขาวลิทธิวงษ์. (2552). **การจัดการสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม**. กรุงเทพฯ: ทิพนตร์การพิมพ์.
- บัณฑิตา ทรัพย์กมล. (2554) “กลยุทธ์การบริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร
ธุรกิจ ศึกษาเฉพาะกรณีโรงงานอุตสาหกรรมเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์
สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะ
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประสพชัย พสุนนท์. (2555). **การวิจัยการตลาด**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ท็อป.
- พิพัฒน์ ยอดพฤติการ. (2558). **ความรับผิดชอบต่อสังคม**. เข้าถึงเมื่อ 18 พฤศจิกายน. เข้าถึงได้จาก
<http://www.pipat.com/search/label/CSR?max-results=100>
- พิพัฒน์ ยอดพฤติการ. (2555). “CSR กับการพัฒนาที่ยั่งยืน.” **วารสารเศรษฐศาสตร์สุโขทัยธรรมมาธิ
ราช** 6, 2 (มีนาคม): 3.
- ภาธรณ วงศ์จันทร์. (2552) “ความรับผิดชอบต่อสังคมของภาคธุรกิจด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม: กรณีศึกษา
เครือซีเมนต์ไทย.” สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนาสังคม คณะพัฒนา
สังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

- มนตรี เลิศสกุลเจริญ. (2547) “แนวทางการพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ
ภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรี.” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ยูน เฮียววัน. (2552). CSR กับแรงงานสัมพันธ์ที่สร้างสรรค์ตามหลักมาตรฐานสากล. พิมพ์ครั้งที่ 1.
แปลจาก CSR. แปลโดย อริญญา ภคภัทร. กรุงเทพฯ: ศูนย์ศึกษาแรงงาน.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี. (2552). “โรงงานสีเขียว.” TPA news (31 ตุลาคม).
- วิริศดา ศิริวงศ์ ณ อยุธยา. (2550). “ความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์การธุรกิจไทย กรณีศึกษา:
บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด.” ภาคนิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ศิริชัย สาครรัตนกุล. (2548). CSR กับ SRI คืออะไร. เข้าถึงเมื่อ 22 พฤศจิกายน. เข้าถึงได้จาก
<http://mbaru1.blogspot.com/2009/04/csr-sri.html>
- สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอและกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (2554). **มาตรฐาน
ความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่.** กรุงเทพฯ: สถาบัน
รับรองมาตรฐานไอเอสโอ)
- สถาบันธุรกิจเพื่อสังคม. (2551). **เข็มทิศธุรกิจเพื่อสังคม.** กรุงเทพฯ: ไอคอนพรินต์ติ้ง.
- สถาบันไทยพัฒน์. (2555). **ความรับผิดชอบต่อสังคม.** เข้าถึงเมื่อ 30 กันยายน. เข้าถึงได้จาก
http://www.thaicssr.com/2006/03/blog-post_20.html
- สุทธิศักดิ์ ไกรสรสุธาสิน. (2550). “CSR มิติใหม่ในการบริหารธุรกิจ.” **วารสารสื่อพลัง** 15, 1: 8.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2548. **การวิจัยทางสังคมศาสตร์.** กรุงเทพฯ: เพ็ญฟ้า พรินต์ติ้ง.
- สุเมธ กาญจนพันธุ์. (2551) “กลยุทธ์การบริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร
ธุรกิจ.” วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภณ พรโชคชัย. (2555). “CSR Thailand 2012.” **วารสารเศรษฐกิจ, ฉบับพิเศษ (พฤศจิกายน):**
16.
- โอเคเนชั่น. (2551). **CSR สำคัญอย่างไรต่อการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน.** เข้าถึงเมื่อ 20 พฤศจิกายน.
เข้าถึงได้จาก <http://www.oknation.net/blog/kriengsak/2008/01/08/entry-1>
- Certo, S.C. (2003). **Principles of management (custom edition Strayer University).**
3rd ed. Upper Saddle River, New Jersey: Prentice Hall

Kotler, Phillip and Nancy Lee. (2005). **Corporate Social Responsibility: Doing the Most Good for Your Company and Your Cause**. USA: John Wiley&Son Inc.

Meeting Changing Expectations. (1999). **CSR**. เข้าถึงเมื่อ 15 พฤศจิกายน. เข้าถึงได้จาก <http://www.wbcsd.org>.

Thai CSR Network. (2556). **ประโยชน์ของซีเอสอาร์**. เข้าถึงเมื่อ 20 พฤศจิกายน. เข้าถึงได้จาก http://www.thaicrs.com/2005/09/blog-post_112747511569655705.html

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบสอบถาม

โครงการวิจัยเรื่องผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อทำการเก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

2. ผู้ตอบแบบสอบถามฉบับนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร หรือผู้ที่มีตำแหน่งระดับผู้จัดการขึ้นไป

3. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการ

ตอนที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

ตอนที่ 4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ตอนที่ 5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ลักษณะคำถามเป็นแบบสเกลของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยคำถามเป็นลักษณะปลายปิด ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับการประเมิน คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ตอนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

4. กรุณาพิจารณาและตอบแบบสอบถามทุกข้อตามความเป็นจริง ทั้งนี้เพื่อความสมบูรณ์และถูกต้องของการศึกษาวิจัย

5. คำตอบและความคิดเห็นของท่านจะถูกสงวนไว้เป็นความลับ โดยจะใช้ข้อมูลดังกล่าวเพื่อเป็นการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้เท่านั้น

6. เมื่อตอบแบบสอบถามเสร็จแล้ว กรุณาส่งกลับทางไปรษณีย์ ที่อยู่ 75/10 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี 10400 หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ paweepon.dpim@gmail.com

ขอขอบพระคุณอย่างสูง
 นายปวีพล ชินวงศ์
 นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาเติมคำในช่องว่างหรือทำเครื่องหมาย / ลงใน () ตามความเป็นจริง

1. เพศ

- () ชาย
 () หญิง

2. อายุ

- () ต่ำกว่า 25 ปี
 () 26 - 35 ปี
 () 36 - 45 ปี
 () 46 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาสูงสุด

- () ต่ำกว่าปริญญาตรี
 () ปริญญาตรี
 () ปริญญาโท
 () ปริญญาเอก

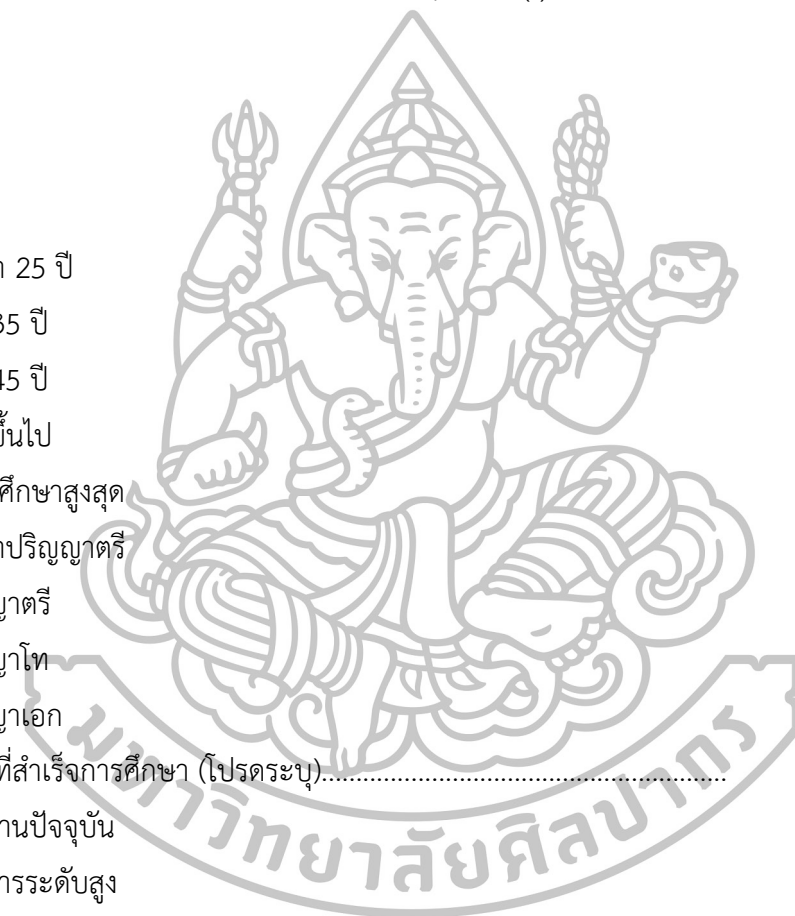
4. สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา (โปรดระบุ).....

5. ตำแหน่งงานปัจจุบัน

- () ผู้บริหารระดับสูง
 () ผู้จัดการแผนก
 () ผู้จัดการฝ่าย
 () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

6. ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งปัจจุบัน

- () ต่ำกว่า 5 ปี
 () 6 - 10 ปี
 () 11 - 15 ปี
 () 16 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการ

คำชี้แจง กรุณาเติมคำในช่องว่างหรือทำเครื่องหมาย / ลงใน () ตามความเป็นจริง

1. ขนาดสถานประกอบการ

() สถานประกอบการขนาดเล็ก (จำนวนพนักงานไม่เกิน 50 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ไม่เกิน 50 ล้านบาท)

() สถานประกอบการขนาดกลาง (จำนวนพนักงาน 50 – 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ 50 – 200 ล้านบาท)

() สถานประกอบการขนาดใหญ่ (จำนวนพนักงานมากกว่า 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์มากกว่า 200 ล้านบาท)

2. รูปแบบของธุรกิจ

() ธุรกิจภายในประเทศ

() ธุรกิจส่งออกต่างประเทศ

() ธุรกิจภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

3. ประเภทของกิจการ

() เหมืองแร่

() โรงไม้ บด หรือย่อยหิน

() โรงแต่งแร่

() โรงประกอบโลหกรรม

4. ระยะเวลาการดำเนินการของธุรกิจจำนวน.....ปี

5. ลักษณะของการลงทุน

() เป็นบริษัทของคนไทย

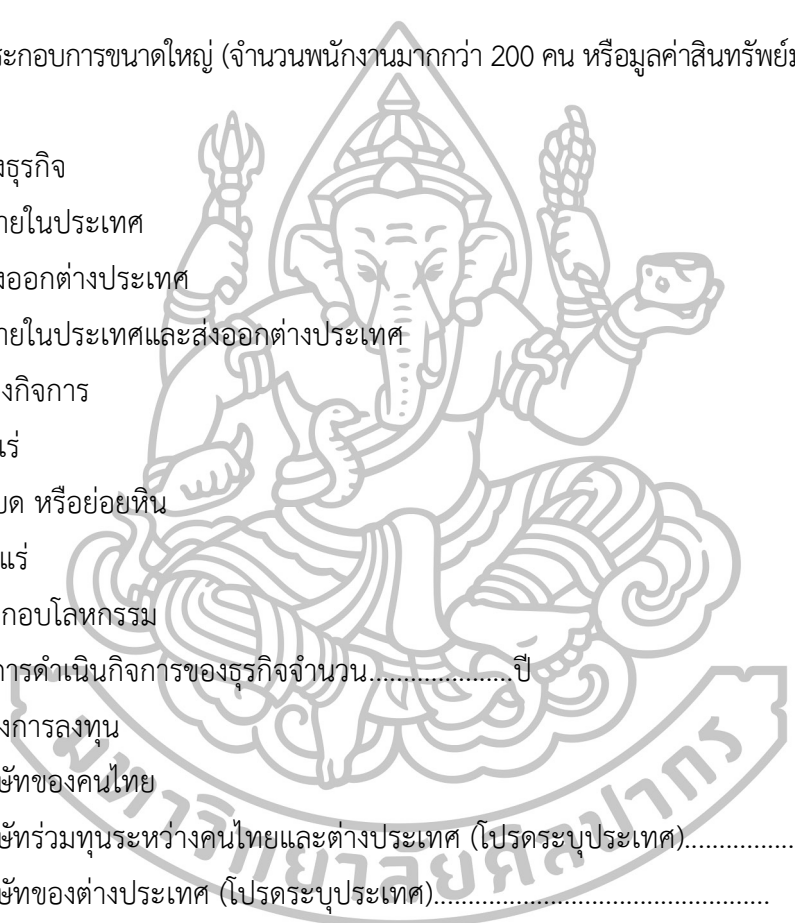
() เป็นบริษัทร่วมทุนระหว่างคนไทยและต่างประเทศ (โปรดระบุประเทศ).....

() เป็นบริษัทของต่างประเทศ (โปรดระบุประเทศ).....

7. การส่งออกไปยังต่างประเทศ

() ไม่มีการส่งออกไปต่างประเทศ

() มีการส่งออกไปต่างประเทศ ได้แก่ (โปรดระบุประเทศ).....

ตอนที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม
คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่กำหนดไว้ตามความเป็นจริง

ปัจจัยภายนอกมีระดับความสำคัญต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม
 เพียงใด

รายการประเมิน	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การเมืองและนโยบายรัฐบาล					
1. นโยบายรัฐบาล					
2. สถานะความมั่นคงและรูปแบบของทางรัฐบาล					
3. กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนดของภาครัฐ					
4. ผู้นำชุมชน / ผู้นำท้องถิ่นและการเมืองท้องถิ่น					
5. องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs)					
6. การควบคุมการนำเข้าและการส่งออก					
7. การเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียม					
เศรษฐกิจ					
8. สภาวะเศรษฐกิจ					
9. ลูกค้านักค้าและสถานะการแข่งขันทางธุรกิจ					
10. กำลังซื้อของผู้คนในประเทศ					
11. อัตราการว่างงานของคนในประเทศ					
12. อัตราแลกเปลี่ยนทางการเงิน					
13. เพดานราคาของสินค้าและบริการ					
14. วงจรของธุรกิจ					
15. ตลาดหุ้นของประเทศ					
สังคมและวัฒนธรรม					
16. ทักษะคนค่านิยม					
17. วัฒนธรรมประเพณี					
18. การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน					
19. กระแสการเรียกร้องจากชุมชน ประชาชนและสังคม					

รายการประเมิน	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
โดยรวม					
20. ทักษะติดต่อการรักษาสีงแวดล้อมของคนในชุมชน					
21. คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่					
22. สิทธิเสรีภาพของผู้คน					
เทคโนโลยี					
23. เทคโนโลยีของชุมชนและสังคม					
24. เทคโนโลยีขั้นพื้นฐานของพื้นที่นั้น					
25. อัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี					

ตอนที่ 4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่กำหนดไว้ตามความเป็นจริง

สถานประกอบของท่านมีระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมต่อไปนี้เพียงใด

รายการประเมิน	ระดับการดำเนินงาน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การกำกับดูแลองค์กร					
1. มีการทำงานโดยยึดหลักความรับผิดชอบต่อที่ตรวจสอบได้					
2. มีการเคารพต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สนใจและเคารพต่อกฎหมาย					
3. มีทรัพยากรทางด้าน การเงิน ธรรมชาติและมนุษย์อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ					
4. มีการกระตุ้นกระบวนการสื่อสารแบบสองทางระหว่างองค์กร กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย					
5. มีการส่งเสริมให้เกิดสมดุลระหว่างความต้องการขององค์กรกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย					

รายการประเมิน	ระดับการดำเนินงาน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6. มีการส่งเสริมให้พนักงานเข้าร่วมกิจกรรมกับองค์กรในประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม					
7. มีการติดตามผลที่เกิดจากการตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรทั้งด้านบวกและลบ					
สิทธิมนุษยชน					
8. มีการหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิดในการละเมิดสิทธิมนุษยชน					
9. มีการแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม					
10. มีการเลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ					
11. มีการให้สิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน					
12. มีการให้สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง					
การปฏิบัติด้านแรงงาน					
13. มีการจ้างงานและความสัมพันธ์ในการจ้างงาน					
14. มีเงื่อนไขในการทำงานและการคุ้มครองทางสังคม					
15. มีความปลอดภัยในการทำงาน					
16. มีการพัฒนามนุษย์และการอบรมในพื้นที่ปฏิบัติงาน					
สิ่งแวดล้อม					
17. มีการป้องกันมลพิษ					
18. มีการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน					
19. มีการปรับและการลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ					
20. มีการป้องกันและฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ					
การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม					
21. มีการต่อต้านการคอร์รัปชัน					
22. มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม					
23. มีการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมให้กับหน่วยงานที่ได้รับผลกระทบจากองค์กร					

รายการประเมิน	ระดับการดำเนินงาน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
24. มีการเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน					
ประเด็นผู้บริโภค					
25. มีการตลาดที่เป็นธรรมข้อมูลที่เป็นจริง					
26. มีการปกป้องสุขภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภค					
27. มีการบริการ การสนับสนุนและการยุติข้อโต้แย้งแก่ผู้บริโภค					
28. มีการปกป้องข้อมูลและความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภค					
29. มีการให้ความรู้และสร้างความตระหนัก					
การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน					
30. มีการมีส่วนร่วมของชุมชน					
31. มีการศึกษาและวัฒนธรรมการสร้างงาน					
32. มีการพัฒนาทักษะ					
33. มีการพัฒนาและการเข้าถึงเทคโนโลยี					
34. มีการสร้างรายได้และความมั่นคง					
35. มีประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน					
36. มีการลงทุนด้านสังคม					

ตอนที่ 5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่กำหนดไว้ตามความเป็นจริง

สถานประกอบของท่านได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ต่อไปนี้เพียงใด

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการยอมรับนับถือ					
1. การยอมรับจากลูกค้า					
2. การยอมรับจากเพื่อนร่วมธุรกิจ					
3. การยอมรับจากสังคม					
ด้านความมั่นคงของกิจการ					
4. มีความมั่นคงด้านกำไร					
5. มีความมั่นคงด้านบุคลากร					
6. มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี					
ด้านการมีชื่อเสียง					
7. ชื่อเสียงของกิจการ					
8. ชื่อเสียงของทีมงานบริหาร					
9. มีภาพลักษณ์องค์กรที่ดี					
10. ชื่อเสียงของคุณภาพสินค้า					

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

.....

.....

.....

แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 1

แบบสัมภาษณ์

การดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) สำหรับเจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่ดูแลรับผิดชอบโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่ดูแลรับผิดชอบโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อสอบถามถึงเหตุผลในการจัดตั้งโครงการ ประโยชน์ที่ทางสถานประกอบการจะได้รับจากการเข้าร่วม รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน ซึ่งการสัมภาษณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่องผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

ข้อมูลพื้นฐาน

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....

เพศ..... อายุ..... ปี

ตำแหน่งผู้ให้สัมภาษณ์.....

สำนัก/กอง.....

วันที่สัมภาษณ์.....

1. หน้าที่ความรับผิดชอบของท่านในโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้มีอะไรบ้าง

.....

2. เหตุผลที่มีโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้เกิดขึ้น

.....

3. กรุณาให้ความเห็นถึงสาเหตุที่สถานประกอบการหลายๆสถานประกอบการสมัครเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

.....

4. ประโยชน์ที่ทางสถานประกอบการได้รับจากโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้

.....

5. ความสำเร็จของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ที่ทางกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เห็นเป็นรูปธรรมมีอะไรบ้าง

.....

6. ปัจจัยอะไรบ้างที่ทำให้การดำเนินการของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้ประสบความสำเร็จ

.....

7. ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) นี้มีอะไรบ้าง

.....

8. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

นายปีพล ชินวงศ์ นักศึกษาปริญญาโท

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 2

แบบสัมภาษณ์

การดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) สำหรับเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่ดูแลโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่ดูแลโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อสอบถามถึงเหตุผลในการเข้าร่วมโครงการ ประโยชน์ที่ทางสถานประกอบการได้รับจากการเข้าร่วม รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน ซึ่งการสัมภาษณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่องผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

ข้อมูลพื้นฐาน

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....

เพศ..... อายุ..... ปี

ตำแหน่งผู้ให้สัมภาษณ์.....

วันที่สัมภาษณ์.....

1. ข้อมูลทั่วไปของภาคธุรกิจ

.....

.....

.....

2. การทราบข้อมูลข่าวสารของโครงการ

.....

.....

3. เหตุผลที่ตัดสินใจเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

.....

.....

4. กิจกรรม CSR ที่ทางสถานประกอบการของท่านดำเนินการ

.....

5. สถานประกอบการได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

.....

6. ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้สถานประกอบการประสบความสำเร็จในการดำเนินงานตามโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

.....

7. อุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้นในการเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

.....

8. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

นายปวีพล ชินวงศ์ นักศึกษาปริญญาโท

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคผนวก ค
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์
คณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. รองศาสตราจารย์ ดร. ประสพชัย พสุนนท์
อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก
รองคณบดีฝ่ายแผนงานและประกันคุณภาพ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคผนวก ง

หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร โทร. 0-32594-031

ที่ /2559

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2559

เรื่อง ขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์

ด้วยนายปวีพล ชินวงศ์ รหัสประจำตัว 57602759 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะวิทยาการจัดการ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยด้านธุรกิจ ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษารายดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นภนันทน์ หอมสด)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษาและวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร โทร. 0-32594-031

ที่ /2559 วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2559

เรื่อง ขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพชัย พสุนนท์

ด้วยนายปวีพล ชินวงศ์ รหัสประจำตัว 57602759 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะวิทยาการจัดการ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยด้านธุรกิจ ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษารายดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นงนัท ทอมสุด)
รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษาและวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร โทร. 0-32594-031

ที่ /2559

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2559

เรื่อง ขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก

ด้วยนายปวีพล ชินวงศ์ รหัสประจำตัว 57602759 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะวิทยาการจัดการ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยด้านธุรกิจ ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษารายดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทน์ หอมสุต)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษาและวิจัย

ภาคผนวก จ

แบบตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อกำหนด (IOC)

แบบประเมินตรวจสอบเครื่องมือวิจัยโดยผู้เชี่ยวชาญ

โครงการวิจัยเรื่องผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

คำชี้แจง : แบบประเมินความเที่ยงตรง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัยเรื่องผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) เพื่อประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความ มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยซึ่งจะทำการประเมินความเที่ยงตรงใน ตอนที่ 3 ตอนที่ 4 และตอนที่ 5 โดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง

+1 = แน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสม

0 = ไม่แน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าคำถามไม่มีความเหมาะสม

โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับความคิดเห็นของท่านว่าข้อความมีความสอดคล้องหรือถูกต้องเพียงใด

ตอนที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่กำหนดไว้ตามความเป็นจริง

ปัจจัยภายนอกมีระดับความสำคัญต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมเพียงใด

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เห็นด้วย +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
การเมืองและนโยบายรัฐบาล				
1. นโยบายรัฐบาล				
2. สถานะความมั่นคงและรูปแบบของทางรัฐบาล				
3. กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนดของภาครัฐ				
4. ผู้นำชุมชน / ผู้นำท้องถิ่นและการเมืองท้องถิ่น				
5. องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs)				
6. การควบคุมการนำเข้าและการส่งออก				
7. การเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียม				
เศรษฐกิจ				
8. สภาวะเศรษฐกิจ				
9. ลูกค้านักค้าและสภาวะการแข่งขันทางธุรกิจ				
10. กำลังซื้อของผู้คนในประเทศ				
11. อัตราการว่างงานของคนในประเทศ				
12. อัตราแลกเปลี่ยนทางการเงิน				
13. เพดานราคาของสินค้าและบริการ				
14. วงจรของธุรกิจ				
15. ตลาดหุ้นของประเทศ				
สังคมและวัฒนธรรม				
16. ทักษะคนค่านิยม				
17. วัฒนธรรมประเพณี				
18. การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน				
19. กระแสการเรียกร้องจากชุมชน ประชาชนและสังคมโดยรอบ				

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เห็นด้วย +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
20. ทักษะคิดต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมของคนในชุมชน				
21. คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่				
22. สติเสรีภาพของผู้คน				
เทคโนโลยี				
23. เทคโนโลยีของชุมชนและสังคม				
24. เทคโนโลยีขั้นพื้นฐานของพื้นที่นั้น				
25. อัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี				

ตอนที่ 4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่กำหนดไว้ตามความเป็นจริง

สถานประกอบของท่านมีระดับการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมต่อไปนี้เพียงใด

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เห็นด้วย +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
การกำกับดูแลองค์กร				
1. มีการทำงานโดยยึดหลักความรับผิดชอบต่อผู้ตรวจสอบได้				
2. มีการเคารพต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สนใจและเคารพต่อกฎหมาย				
3. มีทรัพยากรทางด้าน การเงิน ธรรมชาติและมนุษย์อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ				
4. มีการกระตุ้นกระบวนการสื่อสารแบบสองทางระหว่างองค์กร กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย				
5. มีการส่งเสริมให้เกิดสมดุลระหว่างความต้องการขององค์กรกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย				
6. มีการส่งเสริมให้พนักงานเข้าร่วมกิจกรรมกับ				

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เห็นด้วย +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
องค์กรในประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม				
7. มีการติดตามผลที่เกิดจากการตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรทั้งด้านบวกและลบ				
สิทธิมนุษยชน				
8. มีการหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิดในการละเมิดสิทธิมนุษยชน				
9. มีการแก้ไขปัญหาจากการเรียกร้องความเป็นธรรม				
10. มีการเลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ				
11. มีการให้สิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน				
12. มีการให้สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง				
การปฏิบัติด้านแรงงาน				
13. มีการจ้างงานและความสัมพันธ์ในการจ้างงาน				
14. มีเงื่อนไขในการทำงานและการคุ้มครองทางสังคม				
15. มีความปลอดภัยในการทำงาน				
16. มีการพัฒนามนุษย์และการอบรมในพื้นที่ปฏิบัติงาน				
สิ่งแวดล้อม				
17. มีการป้องกันมลพิษ				
18. มีการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน				
19. มีการปรับและการลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ				
20. มีการป้องกันและฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ				
การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม				

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เห็นด้วย +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
21. มีการต่อต้านการคอร์รัปชัน				
22. มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม				
23. มีการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมให้กับหน่วยงานที่ได้รับผลกระทบจากองค์กร				
24. มีการเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน				
ประเด็นผู้บริโภค				
25. มีการตลาดที่เป็นธรรมข้อมูลที่เป็นจริง				
26. มีการปกป้องสุขภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภค				
27. มีการบริการ การสนับสนุนและการยุติข้อโต้แย้งแก่ผู้บริโภค				
28. มีการปกป้องข้อมูลและความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภค				
29. มีการให้ความรู้และสร้างความตระหนัก				
การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน				
30. มีการมีส่วนร่วมของชุมชน				
31. มีการศึกษาและวัฒนธรรมการสร้างงาน				
32. มีการพัฒนาทักษะ				
33. มีการพัฒนาและการเข้าถึงเทคโนโลยี				
34. มีการสร้างรายได้และความมั่นคง				
35. มีประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน				
36. มีการลงทุนด้านสังคม				

ตอนที่ 5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่กำหนดไว้ตามความเป็นจริง

สถานประกอบของท่านได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ต่อไปนี้เพียงใด

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เห็นด้วย +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
ด้านการยอมรับนับถือ				
1. การยอมรับจากลูกค้า				
2. การยอมรับจากเพื่อนร่วมธุรกิจ				
3. การยอมรับจากสังคม				
ด้านความมั่นคงของกิจการ				
4. มีความมั่นคงด้านกำไร				
5. มีความมั่นคงด้านบุคลากร				
6. มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี				
ด้านการมีชื่อเสียง				
7. ชื่อเสียงของกิจการ				
8. ชื่อเสียงของทีมงานบริหาร				
9. มีภาพลักษณ์องค์กรที่ดี				
10. ชื่อเสียงของคุณภาพสินค้า				

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายปวีพล ชินวงศ์
ที่อยู่	เลขที่ 74/1 หมู่ที่2 ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2555	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิศวกรรมเหมืองแร่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
พ.ศ.2557	ศึกษาต่อระดับปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ.2551 – 2554	วิศวกรเหมืองแร่ บริษัทอิตาเลียน-ไทย ดีเวลลอปเม้นต์ จำกัด (มหาชน)
พ.ศ.2554 – ปัจจุบัน	วิศวกรเหมืองแร่ปฏิบัติการ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม

